

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata rozšírená komora)

z 27. septembra 2018*

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Reštriktívne opatrenia prijaté s ohľadom na situáciu v Egypte – Zmrazenie finančných prostriedkov – Prípustnosť – Ciele – Kritériá pre zaradenie uvedených osôb – Predĺženie označenia žalobcov na zozname uvedených osôb – Skutkový základ – Námietka nezákonnosti – Právny základ – Proporcionalita – Právo na spravodlivý proces – Prezumpcia nevinoty – Právo na riadnu správu vecí verejných – Nesprávne právne posúdenie – Zjavne nesprávne posúdenie – Právo vlastníť majetok – Právo na obhajobu – Právo na účinnú súdnu ochranu“

Vo veci T-288/15,

Ahmed Abdelaziz Ezz, bydliskom v Gíze (Egypt),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, bydliskom v Káhire (Egypt),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, bydliskom v Gíze,

Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggar, bydliskom v Gíze,

v zastúpení: pôvodne J. Lewis, B. Kennelly, QC, J. Pobjoy, barrister, J. Binns, S. Rowe, solicitors, a J.-F. Bellis, advokát, neskôr B. Kennelly, J. Pobjoy, S. Rowe a H. de Charette, advokát,

žalobcovia,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Bishop a I. Gurov, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie po prvé rozhodnutia Rady (SZBP) 2015/486 z 20. marca 2015, ktorým sa mení rozhodnutie 2011/172/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Egypte (Ú. v. EÚ L 77, 2015, s. 16), po druhé rozhodnutia Rady (SZBP) 2016/411 z 18. marca 2016, ktorým sa mení rozhodnutie 2011/172/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Egypte (Ú. v. EÚ L 74, 2016, s. 40), a po tretie rozhodnutia Rady (SZBP) 2017/496 z 21. marca 2017, ktorým sa mení rozhodnutie 2011/172/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Egypte (Ú. v. EÚ L 76, 2017, s. 22), v rozsahu, v akom sa tieto akty týkajú žalobcov,

* Jazyk konania: angličtina.

VŠEOBECNÝ SÚD (piata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory D. Gratsias (spravodajca), I. Labucka, A. Dittrich, I. Ulloa Rubio a P. G. Xuereb, sudcovia

tajomník: L. Grzegorzczak, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. júla 2017,

vyhlásil tento

Rozsudok

I. Okolnosti predchádzajúce sporu a skutkový rámec

A. Akty prijaté Radou voči žalobcom

- 1 Vzhľadom na politické udalosti, ktoré nastali od januára 2011 v Egypte, prijala Rada Európskej únie 21. marca 2011 na základe článku 29 ZEÚ rozhodnutie 2011/172/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Egypte (Ú. v. EÚ L 76, 2011, s. 63).
- 2 Odôvodnenia 1 a 2 rozhodnutia 2011/172 uvádzajú:
 - „(1) Európska únia 21. februára 2011 vyhlásila, že je pripravená pomáhať Egyptu pri mierovom a riadnom prechode k občianskej a demokratickej vláde založenej na zásadách právneho štátu, pri plnom dodržiavaní ľudských práv a základných slobôd, a podporiť úsilie o vytvorenie hospodárstva, ktoré posilňuje sociálnu súdržnosť a podporuje rast.
 - (2) V tejto súvislosti by sa mali uvaliť reštriktívne opatrenia na osoby, ktoré boli označené ako zodpovedné za spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov a ktoré tak oberajú egyptský ľud o prínosy vyplývajúce z udržateľného rozvoja ich hospodárstva a spoločnosti a narúšajú rozvoj demokracie v krajine.“
- 3 Článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 stanovuje:

„Zmrazujú sa všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré patria osobám, ktoré boli označené za osoby zodpovedné za spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov, a s nimi spriazneným fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo orgánom, ktoré sa uvádzajú v prílohe, alebo sú v ich vlastníctve, držbe alebo pod ich kontrolou.“
- 4 Článok 5 druhý odsek rozhodnutia 2011/172 v jeho pôvodnom znení stanovoval, že toto rozhodnutie sa uplatňuje do 22. marca 2012. Tretí odsek tohto článku stanovuje, že toto rozhodnutie podlieha neustálej revízii a obnovuje sa alebo sa mení a dopĺňa podľa potreby, ak Rada nepovažuje jeho ciele za splnené. Podľa tohto posledného ustanovenia Rada viackrát obnovila uvedené rozhodnutie na obdobie jedného roka tým, že postupne prijala rozhodnutie 2012/159/SZBP z 19. marca 2012 (Ú. v. EÚ L 80, 2012, s. 18), rozhodnutie 2013/144/SZBP z 21. marca 2013 (Ú. v. EÚ L 82, 2013, s. 54), rozhodnutie 2014/153/SZBP z 20. marca 2014 (Ú. v. EÚ L 85, 2014, s. 9), rozhodnutie (SZBP) 2015/486 z 20. marca 2015 (Ú. v. EÚ L 77, 2015, s. 16), rozhodnutie (SZBP) 2016/411 z 18. marca 2016 (Ú. v. EÚ L 74, 2016, s. 40), a rozhodnutie (SZBP) 2017/496 z 21. marca 2017 (Ú. v. EÚ L 76, 2017, s. 22).

- 5 Žalobcovia, pán Ahmed Abdelaziz Ezz a pani Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed Salama, pani Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin a pani Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, boli od prijatia rozhodnutia 2011/172 označení v siedmom, ôsmom, deviatom a desiatom riadku zoznamu uvedeného v prílohe tohto rozhodnutia. Identifikačné údaje o každom z nich, ktoré sa nachádzali na tomto zozname, boli v prípade žalobcu v prvom rade „Bývalý poslanec parlamentu; Dátum nar.: 12. 1. 1959; muž“, v prípade žalobkyne v druhom rade „Manželka Ahmeda Abdelaziza Ezza; Dátum nar.: 31. 1. 1963; žena“, v prípade žalobkyne po tretie „Manželka Ahmeda Abdelaziza Ezza; Dátum nar.: 25. 5. 1959; žena“ a v prípade žalobkyne v štvrtom rade „Manželka Ahmeda Abdelaziza Ezza; Dátum nar.: 9. 10. 1969; žena“. V rozhodnutí 2017/496 bola vykonaná oprava mena žalobkyne v druhom rade.
- 6 Dôvod označenia žalobcov bol takýto: „Osoba, voči ktorej vedú egyptské orgány na základe Dohovoru OSN proti korupcii súdne konanie v súvislosti so zneužitím štátnych finančných prostriedkov“. Tento dôvod zostal nezmenený počas nasledujúcich obnovení uvedeného rozhodnutia. Predovšetkým zmeny týkajúce sa dôvodu označenia, zavedené rozhodnutím 2017/496, sa netýkali žalobcov, ale iba iných osôb označených na tom istom zozname.
- 7 Na základe článku 215 ods. 2 ZFEÚ a rozhodnutia 2011/172 prijala Rada 21. marca 2011 nariadenie (EÚ) č. 270/2011 o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Egypte (Ú. v. EÚ L 76, 2011, s. 4). Toto nariadenie v podstate preberá ustanovenia rozhodnutia 2011/172 a zoznam uvedený v jeho prílohe I je rovnaký ako zoznam priložený k tomuto rozhodnutiu. Vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) 2017/491 z 21. marca 2017, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 270/2011 (Ú. v. EÚ L 76, 2017, s. 10), vykonalo v zozname uvedenom v prílohe I tohto nariadenia zmeny, ktoré zodpovedali zmenám zavedeným rozhodnutím 2017/496.

B. Konania začaté žalobcami na súdoch Únie pred alebo súčasne s prejednáváním sporom

- 8 Žalobou podanou 20. mája 2011, zapísanou do registra v kancelárii Všeobecného súdu pod spisovou značkou T-256/11, žalobcovia navrhli zrušenie rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011 v rozsahu, v akom sa ich tieto akty týkajú.
- 9 Dňa 24. mája 2013 žalobcovia podali novú žalobu, zapísanú do registra v kancelárii Všeobecného súdu pod spisovou značkou T-279/13, v ktorej navrhli zrušenie rozhodnutia 2011/172, zmeneného rozhodnutím 2013/144, a nariadenia č. 270/2011, „obnoveného rozhodnutím Rady, ktoré [im] bolo oznámené listom z 22. marca 2013“ v rozsahu, v akom sa ich tieto akty týkajú.
- 10 Žaloba žalobcov vo veci T-256/11 bola zamietnutá rozsudkom z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93). Žalobcovia 5. mája 2014 podali proti tomuto rozsudku odvolanie.
- 11 Žalobcovia podali 30. mája 2014, každý vo vzťahu k svojej osobe, štyri samostatné žaloby proti rozhodnutiu 2014/153 v rozsahu, v akom sa ich toto rozhodnutie týka (veci T-375/14, Al Naggar/Rada, T-376/14, Yassin/Rada, T-377/14, Ezz/Rada a T-378/14, Salama/Rada).
- 12 Rozsudkom z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), bolo zamietnuté odvolanie žalobcov uvedené v bode 10 vyššie.
- 13 Žalobcovia 29. mája 2015 podali návrh na úpravu žaloby, ktorého predmetom bolo rozšírenie pôvodných návrhov obsiahnutých v ich žalobe vo veci T-279/13 na „rozhodnutie Rady (SZBP) 2015/485 z 20. marca 2015, ktorým sa mení rozhodnutie 2011/172/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Egypte“.
- 14 Uznesením z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada (T-279/13, neuvverejnené, EU:T:2016:78), vydaným na základe článku 126 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, bola žaloba žalobcov v uvedenej veci zamietnutá. Na jednej strane Všeobecný súd zamietol ako zjavne neprípustné návrhy na úpravu žaloby

uvedené v bode 13 vyššie z dôvodu prekážky začatého konania. Všeobecný súd totiž rozhodol, že existovala zhoda v účastníkoch konania, žalobných dôvodoch a predmete konania medzi prejednávanou žalobou a týmto návrhom na úpravu a že tento návrh bol podaný po podaní uvedenej žaloby (uznesenie z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada, T-279/13, neuvyverejnené, EU:T:2016:78, body 22 až 30). Na druhej strane Všeobecný súd zamietol žalobné návrhy ako zjavne bez právneho základu (uznesenie z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada, T-279/13, neuvyverejnené, EU:T:2016:78, body 43 až 79).

- 15 Uzneseniami predsedu ôsmej komory Všeobecného súdu z 21. marca 2016 boli veci T-375/14, T-376/14, T-377/14 a T-378/14 vymazané z registra v nadväznosti na späťvzatie žalôb žalobcami (uznesenia z 21. marca 2016, Al Naggar/Rada, T-375/14, neuvyverejnené, EU:T:2016:185, z 21. marca 2016, Yassin/Rada, T-376/14, neuvyverejnené, EU:T:2016:186, z 21. marca 2016, Ezz/Rada, T-377/14, neuvyverejnené, EU:T:2016:187, a z 21. marca 2016, Salama/Rada, T-378/14, neuvyverejnené, EU:T:2016:188).
- 16 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 26. mája 2016, zapísaným do registra v kancelárii Všeobecného súdu pod spisovou značkou T-268/16, podal žalobca v prvom rade žalobu proti rozhodnutiu 2016/411 v rozsahu, v akom sa ho toto rozhodnutie týka. Samostatným návrhom, ktorý bol v rovnaký deň zapísaný do registra v kancelárii Všeobecného súdu pod spisovou značkou T-269/16, podali žalobkyne v druhom, treťom a štvrtom rade žalobu proti rozhodnutiu 2016/411 v rozsahu, v akom sa ich toto rozhodnutie týka.
- 17 Všeobecný súd 12. septembra 2016 uznesením zamietol ako zjavne neprípustné žaloby žalobcov uvedené v bode 16 vyššie z dôvodu prekážky začatého konania so zreteľom na to, že žalobcovia podali v konaní o prejednávanej žalobe podanej proti rozhodnutiu 2016/411 návrh na úpravu žaloby, ktorý je uvedený v bode 22 nižšie (uznesenia z 12. septembra 2016, Ezz/Rada, T-268/16, neuvyverejnené, EU:T:2016:606, bod 15, a z 12. septembra 2016, Salama a i./Rada, T-269/16, neuvyverejnené, EU:T:2016:607, bod 15).

II. Konanie a návrhy účastníkov konania

- 18 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 29. mája 2015 žalobcovia podali žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie. Podľa prvej strany a bodu 1 žaloby žalobcovia navrhujú zrušenie „rozhodnutia Rady (SZBP) 2015/485 z 20. marca 2015, ktorým sa mení rozhodnutie 2011/172/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Egypte“ v rozsahu, v akom sa ich toto rozhodnutie týka. Žalobcovia tiež navrhujú, aby bola Rade uložená povinnosť nahradiť trovy konania.
- 19 V liste adresovanom kancelárii Všeobecného súdu z 24. augusta 2015 žalobcovia uviedli, že žalobu treba chápať tak, že sa týka rozhodnutia 2015/486, pričom údaj „2015/485“ je výsledkom chyby v písaní.
- 20 Rada podala 15. februára 2016 vyjadrenie k žalobe. V tomto vyjadrení Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:
 - zamietol žalobu,
 - uložiť žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.
- 21 Replika bola podaná 31. marca 2016 a duplika 27. mája 2016.

- 22 Žalobcovia podali 25. mája 2016 na základe článku 86 rokovacieho poriadku návrh na úpravu žaloby, v ktorom navrhujú, aby Všeobecný súd:
- zrušil rozhodnutie 2016/411 v rozsahu, v akom sa ich týka,
 - uložiť Rade povinnosť nahradiť trovy konania.
- 23 Rada podala 30. júna 2016 pripomienky k návrhu na úpravu žaloby, v ktorých vyslovila, že trvá na návrhoch obsiahnutých vo vyjadrení k žalobe.
- 24 Žalobcovia 25. júla 2016 požiadali o konanie pojednávania.
- 25 Rozhodnutím zo 4. októbra 2016 bola vec pridelená piatej komore.
- 26 Všeobecný súd 31. marca 2017 v rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania vyzval účastníkov konania, aby mu odovzdali určité dokumenty.
- 27 Žalobcovia a Rada odpovedali na tieto žiadosti 11. a 21. apríla 2017.
- 28 Na základe návrhu piatej komory Všeobecný súd rozhodnutím z 5. apríla 2017 pridelil vec piatej rozšírenej komore.
- 29 Všeobecný súd 18. mája 2017 v rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania jednak vyzval účastníkov konania, aby mu odovzdali doplňujúce informácie, a jednak sa ich spýtal na to, aký vplyv majú niektoré z jeho predchádzajúcich rozhodnutí na prejednávajúcu vec.
- 30 Žalobcovia 26. mája 2017 podali druhý návrh na úpravu žaloby, v ktorom navrhujú, aby Všeobecný súd zrušil jednak rozhodnutie 2017/496 a jednak vykonávacie nariadenie 2017/491 v rozsahu, v akom sa ich tieto akty týkajú.
- 31 Účastníci konania odpovedali na žiadosti Všeobecného súdu uvedené v bode 29 vyššie listami z 1. a 8. júna 2017.
- 32 Podaním z 8. júna 2017 žalobcovia navrhli Všeobecnému súdu, aby na základe článku 92 ods. 1, článku 93 ods. 1 a článku 94 rokovacieho poriadku vykonal dokazovanie výsluchom ich právneho zástupcu v Egypte ako svedka. Rada podala 19. júna 2017 svoje pripomienky k tomuto návrhu na vykonanie dokazovania.
- 33 Rada podala 26. júna 2017 pripomienky k druhému návrhu na úpravu žaloby, v ktorých vyslovila, že trvá na návrhoch obsiahnutých vo vyjadrení k žalobe.
- 34 Pojednávanie sa konalo 4. júla 2017. Na návrh žalobcov sa po vypočutí Rady pojednávanie konalo s vylúčením verejnosti. Žalobcovia však spresnili, že tento návrh neznamenal dôverné zaobchádzanie s niektorými informáciami v rozhodnutí Všeobecného súdu, ktorým sa konanie končí. [dôverné]¹.
- 35 Všeobecný súd 19. septembra 2017 opätovne začal ústnu časť konania a vyzval účastníkov konania, aby zaujali stanovisko k prípadnému vplyvu rozsudku z 26. júla 2017, Rada/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), na konanie o prejednávanej žalobe. Účastníci konania odovzdali svoju odpoveď Všeobecnému súdu 4. októbra 2017.

1 Skryté dôverné údaje.

III. Právny stav

A. O prípustnosti žalobných návrhov

- 36 Vo vyjadrení k žalobe Rada uvádza viacero námietok neprípustnosti proti žalobným návrhom na zrušenie „rozhodnutia Rady (SZBP) 2015/485 z 20. marca 2015, ktorým sa mení rozhodnutie 2011/172/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu v Egypte“ v rozsahu, v akom sa toto rozhodnutie týka žalobcov. Rada sa predovšetkým domnieva, že tieto návrhy sa vzťahujú buď na ničotný akt, alebo na akt, na ktorého napadnutie žalobcovia zjavne nemajú aktívnu legitimáciu. Rada sa ďalej domnieva, že keďže k oprave vykonanej žalobcami v ich liste z 24. augusta 2015 došlo až po uplynutí dvojmesačnej lehoty stanovenej pre žaloby založené na článku 263 ZFEÚ, je žaloba proti rozhodnutiu 2015/486 podaná oneskorene. Rada napokon tvrdí, že ak sa ukáže, že prejednávaná žaloba bola podaná po podaní návrhu na úpravu žaloby vo veci T-279/13, ktorý žalobcovia podali v rovnaký deň, musí byť táto žaloba vyhlásená za neprípustnú z dôvodu prekážky začatého konania.
- 37 V replike žalobcovia tvrdia, že údaj „2015/485“ je iba preklep, čo Všeobecný súd potvrdil v uznesení z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada (T-279/13, neuvverejnené, EU:T:2016:78). Navyše vzhľadom na toto uznesenie žalobcovia popierajú, že existuje prekážka začatého konania.
- 38 V tejto súvislosti, pokiaľ ide najprv o prvú námietku neprípustnosti, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry požiadavka, v zmysle ktorej podľa článku 76 rokovacieho poriadku musí žaloba obsahovať predmet konania, vyžaduje, aby bol tento údaj dostatočne jasný a presný na to, aby umožňoval žalovanému uviesť jeho obhajobu a Všeobecnému súdu rozhodnúť o žalobe a to prípadne bez ďalších podporných informácií (pozri rozsudok z 13. septembra 2013, Anbouba/Rada, T-592/11, neuvverejnený, EU:T:2013:427, bod 33 a citovanú judikatúru).
- 39 Identifikácia napadnutého aktu však môže nepriamo vyplývať z obsahu žaloby (pozri v tomto zmysle uznesenie z 13. apríla 2011, Planet/Komisia, T-320/09, EU:T:2011:172, bod 23 a citovanú judikatúru). Okrem toho Súdny dvor a Všeobecný súd už pripustili možnosť prekvalifikovať návrhy označujúce nepresne alebo nesprávne napadnutý akt alebo akty, pokiaľ obsah žaloby a skutkový a právny kontext umožňujú jednoznačne identifikovať tieto akty (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky zo 7. júla 1993, Španielsko/Komisia, C-217/91, EU:C:1993:293, body 14 až 16, a z 13. septembra 2013, Anbouba/Rada, T-592/11, neuvverejnený, EU:T:2013:427, bod 24).
- 40 Hoci v prejednávanej veci, ako bolo uvedené v bode 18 vyššie, žalobcovia na prvej strane a v bode 1 žaloby odkazujú na údaj „2015/485“ pri označení rozhodnutia napadnutého v žalobe, treba uviesť, že naproti tomu odkazujú na úplný názov rozhodnutia 2015/486. Okrem toho ustanovenia, ktoré žalobcovia citujú v texte žaloby, sú ustanovenia rozhodnutia 2015/486, a nie ustanovenia rozhodnutia Rady (SZBP) 2015/485 z 20. marca 2015, ktorým sa predlžuje mandát osobitného zástupcu Európskej únie v Kosove (Ú. v. EÚ L 77, 2015, s. 12). Žalobcovia navyše priložili k žalobe kópiu rozhodnutia 2015/486, a nie rozhodnutia 2015/485.
- 41 Ako teda žalobcovia navyše potvrdili vo svojom liste adresovanom kancelárii Všeobecného súdu z 24. augusta 2015 (pozri bod 19 vyššie), prejednávanú žalobu treba považovať za žalobu na zrušenie rozhodnutia 2015/486 v rozsahu, v akom sa ich tento akt týka, pričom údaj „2015/485“ v žalobe je iba chybou v písaní, ktorá nemá vplyv na prípustnosť žaloby. Prejednávanú žalobu teda nemožno považovať za žalobu, ktorá sa týka ničotného aktu, ani za žalobu, ktorá sa týka aktu, na napadnutie ktorého žalobcovia nemajú aktívnu legitimáciu.
- 42 Pokiaľ ide ďalej o druhú námietku neprípustnosti, na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada, treba v prejednávanej veci pri posúdení, či bola rešpektovaná lehota na podanie žaloby proti rozhodnutiu 2015/486, zohľadniť deň podania žaloby, teda 29. máj 2015, a nie deň podania listu žalobcov

z 24. augusta 2015. Ako totiž vyplýva z bodov 40 a 41 vyššie, obsah žaloby a jej príloh umožňuje sám osebe bez problémov identifikovať toto rozhodnutie ako predmet žaloby. Vzhľadom na dátum 24. marec 2015 uvedený na liste, ktorým Rada oznámila toto rozhodnutie žalobcom, teda podanie žaloby 29. mája 2015 rešpektuje lehotu na podanie žaloby proti tomuto rozhodnutiu v súlade s ustanoveniami článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ a článku 60 rokovacieho poriadku.

- 43 Napokon, pokiaľ ide o tretiu námietku neprípustnosti, ako to Rada navyše uznala v replike, Všeobecný súd v bodoch 22 až 30 uznesenia z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada (T-279/13, neuvverejnené, EU:T:2016:78), konštatoval, že návrh na úpravu žaloby podaný vo veci T-279/13 s cieľom prispôbiť žalobné návrhy a dôvody rozhodnutiu 2015/486, bol podaný neskôr ako prejednávacia žaloba, a preto musel byť zamietnutý ako zjavne neprípustný z dôvodu prekážky začatého konania. Žalobné návrhy teda nie sú z tohto dôvodu neprípustné.
- 44 Námietky neprípustnosti uvedené v bode 36 vyššie treba preto zamietnuť.

B. O veci samej

- 45 V prejednávanej žalobe žalobcovia navrhujú zrušenie rozhodnutí Rady, ktorými bolo v rámci prijatia rozhodnutia 2015/486, rozhodnutia 2016/411 a rozhodnutia 2017/496 predĺžené ich označenie v prílohe rozhodnutia 2011/172 v rokoch 2015, 2016 a 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“). Na podporu týchto návrhov žalobcovia uvádzajú päť žalobných dôvodov. V rámci prvého žalobného dôvodu žalobcovia uvádzajú námietku nezákonnosti článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 tak, ako bolo obnovené rozhodnutiami 2015/486, 2016/411 a 2017/496, a článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011, pričom táto námietka nezákonnosti sa v podstate zakladá na chýbajúcom právnom základe a porušení zásady proporcionality. Druhý, tretí, štvrtý a piaty žalobný dôvod sú založené na tom, že Rada porušila článok 6 ZEÚ, posudzovaný spolu s článkom 2 a článkom 3 ods. 5 ZEÚ, a články 47 a 48 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), pretože sa neubezpečila, že súdne konania v Egypte týkajúce sa žalobcov rešpektovali základné práva, a ďalej na porušení všeobecných kritérií stanovených vo vyššie uvedených ustanoveniach rozhodnutia 2011/172 a nariadenia č. 270/2011, na porušení práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu, na neodôvodnenom a neprimeranom obmedzení práva žalobcov vlastníť majetok a na poškodení ich dobrej povesti.
- 46 Na úvod treba preskúmať tvrdenie Rady, že žalobné dôvody, ktoré sú prinajmenšom vecne rovnaké ako žalobné dôvody uvedené v bode 45 vyššie, už boli preskúmané a zamietnuté v rozsudku z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), a v nadväznosti na odvolanie proti tomuto rozsudku, v rozsudku z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147). Rada z toho vyvodzuje, že na základe článku 126 rokovacieho poriadku treba prejednávajúcu žalobu uznesením zamietnuť ako žalobu zjavne bez právneho základu.
- 47 V tejto súvislosti treba na jednej strane uviesť, že v rámci prvého a druhého žalobného dôvodu žalobcovia vytykajú Rade, že nezohľadnila určité informácie týkajúce sa politického vývoja a vývoja v súdnictve, ku ktorému došlo po prijatí rozhodnutia 2011/172 a ktorý ukazuje, že egyptské orgány vo všeobecnosti porušujú právny štát a základné práva a konkrétne porušujú práva žalobcu v prvom rade na spravodlivý proces a na rešpektovanie prezumpcie neviny v trestných konaniach vedených proti nemu. Žalobcovia tvrdia, že oznámili Rade tieto informácie predovšetkým v liste z 23. decembra 2014. V návrhoch na úpravu žaloby žalobcovia tvrdia, že poskytli Rade ďalšie informácie rovnakej povahy pred predĺžením ich označenia v rokoch 2016 a 2017.
- 48 V rozsudku z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), a v uznesení z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada (T-279/13, neuvverejnené, EU:T:2016:78), v ktorých sa rozhodovalo o žalobách žalobcov uvedených v bodoch 8 a 9 vyššie, však Všeobecný súd túto výhradu nepreskúmal. Žalobcovia okrem toho počas konania vzali späť svoje žaloby vo veciach T-375/14 až T-378/14.

- 49 Na druhej strane treba pripomenúť, že článok 2 ods. 3 rozhodnutia 2011/172 stanovuje, že ak sa predložia pripomienky alebo zásadné nové dôkazy, Rada preskúma svoje rozhodnutie a dotknutú osobu alebo subjekt informuje. Okrem toho v súlade s článkom 5 tretím odsekom uvedeného rozhodnutia podlieha toto rozhodnutie neustálej revízii a obnovuje sa, ak Rada nepovažuje jeho ciele za splnené.
- 50 Zo spojenia týchto ustanovení vyplýva, že Rada môže byť pri každom preskúmaní predchádzajúcom obnoveniu rozhodnutia 2011/172, alebo dokonca kedykoľvek, nútená overiť na základe zásadných dôkazov alebo pripomienok, ktoré jej sú predložené, či sa skutková situácia od pôvodného označenia žalobcov alebo od prechádzajúceho preskúmania zmenila tak, že ich označenie už nie je odôvodnené (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 46).
- 51 V prejednávanej veci nemožno bez ich preskúmania vylúčiť, že dôkazy uvádzané žalobcami v ich korešpondencii s Radou pred prijatím napadnutých rozhodnutí mali takú zásadnú povahu, že mohli spochybniť predĺženie ich označenia v týchto rozhodnutiach.
- 52 Okrem toho je pravda, že v rozhodnutiach Všeobecného súdu a Súdneho dvora uvedených v bode 46 vyššie už boli preskúmané žalobné dôvody podobné tretiemu, štvrtému a piatemu žalobnému dôvodu. Žalobcovia teda nie sú oprávnení prostredníctvom týchto žalobných dôvodov napádať zákonnosť ich pôvodného označenia alebo predĺženia ich označenia rozhodnutím 2013/144 tým, že Všeobecnému súdu predložia otázky, o ktorých už bolo rozhodnuté vo vyššie uvedených rozhodnutiach súdu Európskej únie, pretože takéto napadnutie je v rozpore s právnou silou rozhodnutej veci, ktorá sa vzťahuje nielen na výrok týchto rozhodnutí, ale aj na odôvodnenie, ktoré tvorí nevyhnutnú oporu tohto výroku [pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. júna 2006, P & O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya/Komisia, C-442/03 P a C-471/03 P, EU:C:2006:356, body 39 až 41; z 15. mája 2008, Španielsko/Rada, C-442/04, EU:C:2008:276, bod 25, a z 5. septembra 2014, Éditions Odile Jacob/Komisia, T-471/11, EU:T:2014:739, bod 117]. Okrem toho výhrady alebo tvrdenia uvádzané proti napadnutým rozhodnutiam, ktoré sa zakladajú na tých istých skutkových a právnych okolnostiach, ktoré už súd Únie preskúmal v konaniach o predchádzajúcich žalobách žalobcov, môžu byť zamietnuté ako zjavne nedôvodné (pozri v tomto zmysle a analogicky uznesenie z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada, T-279/13, neuvyverejnené, EU:T:2016:78, bod 41 a citovanú judikatúru).
- 53 Bez vecného preskúmania skutkových a právnych okolností uvedených v prejednávanej žalobe na podporu týchto žalobných dôvodov však nič neumožňuje predpokladať, že tieto okolnosti už boli preskúmané súdom Únie (pozri v tomto zmysle uznesenie z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada, T-279/13, neuvyverejnené, EU:T:2016:78, bod 41).
- 54 Všeobecný súd teda nemôže zamietnuť prejednávanú žalobu ako žalobu, ktorá zjavne nemá právny základ bez preskúmania argumentácie uvádzanej žalobcami na podporu ich žalobných dôvodov.
- 55 Najprv treba preskúmať prvý a druhý žalobný dôvod, ktoré sa zakladajú na výhrade uvedenej v bode 47 vyššie.

1. O prvom a druhom žalobnom dôvode, ktoré sa zakladajú na jednej strane na námietke nezákonnosti článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 tak, ako bolo obnovené rozhodnutiami 2015/486, 2016/411 a 2017/496, a článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011 a na druhej strane na tom, že Rada porušila článok 6 ZEÚ v spojení s článkom 2 a článkom 3 ods. 5 ZEÚ, ako aj články 47 a 48 Charty

a) Úvodné úvahy

56 Na úvod treba určiť na jednej strane to, či systém reštriktívnych opatrení obsiahnutý v rozhodnutí 2011/172 môže vyžadovať, aby Rada zohľadnila také okolnosti, na aké sa odvolávajú žalobcovia na podporu výhrady uvedenej v bode 47 vyššie, a na druhej strane treba určiť skutkový kontext, v ktorom žalobcovia informovali Radu o týchto okolnostiach, a spôsob, akým Rada s týmito informáciami naložila.

1) Právny kontext

57 Najprv treba pripomenúť, že článok 2 ZEÚ a článok 3 ods. 5 ZEÚ ukladajú inštitúciám Únie povinnosť podporovať najmä v medzinárodných vzťahoch hodnoty a zásady, na ktorých je Únia založená, a to predovšetkým rešpektovanie ľudskej dôstojnosti, právneho štátu a základných práv.

58 Ako ďalej pripomenul Súdny dvor, rešpektovanie týchto hodnôt a zásad, na ktorých je Únia založená, sa vzťahuje na akúkoľvek činnosť Únie, vrátane oblasti spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP), ako to vyplýva z ustanovení článku 21 ods. 1 prvého pododseku, článku 21 ods. 2 písm. b) a článku 21 ods. 3 ZEÚ v spojení s ustanovením článku 23 ZEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júna 2016, Parlament/Rada, C-263/14, EU:C:2016:435, bod 47).

59 Predovšetkým článok 21 ods. 1 ZEÚ stanovuje, že činnosť Únie na medzinárodnej scéne má za cieľ podporovať vo zvyšku sveta okrem iného právny štát, univerzálnosť a nedeliteľnosť ľudských práv a dodržiavanie medzinárodného práva.

60 Napokon, pokiaľ ide konkrétnejšie o právo na spravodlivý proces a na rešpektovanie prezumpcie nevinoty, ktorých porušenie sa v prejednávanej veci tvrdí, treba pripomenúť, že podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) právo na spravodlivý proces zakotvené v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“), ktorému v právnom poriadku Únie zodpovedajú články 47 a 48 Charty, má prvoradé miesto v demokratickej spoločnosti najmä v trestnoprávnej oblasti (rozsudok ESLP, 7. júla 1989, Soering v. Spojené kráľovstvo, CE:ECHR:1989:0707JUD 001403888, §113).

61 Rovnako treba zdôrazniť, že zásady nezávislosti a nestrannosti súdnictva, ako aj právo na účinné súdne preskúmanie predstavujú normy podstatné pre rešpektovanie právneho štátu, ktorý samotný tvorí jednu z popredných hodnôt, na ktorých je založená Únia, ako to vyplýva z článku 2 ZEÚ, z preambuly Zmluvy o EÚ a z preambuly Charty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. septembra 2016, Ključev/Rada, T-340/14, EU:T:2016:496, body 87 a 88).

62 Ako to v podstate vysvetlil ESLP, požiadavky vyplývajúce z práva na spravodlivý proces a na rešpektovanie prezumpcie nevinoty majú najmä v trestnoprávnej oblasti garantovať, že rozhodnutie, ktorým bude právoplatne rozhodnuté o dôvodnosti obvinení proti danej osobe, je spoľahlivé, a majú zabrániť tomu, aby bolo toto rozhodnutie postihnuté odmietnutím spravodlivosti, alebo dokonca arbitrárnosťou, čo by bolo samotným popretím právneho štátu [pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky ESLP, 17. januára 2012, Othman (Abu Qatada) v. Spojené kráľovstvo, CE:ECHR:2012:0117JUD 000813909, §260, a 21. júna 2016, Al-Dulimi a Montana Management Inc. v. Švajčiarsko, CE:ECHR:2016:0621JUD 000580908, §145 a 146].

- 63 V prejednávanej veci charakteristiky systému zavedeného rozhodnutím 2011/172 neodôvodňujú výnimku zo všeobecnej povinnosti Rady rešpektovať pri prijímaní reštriktívnych opatrení základné práva, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou právneho poriadku Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 25 a citovanú judikatúru), výnimku, ktorá by mala za následok, že tento systém by bol vyňatý z akéhokoľvek overenia ochrany základných práv zaručenej v Egypte.
- 64 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 je jeho účelom zmrazenie majetku osôb zodpovedných za spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov a majetku s nimi spriaznených osôb, ktorých mená sú uvedené v prílohe tohto rozhodnutia. Ako vyplýva z jeho odôvodnenia 1, toto rozhodnutie je súčasťou politiky podpory egyptských orgánov založenej najmä na cieľoch konsolidácie a podpory demokracie, právneho štátu, ľudských práv a zásad medzinárodného práva uvedených v článku 21 ods. 2 písm. b) ZEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 44). Jediným účelom zmrazenia majetku nariadeného týmto rozhodnutím je uľahčiť egyptským orgánom zistenie sprenevery štátnych finančných prostriedkov a zachovať možnosť týchto orgánov vymôcť späť výnos z tejto sprenevery. Toto zmrazenie má teda čisto ochrannú povahu a nemá žiadny trestnoprávny význam (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, body 77, 78 a 206, a z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neuvverejnený, EU:T:2016:376, body 62 a 64).
- 65 Na účely označenia osoby na zozname priloženom k rozhodnutiu 2011/172 alebo predĺženia tohto označenia teda prináleží Rade, aby overila na jednej strane, že dôkazy, ktoré má k dispozícii, umožňujú preukázať, že proti tejto osobe sa vedie jedno alebo viac súdnych konaní týkajúcich sa skutkov, ktoré možno považovať za spreneveru štátnych finančných prostriedkov, a na druhej strane, aby overila, že toto konanie alebo konania umožňujú kvalifikovať uvedenú osobu v súlade s kritériami stanovenými v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky zo 14. apríla 2016, Ben Ali/Rada, T-200/14, neuvverejnený, EU:T:2016:216, bod 156, a z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neuvverejnený, EU:T:2016:376, bod 65).
- 66 Z uvedeného vyplýva, že v rámci spolupráce s egyptskými orgánmi Rade v zásade neprináleží, aby posudzovala správnosť a relevantnosť skutočností, na ktorých sa zakladajú egyptské súdne konania (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neuvverejnený, EU:T:2016:376, bod 66 a citovanú judikatúru), keďže toto posúdenie patrí uvedeným orgánom. Súdny dvor v tejto súvislosti rozhodol, že Rade alebo Všeobecnému súdu neprináležalo preskúmať dôvodnosť vyšetrovaní vedených proti žalobcom, ale len overiť dôvodnosť rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov s ohľadom na žiadosť egyptských orgánov o právnu pomoc (rozsudok z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, bod 77). Rada však môže byť napriek tomu povinná najmä so zreteľom na pripomienky žalobcu vyžiadať si od týchto orgánov vysvetlenia k uvedeným skutočnostiam, ak v nej tieto pripomienky vyvolávajú pochybnosti o dostatočnosti dôkazov, ktoré tieto orgány predložili (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neuvverejnený, EU:T:2016:376, bod 68 a citovanú judikatúru).
- 67 V prípade spornosti teda prináleží príslušnému orgánu Únie, aby preukázal opodstatnenosť dôvodov zohľadnených proti danej osobe, a nie tejto osobe, aby predložila negatívny dôkaz o ich neopodstatnenosti. Pokiaľ však Rada predložila dôkazy o existencii súdnych konaní proti žalobcovi, je povinnosťou žalobcu, aby predložil konkrétne dôkazy na podporu svojich tvrdení, ktoré sú prinajmenšom relevantné a dôveryhodné (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neuvverejnený, EU:T:2016:376, body 72 až 75 a citovanú judikatúru).
- 68 Na jednej strane teda treba uviesť, že keďže rozhodnutie 2011/172 je súčasťou politiky podpory egyptských orgánov založenej najmä na cieľoch konsolidácie a podpory demokracie, právneho štátu, ľudských práv a zásad medzinárodného práva, nemožno úplne vylúčiť predpoklad, že toto rozhodnutie je s prihliadnutím na tieto ciele zjavne nevhodné z dôvodu existencie vážnych a systematických porušení základných práv. Navyše účel tohto rozhodnutia, pripomenutý v bode 64 vyššie, nie je

s prihliadnutím najmä na tieto ciele relevantný, ak je zistenie sprenevery štátnych finančných prostriedkov egyptskými orgánmi postihnuté odmietnutím spravodlivosti alebo dokonca arbitrárnosťou.

- 69 Na druhej strane, ako vyplýva z bodov 65 a 66 vyššie, hoci existencia prebiehajúcich súdnych konaní v Egypte predstavuje v zásade dostatočne spoľahlivý skutkový základ pre označenie osôb na zozname priloženom k rozhodnutiu 2011/172, ako aj pre predĺženie tohto označenia, neplatí to v prípade, keď je namieste, aby sa Rada dôvodne domnievala, že rozhodnutie prijaté na záver týchto konaní nebude spoľahlivé, tým skôr, že Rada v zásade neprináleží, aby posudzovala správnosť a relevantnosť skutočností, na ktorých sa tieto konania zakladajú.
- 70 V dôsledku toho nemožno v rámci takého systému reštriktívnych opatrení, aký bol zavedeným rozhodnutím 2011/172 vylúčiť, že Rada je povinná overiť, či súdne konania, o ktoré sa opiera, možno považovať za spoľahlivé vzhľadom na dôkazy predložené dotknutými osobami o porušeníach právneho štátu a základných práv, najmä práva na spravodlivý proces, pod podmienkou, že ide o objektívne, spoľahlivé, presné a zhodujúce sa dôkazy, ktoré môžu vyvolať oprávnené otázky o rešpektovaní tohto práva.
- 71 Navyše zmrazenie majetku nariadené v rámci systému zavedeného rozhodnutím 2011/172 má napriek svojej ochranej povahe významný negatívny vplyv na slobody a práva uvedených osôb, takže na zabezpečenie spravodlivej rovnováhy medzi cieľmi tohto zmrazenia majetku a ochranou týchto práv a slobôd je nevyhnutné, aby Rada v prípade potreby mohla vhodným spôsobom podliehajúcim preskúmaniu súdu Únie posúdiť riziko, že k takýmto porušeniam dochádza (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 131 a 132).
- 72 Táto analýza nie je spochybnená skutočnosťami, ktoré Rada uvádza v konaní o prejednávanej žalobe.
- 73 Po prvé treba uviesť, že Rada v prejednanom spore nepopiera, že zohľadnenie tvrdení žalobcov o porušení základných práv v egyptskom politickom a súdnom kontexte mohlo byť relevantné pri opätovnom preskúmaní predchádzajúcim prijatím napadnutých rozhodnutí. [*dôverné*]. Rovnako vo svojej písomnej odpovedi Všeobecnému súdu zo 4. októbra 2017 Rada uviedla, že pri opätovnom preskúmaní označenia žalobcov na zozname priloženom k rozhodnutiu 2011/172 v rokoch 2016 a 2017 náležite zohľadnila tvrdenia žalobcov o vážnych porušeníach základných práv v súdnych konaniach v Egypte.
- 74 Po druhé sa argumentácia Rady, ktorá má preukázať, že jej neprináleží, aby overovala, či sú v egyptských súdnych konaniach zaručené garancie rovnocenné garanciám ponúkaným právom Únie v oblasti základných práv, týka rozsahu povinnosti posúdiť rešpektovanie základných práv v egyptskom politickom a súdnom kontexte, ale nespochybňuje existenciu tejto povinnosti. [*dôverné*].
- 75 Tento výklad je potvrdený odkazom Rady na bod 175 rozsudku zo 7. júla 2017, Azarov/Rada (T-215/15, v odvolacom konaní, EU:T:2017:479), ktorý mal, ako to vyplýva z bodu 166 toho istého rozsudku, zamietnuť tvrdenie žalobcu v uvedenej veci založené na tom, že Rada bola povinná pred prijatím rozhodnutia napadnutého v uvedenej veci overiť, či ukrajinský právny poriadok zabezpečoval ochranu základných práv, ktorá bola prinajmenšom rovnaká ako ochrana zabezpečená v Únii.
- 76 Po tretie, ak Rada vychádza z rozsudkov z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), a z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), aby v podstate tvrdila, že tvrdenia žalobcov majú spochybníť iba dôvodnosť súdnych konaní a nie ich existenciu, takže zákonnosť zmrazenia ich majetku nie je týmito tvrdeniami dotknutá, nezohľadňuje neskorší vývoj tejto judikatúry uvedený najmä v bode 66 vyššie.

- 77 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v analogickom kontexte rozhodnutia Rady 2011/72/SZBP z 31. januára 2011 o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám a subjektom vzhľadom na situáciu v Tunisku (Ú. v. EÚ L 28, 2011, s. 62), Všeobecný súd rozhodol, že z dokumentov predložených žalobcom nevyplývalo, že nedostatok nezávislosti tuniského súdneho systému od politickej moci uvádzaný žalobcom mohol konkrétne ovplyvniť súdne konania proti nemu, ani to, že tieto dysfunkcie mali systematickú povahu (rozsudok z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neuvverejnený, EU:T:2016:376, bod 73). Všeobecný súd teda už preskúmal, či mala Rada zohľadniť pripomienky spochybňujúce základ súdnych konaní proti žalobcovi, najmä s poukazom na vážne medzery daného súdneho systému ovplyvňujúce garancie ponúkané týmto systémom v oblasti základných práv.
- 78 Navyše argumentáciu Rady uvedenú v bode 76 vyššie možno ťažko zosúladiť so skutočnosťou, že [dôverné].
- 79 Po štvrté a naposledy skutočnosť, že, ako to tvrdí Rada, rozhodnutie 2011/172 a následné rozhodnutia neprijala na základe rozhodnutia príslušného egyptského orgánu, ale na dosiahnutie cieľov SZBP a v rámci samostatnej právomoci, ktorú má v tejto súvislosti, potvrdzuje analýzu Všeobecného súdu. Rade totiž prináleží, aby pri výkone tejto samostatnej právomoci preskúmala starostlivo a nestranné všetky relevantné skutočnosti vo veci, medzi ktorými sa nachádzajú tvrdenia žalobcov o porušeníach základných práv v súdnych konaniach, ktoré sú skutkovým základom ich označenia v prílohe rozhodnutia 2011/172.
- 80 V dôsledku toho je Všeobecný súd pri preskúmaní prvého a druhého žalobného dôvodu so zreteľom na rozsah súdneho preskúmania, ktorý si vyžaduje každý z týchto dôvodov, povinný rozhodovať o tom, či tvrdenia žalobcov o porušeníach právneho štátu a základných práv v Egypte predstavovali objektívne, spoľahlivé, presné a zhodujúce sa dôkazy, ktoré mohli vyvolať oprávnené otázky, a či ich Rada zohľadnila dostatočným spôsobom.

2) Skutkový kontext

i) O dôkazoch týkajúcich sa súdnych konaní proti žalobcom v Egypte

- 81 Po prvé treba pripomenúť, že ako už Všeobecný súd skonštatoval, žalobcovia boli pôvodne označení v prílohe rozhodnutia 2011/172 na základe dokumentov, ktoré pochádzali od egyptských orgánov a z ktorých vyplývalo na jednej strane, že proti žalobcovi v prvom rade boli v Egypte vedené trestné konania pre skutky, ktoré možno kvalifikovať ako spreneveru štátnych finančných prostriedkov, a na druhej strane, že na všetkých žalobcov sa vzťahovalo uznesenie o zaistení ich majetku súvisiace s týmito trestnými konaniami (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, body 132 až 134 a 137 až 140). Zo spisu vyplýva, že toto pôvodné označenie sa zakladalo predovšetkým na informáciách nachádzajúcich sa v dokumentoch priložených k listom egyptských orgánov z 13. a 24. februára 2011.
- 82 Po druhé zo spisu vyplýva, že tieto informácie boli neskôr doplnené a aktualizované listom egyptských orgánov z 13. februára 2014, ku ktorému bola priložená aktualizovaná tabuľka trestných konaní vedených proti žalobcovi v prvom rade.
- 83 V dokumente z 13. februára 2014 sa uvádza sedem trestných konaní. Prvé dve trestné konania (veci č. 38 a 107 z roku 2011) sa týkajú skutkov dosahovania nedovoleného zisku a tretie súdne konanie (vec č. 291 z roku 2011) sa týka skutkov legalizácie príjmov z trestnej činnosti súvisiacich so skutkami, ktorých sa týkajú prvé dve trestné konania. Štvrté, piate, šieste a siedme trestné konanie (veci č. 457 a 541 z roku 2011 a č. 156 a 376 z roku 2013) sa týkajú skutkov daňového úniku, zneužitia dominantného postavenia, znovu daňového úniku a napokon legalizácie príjmov z trestnej činnosti.

- 84 Po tretie, ako vyplýva z odpovede Rady na žiadosť Všeobecného súdu, ktorý ju v rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania z 31. marca 2017 vyzval, aby mu odovzdala všetky informácie o žalobcoch, ktoré má k dispozícii, dokumenty, ktoré jej egyptské orgány odovzdali na účely prijatia rozhodnutia 2015/486 zahŕňali predovšetkým vyhlásenie kancelárie generálneho prokurátora v Egypte (ďalej len „KGP“) z 9. februára 2015. Žalobcovia tvrdia, že im tento dokument nikdy nebol doručený.
- 85 Ako je spresnené v úvode vyhlásenia KGP z 9. februára 2015, toto vyhlásenie má byť odpoveďou na žiadosť o vysvetlenie vyslovenú v rámci pracovnej skupiny Rady „Maghreb/Mashreq“ v nadväznosti na otázku niektorých členských štátov. Táto žiadosť o vysvetlenie sa vzťahovala na zákonné postupy, ktoré treba rešpektovať v takých veciach, ako sú veci týkajúce sa osôb označených na zozname priloženom k rozhodnutiu 2011/172, a na zákonnú lehotu, v akej treba tieto veci preskúmať.
- 86 Z vyhlásenia KGP z 9. februára 2015 vyplýva predovšetkým existencia opravných prostriedkov v egyptskom trestnom konaní, ktoré umožňujú dotknutým osobám predložiť na preskúmanie Kasačnému súdu Egyptskej arabskej republiky (ďalej len „egyptský Kasačný súd“) jednak rozsudok prvostupňového súdu, ktorým sa rozhodlo o ich odsúdení, a jednak rozsudok, ktorým sa znovu rozhodlo o ich odsúdení po zrušení prvého rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie. V tomto vyhlásení sa navyše uvádza, že v tomto poslednom prípade egyptský kasačný súd rozhodne právoplatne v spore tak, že buď zamietne opravný prostriedok alebo sám rozhodne o veci samej.
- 87 Pokiaľ ide o zvyšok, z písomnej odpovede Rady z 21. apríla 2017 vyplýva, že ostatné dokumenty, ktoré KGP odovzdala vo februári 2015, iba aktualizovali už poskytnuté informácie o stave trestných konaní vedených proti žalobcovi v prvom rade, pričom táto aktualizácia neukazovala žiadny vývoj týchto konaní v porovnaní s údajmi obsiahnutými v dokumente z 13. februára 2014.
- 88 Po štvrté a naposledy zo spisu vyplýva, že pred predĺžením označenia žalobcov v rokoch 2016 a 2017 egyptské orgány odovzdali aktualizované informácie o stave súdnych konaní vedených proti žalobcovi v prvom rade. Z týchto informácií vyplývalo predovšetkým na jednej strane ukončenie vyšetrovania vo veci č. 156 z roku 2013 po administratívnom urovnaní sporu a na druhej strane existencia troch ďalších konaní vo veciach č. 4 a 5482 z roku 2011, ako aj č. 244 z roku 2015, ktoré sa týkali obvinení z trestných činov spáchaných v rámci riadenia financií spoločnosti El-Dekheila, skutkov dosahovania nedovoleného zisku a legalizácie príjmov z trestnej činnosti. Okrem toho bolo Rade 6. januára 2017 doručené vyhlásenie z 5. decembra 2016 pochádzajúce od egyptského národného výboru pre vymáhanie majetku nachádzajúceho sa v zahraničí (ďalej len „NCRAA“). Obsah tohto vyhlásenia je však rovnaký ako obsah vyhlásenia KGP z 9. februára 2015. Vo svojej odpovedi na otázku Všeobecného súdu z 1. júna 2017 žalobcovia uznali, že sa o tomto dokumente dozvedeli 27. januára 2017, teda pred predĺžením ich označenia rozhodnutím 2017/496.

ii) O dôkazoch predložených žalobcami pred predĺžením ich označenia na roky 2015, 2016 a 2017

- 89 Najprv treba uviesť, že vo svojom liste z 23. decembra 2014 adresovanom Rade, na ktorý žalobcovia odkazujú v rámci výhrady uvedenej v bode 47 vyššie, žalobcovia okrem iného vyjadrili svoje obavy, že trestné konania proti žalobcovi v prvom rade neboli začaté v dobrej viere a na základe dôkazov, a že nemajú žiadny základ a sú politicky motivované. Žalobcovia podopreli tieto obavy odkazom na kontext, v ktorom boli začaté tieto konania, a na analýzu týchto konaní egyptským Kasačným súdom a domnievali sa, že tieto obavy boli posilnené viacerými dokumentmi týkajúcimi sa na jednej strane rešpektovania práva žalobcu v prvom rade na spravodlivý proces a na druhej strane rešpektovania právneho štátu v Egypte po tom, čo vo februári 2011 odišiel vtedajší prezident Egyptskej arabskej republiky, pán Mohammed Hosni Mubarak.
- 90 Žalobcovia pripojili k svojmu listu z 23. decembra 2014 dokumenty na preukázanie týchto obáv, ktoré boli priložené k žalobe. [*dôverné*].

- 91 Po prvé ide o dve správy, ktoré vydala International Bar Association's Human Rights Institute (IBAHRI), z novembra 2011 a z februára 2014, o situácii právnických povolání v Egypte. Správa IBAHRI z roku 2011, s názvom „Justice at a Crossroads: the Legal profession and the Rule of Law in the New Egypt“ bola vypracovaná v nadväznosti na prieskum tejto mimovládnej organizácie v Egypte v júni 2011. Cieľom tejto správy je na jednej strane preskúmať problémy, s ktorými sa stretávali advokáti v tejto krajine v súvislosti s rešpektovaním právneho štátu a základných práv pred udalosťami v roku 2011 a v období bezprostredne po nich, a na druhej strane vydať odporúčania na zabezpečenie rešpektovania týchto zásad. Správa IBAHRI z roku 2014, s názvom „Separating Law and Politics: Challenges to the Independence of Judges and Prosecutors in Egypt“, ktorá sa zakladá na prieskume vykonávanom v Egypte od júna do novembra 2013, má zase zabezpečiť monitorovanie odporúčaní obsiahnutých v správe IBAHRI z roku 2011 a zameriava sa konkrétnejšie na prekážky nezávislosti egyptskej súdnej moci.
- 92 Po druhé žalobcovia odovzdali správu pána D., advokáta advokátskej kancelárie so sídlom v Spojenom kráľovstve, z 27. júla 2011 a správu pána M., advokáta v Ženeve, zo 4. februára 2013, ktoré sa týkali viacerých trestných konaní vedených proti žalobcovi v prvom rade. Z týchto správ vyplýva, že páni D. a M. boli právnymi zástupcami žalobcu v prvom rade v Egypte poverení ako pozorovatelia, aby posúdili rešpektovanie jeho práva na spravodlivý proces v trestných konaniach vedených proti nemu v Egypte.
- 93 Správa pána D. sa týka vyšetrovania generálneho prokurátora Egyptskej arabskej republiky (ďalej len „egyptský generálny prokurátor“) a pojednávaní, ktoré sa konali od 7. do 12. mája a od 11. do 15. júna 2011 v prvom trestnom konaní vedenom proti žalobcovi, ktoré, ako vyplýva zo spisu, zodpovedá konaniu č. 107 z roku 2011 v dokumentoch predložených egyptskými orgánmi. Podľa údajov tejto správy sú bývalý minister priemyslu, vysoký úradník ministerstva priemyslu a žalobca v prvom rade obvinení z toho, že uzavreli dohodu s cieľom umožniť žalobcovi v prvom rade, aby získal pre dva podniky svojej skupiny energetické licencie v rozpore s pravidlami upravujúcimi verejný postup pridelenia týchto licencií v hutníckom odvetví.
- 94 Obsah správy pána D. je založený na prečítaní spisu obžaloby, ku ktorému mal prístup, a na jeho priamych pozorovaniach počas rôznych pojednávaní, na ktorých sa zúčastnil. Táto správa obsahuje opis informácií nachádzajúcich sa v spise obžaloby tak, ako vyplývajú z rozhodnutia o predložení veci trestnému súdu z 28. februára 2011, zápisnicu z pojednávaní, predovšetkým zápisnicu z výsluchu svedkov, ako aj kritickú analýzu usvedčujúcich dôkazov zhromaždených obžalobou.
- 95 Vo svojej správe pán D. kritizuje jednak unáhľenosť, ktorú podľa jeho názoru egyptské orgány preukázali pri preskúmaní danej veci a jednak podmienky, za ktorých prebiehali pojednávania, na ktorých sa zúčastnil, ktoré podľa jeho názoru viedli k porušeniam prezumpcie neviny a práva žalobcu v prvom rade na obhajobu. Vzhľadom na tieto pozorovania pán D. dochádza vo svojej správe k záveru, že „vzhľadom na spôsob, akým trestný súd viedol pojednávania, sa možno obávať, že nedospeje k správne rozhodnutiu v tejto veci [a] že pod tlakom [verejnej mienky] sa cíti nútený [odsúdiť obžalovaných a nechať na egyptskom Kasačnom súde, aby jeho rozsudok zrušil]“.
- 96 Správa pána M. sa týka pojednávaní, ktoré sa konali v roku 2012 v rámci dvoch z trestných konaní vedených proti žalobcovi v prvom rade, z ktorých jedno sa podľa správy vzťahuje na obvinenie z podvodného nadobudnutia akcií spoločnosti El-Dekheila a druhé sa vzťahuje na údajné skutky legalizácie príjmov z trestnej činnosti súvisiace s týmito obvineniami, pričom tieto trestné konania zodpovedajú podľa spisu veciam č. 38 a 291 z roku 2011 v dokumentoch predložených egyptskými orgánmi.
- 97 Posúdenie vykonané pánom M. v jeho správe sa zakladá jednak na správach, ktoré vypracovala pani A., egyptská advokátka poverená, aby sa v jeho mene zúčastnila na pojednávaniach, keďže pán M. uviedol, že na začiatku sa rozhodol nezúčastniť sa osobne na pojednávaniach pre „vysoké riziko pre jeho osobnú

- bezpečnosť [vyplývajúce] z protestov odohrávajúcich sa pred justičným palácom“ „počas celého konania proti [žalobcovi v prvom rade]“ a jednak na jeho priamom pozorovaní jedného z pojednávaní vo veci č. 38 z roku 2011.
- 98 Správa pána M. obsahuje vo svojej prvej časti opis pojednávacej miestnosti podľa jeho vlastného pozorovania a v druhej časti analýzu rôznych bodov, v ktorých v správach pani A. identifikoval možné porušenia základných práv, konkrétne existenciu kovovej klietky, v ktorej boli držaní obžalovaní, prítomnosť justičnej stráže v pojednávacej miestnosti, problémy pri výsluchu, nedostatočne neustranný postoj trestného súdu a predpojatosť vyplývajúca z medializácie. Na základe týchto pozorovaní dochádza pán M. k záveru, že „vzhľadom na medzinárodné normy v oblasti základných práv, mohlo dôjsť k porušeniu práv [žalobcu v prvom rade], a predovšetkým práva na spravodlivý proces“. Navyše „či už v prípade konania pre dosahovanie nedovoleného zisku alebo konania pre legalizáciu príjmov z trestnej činnosti preto existuje významné riziko odsúdení, ktoré [právne] neobstoja“.
- 99 Po tretie žalobcovia sa na Rade odvolávali na tri rozsudky egyptského Kasačného súdu z 2. decembra 2012, 12. mája 2013 a zo 14. decembra 2013. V týchto rozsudkoch egyptský Kasačný súd jednak zrušil prvostupňové rozsudky, ktoré v každej z dotknutých vecí dospeli k záveru o zodpovednosti obžalovaných, okrem iného žalobcu v prvom rade, a odsúdili ich na rôzne tresty vrátane pokút a trestov odňatia slobody a jednak vrátil veci súdu rozhodujúcemu vo veci samej, aby o nich znovu rozhodol. Ako vyplýva z dokumentu egyptských orgánov uvedeného v bode 82 vyššie, tieto tri rozsudky boli vyhlásené v trestných konaniach vo veciach č. 107 z roku 2011 (nezákonne pridelené energetické licencie), č. 291 z roku 2011 (legalizácia príjmov z trestnej činnosti) a č. 38 z roku 2011 (podvodné nadobudnutie akcií spoločnosti El-Dekheila).
- 100 Po štvrté žalobcovia poukázali na rozsudok Tribunal pénal de la Confédération suisse (Trestný súd Švajčiarskej konfederácie, Švajčiarsko, ďalej len „švajčiarsky federálny trestný súd“) z 12. decembra 2012 a dva rozsudky Ústavného súdu Lichtenštajnského kniežatstva (ďalej len „lichtenštajnský ústavný súd“) z 28. augusta 2012 a 30. septembra 2013. Tieto rozsudky sa týkajú konaní o poskytnutie medzinárodnej právnej pomoci začatých na základe žiadostí egyptských orgánov. Prvý z týchto rozsudkov zrušil rozhodnutie švajčiarskych orgánov poskytnúť egyptským orgánom prístup k spisu z trestného konania vedeného proti egyptským štátnym príslušníkom najmä pre skutky legalizácie príjmov z trestnej činnosti.
- 101 Vo svojom rozsudku z 12. decembra 2012 švajčiarsky federálny trestný súd vychádzal z viacerých verejných informácií dostupných v správach medzinárodných organizácií alebo v tlači, aby sa domnieval, že „bez ohľadu na problematiku dodržiavania ľudských práv [v Egypte], čelí [táto krajina] v súčasnosti neistej vnútornej premene, ktorá sa vyznačuje nestabilitou inštitúcií a [zjavným spochybňovaním] nezávislosti a rešpektu medzi [výkonnou a súdnou] mocou“. Vzhľadom na tieto informácie sa tento súd domnieval, že „existuje riziko bezprostrednej a nenapraviteľnej ujmy [pre žalobcov]“.
- 102 Dva rozsudky lichtenštajnského ústavného súdu z 28. augusta 2012 a 30. septembra 2013 zrušili dve súdne rozhodnutia, ktorými bolo zamietnuté odvolanie podané spoločnosťou vo vlastníctve žalobcu v prvom rade proti uzneseniu o zmrazení jeho majetku z dôvodu trestných konaní, ktoré sa proti nemu viedli v Egypte. Tento súd sa totiž domnieval, že informačné zdroje, z ktorých vychádzala uvedená spoločnosť a ktoré zahŕňali predovšetkým správu IBAHRI z roku 2011 a správu pána M., postačovali pre záver, že táto spoločnosť „[preukázala] nebezpečenstvo porušenia základných práv [žalobcu v prvom rade v Egypte]“, keďže sa vyžadovalo, aby bola preukázaná iba pravdepodobnosť tohto nebezpečenstva.
- 103 Zo spisu vyplýva, že dané dokumenty, s výnimkou vyššie uvedenej správy IBAHRI z roku 2014, už boli odovzdané žalobcami, aby podporili najmä prvý a druhý žalobný dôvod vo veciach T-375/14 až T-378/14, a že Rada, ktorá predložila vyjadrenie k žalobe, v ktorom sa k uvedeným žalobným dôvodom vyjadrila, o nich teda už v tomto rámci vedela.

- 104 V korešpondencii s Radou, ktorá predchádzala predĺženiu označenia žalobcov v rokoch 2016 a 2017, žalobcovia predložili určité dodatočné informácie týkajúce sa dodržiavania základných práv v Egypte.
- 105 Na jednej strane žalobcovia pripojili v prílohe ich listu adresovanému Rade z 29. februára 2016 list od ich egyptských právnych zástupcov týkajúci sa rôznych súdnych konaní proti žalobcovi v prvom rade spomenutých egyptskými orgánmi v dokumentoch z 2. januára 2016. Predovšetkým pokiaľ ide o tri z týchto konaní (veci č. 4 z roku 2011, 274 z roku 2012 a 376 z roku 2013), títo právni zástupcovia tvrdili, že neboli nikdy informovaní o existencii „formálnych“ vyšetrení a že ich žiadosť o prístup k spisu bola egyptskými orgánmi zamietnutá. Navyše vo svojich listoch zo 14. marca 2016 žalobcovia na základe stanoviska egyptského právnika priloženého k týmto listom tvrdili, že ich právo na to, aby boli vypočutí, nebolo rešpektované pred vyhlásením uznesenia o zmrazení prostriedkov, ktoré voči nim prijali egyptské orgány.
- 106 Na druhej strane v liste zo 7. marca 2017 žalobcovia upozornili Radu na to, že žalobca v prvom rade bol s účinnosťou od tohto dňa vzatý do väzby a že to považujú za porušenie garancií zakotvených okrem iného v článku 5 EDLP.

iii) O preskúmaní dôkazov predložených žalobcami Radou

- 107 V prvom rade zo spisu vyplýva, že Rada odpovedala na list žalobcov z 23. decembra 2014 vo svojom liste z 24. marca 2015. Tento list Rady neobsahuje žiadny výslovný odkaz na tvrdenia žalobcov spochybňujúce dodržiavanie základných práv v Egypte a najmä práva žalobcu v prvom rade na spravodlivý proces, ani na dokumenty spomenuté v bodoch 91 až 102 vyššie, ktoré podopierajú tieto tvrdenia. Rada však odpovedala na obavy žalobcov týkajúce sa základu trestných konaní vedených proti žalobcovi v prvom rade, ktoré boli okrem iného podporené uvedenými tvrdeniami, takto: „Rada nesúhlasí s Vaším názorom, podľa ktorého okolnosti, za ktorých boli začaté trestné stíhania voči Vášmu klientovi, preukazujú, že sa tieto stíhania nezakladajú na žiadnom dôkaze a sú politicky motivované“.
- 108 [dôverné]
- 109 Okrem toho zo spisu nevyplýva, že posúdenie pripomienok žalobcov a dokumentov vykonané Radou viedlo k *ad hoc* overeniam u egyptských orgánov.
- 110 Zo všetkého, čo bolo uvedené, teda vyplýva, že v rámci opätovného preskúmania označenia žalobcov pred prijatím rozhodnutia 2015/486 sa Rada implicitne, ale nevyhnutne domnievala, že tieto pripomienky a dokumenty, bez ohľadu na ich relevantnosť a dôveryhodnosť, nemohli spochybniť obnovenie rozhodnutia 2011/172. Predovšetkým s prihliadnutím na vyhlásenie KGP z 9. februára 2015 a vysvetlenia Rady sa treba domnievať, že podľa názoru Rady uvedené pripomienky a dokumenty nespochybňovali posúdenie dodržiavania základných práv v Egypte vykonané okrem iného na základe tohto vyhlásenia a že preto nevyžadovali ďalšie overenie.
- 111 Ako je zrejmé z listov z 21. marca 2016 a 22. marca 2017, ktoré Rada adresovala žalobcovi v prvom rade, tento postoj k tvrdeniam žalobcov o porušeníach právneho štátu a základných práv v Egypte sa nezmenil počas predĺženia ich označenia v rokoch 2016 a 2017.
- 112 Na jednej strane totiž vo svojom liste z 21. marca 2016 Rada uviedla, že výhrady žalobcov voči spôsobu, akým egyptské orgány postupovali vo veciach týkajúcich sa žalobcu v prvom rade, mali byť preskúmané v rámci egyptského právneho systému a konaní. Na druhej strane vo svojom liste z 22. marca 2017 Rada tvrdila, že posúdila pripomienky žalobcu v prvom rade k úrovni ochrany jeho základných práv v súdnych konaniach v Egypte a že dospela k záveru, že bolo dôvodné pokračovať v podpore snáh egyptských orgánov o vymożenie súm, ktoré stratila Egyptská republika.

113 V tejto súvislosti treba uviesť, že prostredníctvom výhrady uvedenej v bode 47 vyššie žalobcovia v podstate tvrdia, že tento postoj vyjadruje zo strany Rady nepochopenie významu dôkazov, ktoré jej predložili, ako aj povinností, ktoré z nich pre ňu vyplývajú. V rámci prvého žalobného dôvodu žalobcovia tvrdia, že tieto pochybenia majú za následok nezákonnosť rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 v rozsahu, v akom tieto rozhodnutia obnovujú systém reštriktívnych opatrení obsiahnutý v rozhodnutí 2011/172 ako celok. V rámci druhého žalobného dôvodu žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutia v rozsahu, v akom predlžujú ich označenie, nie sú v súlade s povinnosťou Rady dodržiavať základné práva podľa článku 6 ZEÚ v spojení s článkom 2 a článkom 3 ods. 5 ZEÚ a článkami 47 a 48 Charty. Prináleží teda Všeobecnému súdu, aby sa pri preskúmaní týchto žalobných dôvodov vyjadril k tomu, či je postoj Rady k dôkazom, ktoré jej predložili žalobcovia, dôvodný s prihliadnutím na dôkazy o situácii v Egypte, ktoré mala okrem toho k dispozícii.

b) K prvému žalobnému dôvodu založenému na námietke nezákonnosti rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 a nariadenia č. 270/2011

114 Prejednávaný žalobný dôvod obsahuje dve časti založené na námietke nezákonnosti rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 v rozsahu, v akom obnovujú článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 a na námietke nezákonnosti článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011.

1) O prvej časti založenej na námietke nezákonnosti rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 v rozsahu, v akom obnovujú článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172

115 Aj keby sa podľa žalobcov článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 mohol zakladať na cieľoch uvedených v odôvodnení 1 tohto rozhodnutia v čase jeho prijatia, už to neplatilo v deň prijatia rozhodnutia 2015/486 vzhľadom na vývoj politického a súdneho kontextu v Egypte odzrkadlený v dôkazoch, ktoré Rade predložili pred týmto dňom. Žalobcovia teda tvrdia, že rozhodnutie 2015/486 sa nemôže zakladať na cieľ, ktorým je podpora nových egyptských orgánov vzhľadom na po prvé odvolanie týchto orgánov z funkcií po prijatí rozhodnutia 2011/172, po druhé nestabilitu egyptského politického kontextu, ktorý sa vyznačuje porušovaním základných práv a právneho štátu, a po tretie skutočnosť, že Rada sa od nich dozvedela informácie preukazujúce, že egyptské orgány negarantovali spravodlivý, nestranný a nezávislý súdny postup voči žalobcovi v prvom rade, ani rešpektovanie právneho štátu voči nemu. V druhom návrhu na úpravu žaloby žalobcovia navyše tvrdia, že dôkazy, ktoré predložili, aby preukázali, že článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 nemá právny základ, preukazujú aj neprimeranosť týchto ustanovení s prihliadnutím na ciele sledované Radou.

116 Rada popiera možnosť žalobcov vzniesť námietku nezákonnosti proti článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 a článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011, proti ktorým mohli žalobcovia podľa jej názoru podať žalobu na základe článku 263 ZFEÚ. Rada navyše všeobecne reaguje, že tvrdenia uvádzané žalobcami v rámci prejednávaného žalobného dôvodu už boli zamietnuté Všeobecným súdom a Súdnym dvorom. Okrem toho podľa jej názoru porušenie kritérií zápisu nie je relevantné pri preskúmaní vhodnosti právneho základu. Rada tiež tvrdí, že rôzne okolnosti uvádzané žalobcami v rámci prejednávaného dôvodu, konkrétne politické zmeny v Egypte, situácia v oblasti základných práv v tejto krajine a údajné porušenie základných práv žalobcu v prvom rade, nie sú relevantné pri posúdení zákonnosti opatrení prijatých v rámci rozhodnutia 2011/172.

117 Na úvod treba uviesť, že v rámci prejednáwanej časti žalobného dôvodu žalobcovia uvádzajú dve odlišné výhrady. Na jednej strane sa odvolávajú na nedostatok právneho základu článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172, obnoveného rozhodnutiami 2015/486, 2016/411 a 2017/496, pretože jeho ustanovenia už nezodpovedajú cieľom SZBP. Na druhej strane sa žalobcovia odvolávajú, v žalobe a prvom návrhu na úpravu žaloby nepriamo a v druhom návrhu na úpravu žaloby výslovne, na porušenie zásady proporcionality Radou z dôvodu, že obnovenie týchto ustanovení má s prihliadnutím na situáciu v Egypte zjavne nevhodnú povahu.

i) O výhrade založenej na nedostatku právneho základu

- 118 Najprv treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry preskúmanie právneho základu aktu umožňuje overiť právomoc autora aktu a zistiť, či konanie smerujúce k prijatiu tohto aktu nebolo v rozpore so zákonom. Navyše voľba právneho základu aktu Únie sa musí zakladať na objektívnych okolnostiach, ktoré možno preskúmať v rámci súdneho preskúmania, medzi ktoré patria predovšetkým cieľ a obsah tohto aktu (pozri rozsudok z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, bod 42 a citovanú judikatúru; uznesenie z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada, T-279/13, neuvyverejnené, EU:T:2016:78, bod 47).
- 119 V rámci prejednávanej výhrady žalobcovia popierajú, že v prejednávanej veci sa uplatňuje úvaha, v zmysle ktorej sa Všeobecný súd v bode 47 uznesenia z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada (T-279/13, neuvyverejnené, EU:T:2016:78), domnieval, že „spoločenský a právny vývoj“, ku ktorému došlo od ich pôvodného označenia a na ktorý sa odvolávali v rámci žalobného dôvodu založeného aj na chýbajúcom právnom základe, môže mať vplyv iba na opodstatnenosť odôvodnenia napadnutých rozhodnutí a nemohol byť preskúmaný pri posúdení voľby právneho základu uvedených aktov.
- 120 Podľa žalobcov totiž z judikatúry vyplýva, že keď sa cieľ a obsah aktu zakladajú na osobitnom spoločenskom a právnom kontexte, musí preskúmanie jeho právneho základu nevyhnutne zahŕňať posúdenie vývoja tohto kontextu.
- 121 Treba však uviesť, že úvaha Všeobecného súdu, voči ktorej majú žalobcovia výhrady, je použiteľná v prejednávanej veci.
- 122 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ako Všeobecný súd rozhodol v rozsudku z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93, bod 44), vo vzťahu k rozhodnutiu 2011/172, na to, aby tento akt patril do oblasti SZBP stačí, že sleduje ciele súvisiace s cieľmi uvedenými v článku 21 ZEÚ. Navyše, ako rozhodol Súdny dvor, vzhľadom na široký rozsah cieľov a účelov SZBP, ktoré sú vyjadrené v článku 3 ods. 5 ZEÚ a v článku 21 ZEÚ, ako aj osobitných ustanoveniach týkajúcich sa SZBP, najmä článkoch 23 a 24 ZEÚ, napadnutie dôvodnosti uvedeného aktu s prihliadnutím na ciele definované v článku 21 ZEÚ nemôže preukazovať, že tento akt nemá právny základ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, bod 46).
- 123 Rovnaká úvaha platí v kontexte rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496, ktoré iba obnovujú rozhodnutie 2011/172 a sú súčasťou rámca tej istej politiky, ktorej cieľom je, ako sa uvádza v odôvodnení 1 rozhodnutia 2011/172, podpora v procese politickej a ekonomickej stabilizácie Egypta pri rešpektovaní právneho štátu a základných práv.
- 124 Aj keby sa situácia v Egypte, s prihliadnutím na ktorú Rada prijala rozhodnutie 2011/172, zmenila, a to aj smerom, ktorý je v rozpore s procesom demokratizácie podporujúcej politiku, ktorej súčasťou je toto rozhodnutie, táto okolnosť v žiadnom prípade nemôže mať vplyv na právomoc tejto inštitúcie na obnovenie tohto rozhodnutia na základe článku 29 ZFEÚ. Bez ohľadu na túto okolnosť totiž ciele sledované rozhodnutiami 2015/486, 2016/411 a 2017/496 a pravidlami, ktorých platnosť tieto rozhodnutia obnovili, napriek tomu patria do oblasti SZBP, čo v prejednávanej veci stačí na zamietnutie výhrady žalobcov (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júna 2016, Parlament/Rada, C-263/14, EU:C:2016:435, body 45 až 54).
- 125 Judikatúra citovaná žalobcami nemôže spochybniť tieto úvahy.
- 126 Pokiaľ ide po prvé o rozsudok z 8. júna 2010, Vodafone a i. (C-58/08, EU:C:2010:321), stačí uviesť, že Súdny dvor v ňom neskúmal otázku, či ustanovenie Zmluvy o EÚ patriace do SZBP bolo vhodným právnym základom, ale či to platilo v prípade článku 95 ods. 1 ES (teraz článok 114 ods. 1 ZFEÚ), čo znamená preskúmanie všeobecného kontextu a osobitných okolností v oblasti harmonizovanej aktom

prijatým na tomto základe tak, ako sa javili v čase jeho prijatia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. júna 2010, Vodafone a i., C-58/08, EU:C:2010:321, body 32 až 35 a 39 až 47). Úvahu Súdneho dvora v tomto rozsudku preto nemožno použiť v prejednávanej veci.

- 127 Pokiaľ ide po druhé o body 191 až 193 rozsudku z 11. júla 2007, Sison/Rada (T-47/03, neuvverejnený, EU:T:2007:207), v týchto bodoch Všeobecný súd preskúmal žalobný dôvod založený na nedostatku odôvodnenia, a nie žalobný dôvod založený na nedostatku právneho základu. Z tohto dôvodu nie sú relevantné.
- 128 Pokiaľ ide po tretie o bod 110 rozsudku z 22. apríla 2015, Tomana a i./Rada a Komisia (T-190/12, EU:T:2015:222), treba uviesť, že tento bod treba vnímať v kontexte úvahy Všeobecného súdu, ktorej je súčasťou. V rámci tejto úvahy sa Všeobecný súd neusiloval preskúmať dôvodnosť posúdení Rady týkajúcich sa vývoja situácie v Zimbabwe a nevyhnutnosti zachovať reštriktívne opatrenia prijaté vzhľadom na tento vývoj, ale iba overiť, či týmito opatreniami chcela Rada dosiahnuť ciele patriace do SZBP (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. apríla 2015, Tomana a i./Rada a Komisia, T-190/12, EU:T:2015:222, body 93 až 111).
- 129 Výhradu založenú na nedostatku právneho základu treba teda zamietnuť.

ii) O výhrade založenej na porušení zásady proporcionality

- 130 Na úvod treba pripomenúť, že vo všeobecnosti má Rada širokú mieru voľnej úvahy pri prijímaní aktov v rámci SZBP, ktorá predstavuje oblasť zahŕňajúcu z jej strany rozhodnutia politického, ekonomického a sociálneho charakteru, v rámci ktorých má vykonať komplexné posúdenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. novembra 2013, Rada/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 120 a citovanú judikatúru). Judikatúra rovnako priznáva Rade širokú mieru voľnej úvahy pri definovaní všeobecných kritérií vymedzujúcich okruh osôb, ktorých sa môžu týkať reštriktívne opatrenia vzhľadom na ciele, na ktorých sa tieto opatrenia zakladajú (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. apríla 2015, Anboubu/Rada, C-605/13 P, EU:C:2015:248, bod 41, a z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neuvverejnený, EU:T:2016:376, bod 48). Voľnú úvahu rovnakého rozsahu preto treba Rade priznať aj pri predĺžení uplatňovania týchto kritérií.
- 131 Všeobecnému súdu teda neprináleží, aby v konaní o prejednávanej žalobe rozhodoval o dôvodnosti politiky Rady spočívajúcej v podpore procesu politickej stabilizácie v Egypte, uvedenej v odôvodnení 1 rozhodnutia 2011/172, ktorej súčasťou je toto rozhodnutie a následné rozhodnutia.
- 132 Rovnako neprináleží Všeobecnému súdu, aby svojim posúdením nahrádzal posúdenie Rady týkajúce sa geografického alebo politického kontextu, na ktorý sa vzťahuje rozhodnutie 2011/172, a nevyhnutnosti vzhľadom na tento kontext toto rozhodnutie obnoviť. Všeobecnému súdu prináleží iba preskúmať, či pri posúdení tejto nevyhnutnosti Rada zjavne neignorovala význam a závažnosť skutočností vzťahujúcich sa na egyptský politický a súdny kontext uvádzaných žalobcami s prihliadnutím na iné informácie, ktoré mala k dispozícii, a ciele tohto rozhodnutia.
- 133 S prihliadnutím na tieto úvahy treba preskúmať rôzne tvrdenia žalobcov uvádzané na podporu prejednávaneho žalobného dôvodu.

– O prvom tvrdení založenom na odvolaní „nových egyptských orgánov“ podporovaných Radou

- 134 Tvrdenie žalobcov, že rozhodnutie 2011/172 už nemožno považovať za súčasť „politiky podpory nových egyptských orgánov“ podľa bodu 44 rozsudku z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), keďže došlo k odvolaniu týchto orgánov, vychádza z nesprávnych predpokladov.

- 135 Na jednej strane totiž vzhľadom na cieľ rozhodnutia 2011/172, pripomenutý v bode 64 vyššie, reštriktívne opatrenia nariadené v tomto rámci treba v zásade zachovať až do ukončenia súdnych konaní v Egypte, aby bol zachovaný ich potrebný účinok. V dôsledku toho predĺženie týchto opatrení nemôže závisieť od následných zmien vo vláde, ku ktorým došlo v rámci procesu politickej premeny po odchode pána Moubaraka vo februári 2011.
- 136 Na druhej strane z bodu 44 rozsudku z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), vyplýva, že výrazom „politika podpory nových egyptských orgánov“ chcel Všeobecný súd označiť politiku „pomáhať Egyptu pri mierovom a riadnom prechode k občianskej a demokratickej vláde založenej na zásadách právneho štátu, pri plnom dodržiavaní ľudských práv a základných slobôd“, ktorá je uvedená v odôvodnení 1 rozhodnutia 2011/172. Je pravda, ako to vyplýva najmä zo správy IBAHRI z roku 2014, že prezident republiky zvolený v Egypte v júni 2012 v rámci procesu demokratického prechodu, pán Mohammed Morsi, bol zbavený svojej funkcie v júni 2013. V rozpore s predpokladom žalobcov však zo znenia tohto odôvodnenia nevyplýva, že politika podpory tohto procesu sa obmedzovala na podporu vlády vytvorenej týmto vodcom, ktorá bola prvou občianskou vládou, ktorá vzišla z volieb po odchode pána Moubaraka v roku 2011. V každom prípade, ako je uvedené v bode 131 vyššie, neprináleží Všeobecnému súdu, aby rozhodoval o otázke, či táto politika podpory mala po skončení funkcie pána Morsiho naďalej svoj význam.
- 137 Tieto úvahy zjavne nemôžu byť spochybnené [*dôverné*]. Stačí totiž pripomenúť, že ako to bolo uvedené v bode 135 vyššie, tieto opatrenia treba v zásade zachovať až do ukončenia súdnych konaní v tejto krajine, aby bol zachovaný ich potrebný účinok.
- 138 Tvrdenie založené na odstúpení „nových egyptských orgánov“ treba preto zamietnuť.

– *O druhom tvrdení založenom na rizikách spôsobených nestabilitou egyptského politického kontextu a na údajných porušeníach právneho štátu a základných práv*

- 139 Najprv treba uviesť, že ako tvrdia žalobcovia, dôkazy, ktoré predložili, najmä dôkazy vyplývajúce zo správ IBAHRI, preukazujú významnú politickú a inštitucionálnu nestabilitu v Egypte po odchode pána Moubaraka 11. februára 2011, ktorá, ako to vyplýva z odpovede žalobcov z 1. júna 2017 na otázky Všeobecného súdu, pretrvávala až do prijatia novej ústavy v januári 2014 a voľby pána Al-Sissiho do funkcie prezidenta republiky o niekoľko mesiacov neskôr. Z týchto dokumentov tiež vyplýva, že politický kontext tohto obdobia sa vyznačoval veľkým napätím medzi orgánmi a politickými oponentmi, ktoré viedlo k určitým stratám na ľudských životoch.
- 140 Pokiaľ ide o súdny kontext, uvedené dokumenty naznačujú, že politické napätie spomenuté v bode 139 vyššie sa prejavilo okrem iného represívnou trestnou politikou namierenou proti politickým oponentom, ktorá nezabezpečuje dostatočnú úroveň ochrany základných práv. V týchto dokumentoch sa tiež spomínajú opakované zásahy alebo pokusy výkonnej moci zasahovať do výsadných oprávnení súdnych orgánov, aspoň počas obdobia, keď bol vo funkcii pán Morsi. Tieto dokumenty rovnako odzrkadľujú intenzívnu medializáciu trestných konaní proti bývalým vodcom a ich blízkym, najmä trestných konaní proti pánovi Moubarakovi a žalobcovi v prvom rade, a tlak verejnej mienky želajúcej si uznanie zodpovednosti týchto osôb a obávajúcej sa, že tento proces bude ohrozený nedostatkami súdneho systému.
- 141 Tieto dokumenty obsahujú aj opis fungovania egyptského súdneho systému počas posudzovaného obdobia. Odkazujú tak na charakteristické črty tohto systému, ktoré podľa ich autorov oslabujú ochranu základných práv egyptskými súdnymi orgánmi, ktorá je v zásade zaručená právnym rámcom, ktorý je pre ne záväzný. Medzi týmito charakteristickými črtami sa uvádzajú predovšetkým právomoci zverené výkonnej moci pri menovaní prokurátorov a služobnom postupe sudcov, ako aj dysfunkcie týkajúce sa spôsobu prijímania a vzdelávania sudcov najmä v oblasti medzinárodných noriem vzťahujúcich sa na základné práva. K týmto charakteristickým črtám sa navyše pridávajú materiálne

podmienky priebehu trestnoprávných pojednávanií opísané v správach pána D. a pána M., z ktorých niektoré sa podľa týchto správ nejavia byť príznačné iba pre opísané pojednávania, a ktoré podľa ich autorov naznačujú, že nie sú zabezpečené všetky garancie vyplývajúce z práva na spravodlivý proces.

- 142 Okrem toho z uvedených dokumentov tiež vyplýva jednak to, že vo svojom rozsudku z 12. decembra 2012 švajčiarsky federálny trestný súd vychádzal z dôkazov o politickej nestabilite vládnucej v Egypte v roku 2012, ako aj z dôkazov o zásahoch výkonnej moci do súdnych konaní, zistených na základe rôznych verejných zdrojov, a jednak to, že lichtenštajnský ústavný súd sa vo svojich rozsudkoch z 28. augusta 2012 a 30. septembra 2013 domnieval, že informácie uvedené v správe IBAHRI z roku 2011 o egyptskom súdnom systéme, ako aj informácie uvedené v správe pána M., naznačovali riziko porušenia základných práv žalobcu v prvom rade v Egypte.
- 143 Aj keby však všetky okolnosti uvedené v daných dokumentoch bolo možné považovať za preukázané, nemôžu v žiadnom prípade preukazovať, že obnovenie rozhodnutia 2011/172 rozhodnutím 2015/486 bolo zjavne v rozpore s cieľmi uvedenými v odôvodnení 1 rozhodnutia 2011/172.
- 144 Po prvé tieto okolnosti neumožňujú dospieť k záveru, že politická a inštitucionálna nestabilita, ktorou sa vyznačoval egyptský politický kontext v rokoch 2011 až 2014, mala za následok ohrozenie spôsobilosti egyptského súdneho systému garantovať rešpektovanie právneho štátu a základných práv a že zmrazenie majetku nariadené rozhodnutím 2011/172 ako súčasť politiky, ktorej cieľom je okrem iného rešpektovanie týchto zásad, sa preto stalo zjavne nevhodným.
- 145 Je pravda, že z uvedených dokumentov vyplýva, že politická a inštitucionálna nestabilita v Egypte mohla byť najmä v roku 2012 takým faktorom neistoty, pokiaľ ide o riziko zásahu výkonnej moci do prebiehajúcich konaní, že by z pohľadu európskeho súdu mohla byť dôvodom pre zrušenie opatrení právnej pomoci.
- 146 Táto nestabilita však nemohla byť dostatočným dôvodom na to, aby Rada prestala obnovovať rozhodnutie 2011/172, a to s prihliadnutím na dôkazy, ktoré mala okrem toho k dispozícii ku dňu prijatia rozhodnutia 2015/486. Najprv totiž [*dôverné*]. Ďalej treba uviesť, že žiadny z dôkazov predložených žalobcami nenaznačuje, že trestné konania vedené v Egypte proti osobám, na ktoré sa vzťahuje rozhodnutie 2011/172, boli negatívne ovplyvnené touto nestabilitou. Napokon Rada mala v čase prijatia rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 k dispozícii aktualizovaný stav daných trestných konaní (pozri body 87 a 88 vyššie) proti osobám označeným v prílohe rozhodnutia 2011/172, ktorý neodzrkadľoval takýto negatívny vplyv, keďže sa zdá, že tieto konania prebiehali obvyklým spôsobom, ba dokonca v niektorých prípadoch viedli buď k zastaveniu konania z dôvodu chýbajúcich dôkazov, alebo k zrušeniu odsúdení týchto osôb egyptským Kasačným súdom.
- 147 Iný záver navyše nemožno vyvodiť z údajných porušení základných práv, ku ktorým dochádzalo v Egypte počas posudzovaného obdobia v kontexte stretov medzi orgánmi a demonštrantami, najmä politickými oponentmi, a z represívnej trestnej politiky voči týmto oponentom. Z dôkazov predložených žalobcami totiž nevyplýva, že tieto porušenia, aj keby sa potvrdili, mohli mať vplyv na trestné konania proti osobám údajne zodpovedným za spreneveru štátnych finančných prostriedkov, voči ktorým bolo prijaté rozhodnutie 2011/172. Treba uviesť, že hoci dôkazy týkajúce sa týchto trestných konaní naznačujú, že priebeh niektorých z nich mohol byť vystavený tlaku verejnej mienky, nemožno z toho vyvodiť riziko, že vo všetkých týchto konaniach systematicky dochádzalo k porušeniam práva na spravodlivý proces a práva na rešpektovanie prezumpcie nevinoty.
- 148 Tieto úvahy nie sú spochybnené dôkazmi o fungovaní súdneho systému, ktoré vyplývajú predovšetkým zo správ IBAHRI a správ pána D. a pána M. Je pravda, že tieto správy odkazujú na medzery v ochrane nezávislosti súdnych orgánov egyptským právnym rámcom a na praktické nedostatky, ktoré môžu oslabiť konkrétne rešpektovanie základných práv v rámci tohto systému. Tieto správy však

nenaznačujú, že tieto okolnosti systematicky ohrozujú spôsobilosť egyptských súdnych orgánov garantovať rešpektovanie právneho štátu a základných práv v takých trestných konaniach, ako sú trestné konania, na ktorých Rada založila rozhodnutie 2011/172.

- 149 Tieto úvahy nie sú spochybnené ani rozsudkom švajčiarskeho federálneho trestného súdu z 12. decembra 2012 a rozsudkami lichtenštajnskeho ústavného súdu z 28. augusta 2012 a 30. septembra 2013, na ktoré sa odvolávajú žalobcovia. Aj keby totiž súdne opatrenia zrušené týmito súdmi boli porovnateľné s opatreniami prijatými v rámci rozhodnutia 2011/172, z týchto rozsudkov v každom prípade vyplýva, že boli prijaté so zreteľom na skutkové a právne okolnosti odlišné od tých, ktoré sú relevantné v rámci prejednávaneho žalobného dôvodu. Na jednej strane totiž treba uviesť, že v týchto rozsudkoch uvedené súdy rozhodovali s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré mohli byť zohľadnené v roku 2012, resp. v roku 2013, a nie skutočnosti, ku ktorým došlo neskôr. Na druhej strane zrušené opatrenia neboli systémom opatrení, ale individuálnymi opatreniami, a na ich ukončenie nebolo potrebné preukázať tak, ako v prejednávanej veci, riziko systematických porušení základných práv v egyptskom súdnom kontexte.
- 150 Napokon ďalšie dokumenty týkajúce sa všeobecného stavu právneho štátu a základných práv predložené žalobcami v rokoch 2016 a 2017 neodôvodňujú odlišné posúdenie rozhodnutia 2016/411 a rozhodnutia 2017/496.
- 151 Na jednej strane vyhlásenia urobené v mene Únie v rokoch 2011 až 2016, na ktoré sa žalobcovia odvolávajú v prvom návrhu na úpravu žaloby, sa netýkajú súdnych konaní, na ktorých Rada založila rozhodnutie 2011/172. Okrem toho skutočnosť, že orgány Únie vyjadrujú svoje obavy z porušení základných práv a zásahov do právneho štátu spáchaných v Egypte alebo požadujú od egyptských orgánov, aby sa zdržali takýchto porušení alebo zásahov, a to aj v súdnom kontexte, sama osebe nebráni tomu, aby Rada tým istým orgánom poskytla pomoc v konkrétnych súdnych konaniach. Predovšetkým treba uviesť, že v rámci politiky, ktorej cieľom je najmä rešpektovanie právneho štátu a základných práv v Egypte, pomoc egyptským orgánom v boji proti sprenevere štátnych finančných prostriedkov nie je v rozpore s vyjadrenými obavami alebo žiadosťami, aby samotné egyptské orgány rešpektovali tieto zásady, ale naopak ich dopĺňa.
- 152 Na druhej strane, pokiaľ ide o správu Medzinárodnej komisie právnikov zo septembra 2016, s názvom „Egypt’s judiciary: A Tool of Repression, Lack of Effective Guarantee of Independence and Accountability“, zo spisu nevyplýva, že žalobcovia odovzdali túto správu Rade pred prijatím rozhodnutia 2017/496. Rade preto nemožno vytýkať, že nezohľadnila informácie obsiahnuté v tejto správe pri určení, či obnovenie rozhodnutia 2011/172 bolo alebo nebolo v súlade s cieľmi politiky, ktorej súčasťou bolo toto rozhodnutie. Navyše je pravda, že tieto informácie sú podobné informáciám o fungovaní egyptského súdneho systému obsiahnutým v správach IBAHRI, a to aj pre obdobie nasledujúce po období, na ktoré sa vzťahujú správy IBAHRI. Tieto informácie sa však netýkajú trestných konaní, z ktorých vychádzala Rada, a nenaznačujú, že spôsobilosť uvedeného súdneho systému zabezpečiť rešpektovanie základných práv v týchto konaniach je systematicky ohrozená.
- 153 Po druhé dôkazy predložené žalobcami nepreukazujú, že Rada sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že mala k dispozícii dostatok dôkazov na to, aby rozhodla, že je dôvodné pokračovať v spolupráci s egyptskými orgánmi uskutočňovanej v rámci rozhodnutia 2011/172 bez toho, aby musela vykonať ďalšie overenia.
- 154 Žalobcovia totiž nepreukazujú, že keď Rada implicitne, ale nevyhnutne vykonala takéto posúdenie, nesprávne pri tom zväžila rôzne skutočnosti relevantné pre pokračovanie tejto spolupráce, čo predpokladalo predovšetkým zohľadnenia cieľa tejto spolupráce na jednej strane a na druhej strane cieľov politiky, ktorej súčasťou bola táto spolupráca, a to podpory procesu politickej a ekonomickej stabilizácie Egypta pri rešpektovaní právneho štátu a základných práv.

- 155 Keďže v tejto súvislosti je jediným cieľom systému reštriktívnych opatrení nariadeného rozhodnutím 2011/172 uľahčiť egyptským orgánom zistenie sprenevery štátnych finančných prostriedkov a zachovať možnosť týchto orgánov vymôcť späť výnos z tejto sprenevery, nemožno vylúčiť, že predĺženie tohto systému je naďalej opodstatnené, a to aj v prípade politického a súdneho vývoja, ktorý je z hľadiska rozvoja demokracie, právneho štátu alebo rešpektovania základných práv nepriaznivý. Prináležalo tak Rade, aby posúdila, či sa s prihliadnutím na dôkazy, ktoré mala k dispozícii, mohla dôvodne domnievať, že pokračovať v pomoci egyptským orgánom v boji proti sprenevere štátnych finančných prostriedkov zostáva aj za týchto okolností vhodným prostriedkom podpory cieľov politickej stability a rešpektovania právneho štátu v krajine.
- 156 Na jednej strane teda, ako bolo uvedené v bodoch 144 až 152 vyššie, dôkazy predložené žalobcami neumožňujú samej osobe dospieť k záveru, že spôsobilosť egyptských súdnych orgánov garantovať rešpektovanie právneho štátu a základných práv v súdnych konaniach, na ktorých sa zakladá rozhodnutie 2011/172, je definitívne ohrozená uvedeným politickým a súdnym vývojom.
- 157 Na druhej strane Rada bola oprávnená zohľadniť existenciu garancií ponúkaných egyptským právnym rámcom. Najmä zo správ IBAHRI tak vyplýva jednak to, že Egypt je zmluvnou stranou Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, ako aj regionálnych nástrojov medzinárodného práva týkajúcich sa ochrany základných práv a jednak to, že nezávislosť súdnej moci garantuje egyptská ústava, pričom navyše pokrok v tejto oblasti priniesla nová ústava prijatá vo februári 2014. Okrem toho z informácií obsiahnutých vo vyhlásení KGP z 9. februára 2015, spomenutých v bode 86 vyššie, o opravných prostriedkoch, ktoré egyptské trestné konanie poskytuje osobám označeným rozhodnutím 2011/172, vyplýva, že tieto konania boli súčasťou právneho rámca, ktorý ponúka garancie účinnej súdnej ochrany uvedených osôb. Navyše, ako bolo zdôraznené v bode 146 vyššie, z aktualizovaného stavu dotknutých trestných konaní predloženého egyptskými orgánmi na účely prijatia rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 vyplýva, že niektoré z osôb označených v prílohe rozhodnutia 2011/172 dosiahli zrušenie svojho odsúdenia.
- 158 V tejto súvislosti, pokiaľ ide predovšetkým o vyhlásenie KGP z 9. februára 2015, žalobcovia nemôžu namietat jeho neprípustnosť v rámci prejednávaneho žalobného dôvodu v rozsahu, v akom je jeho cieľom zrušenie rozhodnutia 2015/486, keďže nie je sporné, že Rada bola oprávnená vychádzať z jeho obsahu pri prijatí tohto rozhodnutia. Navyše, ako bolo uvedené v bode 88 vyššie, obsah tohto vyhlásenia bol prevzatý do vyhlásenia NCRAA z 5. decembra 2016, ktoré bolo odovzdané žalobcom pred prijatím rozhodnutia 2017/496. Okrem toho vo svojej písomnej odpovedi z 21. apríla 2017 v reakcii na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania Rada založila tieto vyhlásenia do spisu. Žalobcovia teda boli schopní predložiť pripomienky k obsahu tohto dokumentu, najmä vo svojej písomnej odpovedi z 1. júna 2017 na otázky Všeobecného súdu a na pojednávaní.
- 159 Napokon, ako bolo zdôraznené v bode 151 vyššie, skutočnosť, že Rada pomáha egyptským orgánom v boji proti sprenevere štátnych finančných prostriedkov, nie je v rozpore s vyjadrenými obavami a žiadosťami orgánov Únie týkajúcimi sa prípadných porušení základných práv a právneho štátu, ku ktorým dochádza v Egypte.
- 160 V dôsledku toho sa Rada nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že má k dispozícii dostatok dôkazov týkajúcich sa egyptského politického a súdneho systému, aby pokračovala v spolupráci s egyptskými orgánmi, uskutočňovanej v rámci rozhodnutia 2011/172, a že dôkazy predložené žalobcami neodôvodňovali, aby pred obnovením tohto rozhodnutia vykonala ďalšie overenia.

– O treťom tvrdení založenom na riziku, že právo žalobcu v prvom rade na spravodlivý proces nie je rešpektované v trestných konaniach, ktoré sa proti nemu vedú v Egypte

- 161 K tomuto tvrdeniu treba uviesť, že aj keby dôkazy predložené žalobcami naznačovali riziko, že egyptské orgány negarantujú žalobcovi v prvom rade rešpektovanie jeho práva na spravodlivý proces, táto okolnosť môže prípadne ovplyvniť iba zákonnosť predĺženia označenia žalobcov v prílohe rozhodnutia 2011/172. Naproti tomu táto okolnosť nemôže ovplyvniť zákonnosť predĺženia režimu zmrazenia prostriedkov upraveného v článku 1 ods. 1 tohto rozhodnutia.
- 162 Kritériá stanovené článkom 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 totiž všeobecne a abstraktne upravujú označenie osôb zodpovedných sa spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov a osôb, ktoré sú s nimi spriaznené. Tieto kritériá nepredpokladajú existenciu súvislosti medzi označením týchto osôb a konkrétnymi trestnými konaniami vedenými proti žalobcovi v prvom rade.
- 163 Okrem toho riziko porušenia práva žalobcu v prvom rade na spravodlivý proces nemôže samo osebe predstavovať nepriamy dôkaz systematických porušení tohto práva, ktoré môžu ovplyvniť práva všetkých osôb označených v prílohe rozhodnutia 2011/172.
- 164 V dôsledku toho je prejednávané tvrdenie neúčinné, pokiaľ má podporovať námietku nezákonnosti článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 obnoveného rozhodnutím 2015/486. Toto tvrdenie môže byť relevantné iba v rámci druhého žalobného dôvodu založeného na porušení povinnosti rešpektovať základné práva, ku ktorému došlo napadnutými rozhodnutiami. Treba ho preto preskúmať v tomto rámci.
- 165 Zo všetkého, čo bolo uvedené, teda vyplýva, že žalobcovia nepreukázali, že obnovenie článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 rozhodnutiami 2015/486, 2016/411 a 2017/496 malo s prihliadnutím na situáciu v Egypte zjavne nevhodnú povahu, a v dôsledku toho nepreukázali, že došlo k porušeniu zásady proporcionality. Prvú časť prejednávaného žalobného dôvodu treba teda zamietnuť v celom rozsahu, pričom netreba preskúmať námietku neprípustnosti vznesenú Radou vo vyjadrení k žalobe proti námietke nezákonnosti, na ktorej sa zakladá táto časť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 54 a citovanú judikatúru).

2) O druhej časti založenej na neexistencii právneho základu článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011

- 166 Žalobcovia sa odvolávajú na chýbajúci právny základ nariadenia č. 270/2011, ktoré sa podľa ich názoru nemôže bez platného rozhodnutia zakladať ani na článku 215 ods. 3 ZEÚ, a bez spojitosti medzi nimi a vládou tretej krajiny ani na odseku 2 toho istého článku.
- 167 V tejto súvislosti stačí uviesť jednak to, že ako vyplýva z bodov 118 až 165 vyššie, túto námietku nezákonnosti treba zamietnuť v rozsahu, v akom sa týka článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 obnoveného rozhodnutiami 2015/486, 2016/411 a 2017/496, a jednak to, že Všeobecný súd v konaniach o žalobách žalobcov vo veciach T-256/11 a T-279/13 rozhodol, že nariadenie č. 270/2011 sa legálne zakladalo na článku 215 ods. 2 ZFEÚ, keďže toto ustanovenie umožňuje prijať reštriktívne opatrenia voči každej osobe pod podmienkou, že boli stanovené rozhodnutím prijatým v rámci SZBP (rozsudok z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, body 30 až 33, a uznesenie z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada, T-279/13, neuvverejnené, EU:T:2016:78, bod 49). Prejednávaná námietka nezákonnosti je teda neopodstatnená a treba ju zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné posúdiť jej prípustnosť.
- 168 V dôsledku toho treba zamietnuť prejednávanú časť, a teda prvý žalobný dôvod v celom rozsahu.

c) O druhom žalobnom dôvode založenom na tom, že Rada porušila článok 6 ZEÚ v spojení s článkami 2 a 3 ZEÚ a články 47 a 48 Charty

169 Druhý žalobný dôvod má dve časti.

170 V rámci prvej časti žalobcovia tvrdia, že podľa článku 6 ZEÚ v spojení s článkom 2 a článkom 3 ods. 5 ZEÚ je Rada povinná podporovať základné práva. Tvrdia, že Rada sa jednak neubezpečila, že ich základné práva boli rešpektované, a jednak v rozpore s požiadavkami judikatúry vychádzala z nevyvrátiteľnej domnienky, že egyptské orgány ich rešpektovali (rozsudky z 21. decembra 2011, N. S. a i., C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 105 a 106, a zo 16. októbra 2014, LTTE/Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 139). Žalobcovia sa teda domnievajú, že ich právo na spravodlivý proces a prezumpciu neviny, zakotvené v článkoch 47 a 48 Charty, bolo porušené v súdnych konaniach, ktoré sa proti nim vedú v Egypte. Vo svojej odpovedi zo 4. októbra 2017 na otázku Všeobecného súdu týkajúcu sa vplyvu rozsudku z 26. júla 2017, Rada/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), na prejednávánú vec, žalobcovia tvrdia, že tento rozsudok potvrdzuje ich stanovisko.

171 Okrem toho, ako bolo uvedené v bode 164 vyššie, s prejednávaným žalobným dôvodom súvisí aj tvrdenie uvádzané žalobcami v rámci prvej časti prvého žalobného dôvodu založené na tom, že ciele rozhodnutia 2011/172 uvedené v jeho odôvodnení 1 bránia predĺženiu ich označenia vzhľadom na riziko, o ktorom svedčia dôkazy, ktoré predložili Rade, že egyptské orgány nebudú žalobcovi v prvom rade garantovať rešpektovanie jeho práva na spravodlivý proces. Toto tvrdenie, ktoré má iný základ než argumentácia žalobcov na podporu prvej časti prejednávaného žalobného dôvodu, treba považovať za druhú časť tohto žalobného dôvodu.

172 Rada popiera, že jej povinnosť zohľadniť tvrdenia žalobcov o porušení základných práv žalobcu v prvom rade v trestných konaniach, ktoré sa proti nemu vedú, má taký rozsah, aký jej zamýšľajú priznať žalobcovia v rámci prejednávaného žalobného dôvodu.

173 Na úvod treba uviesť, že spor medzi účastníkmi konania v rámci prejednávaného žalobného dôvodu sa netýka tak, ako v rámci prvej časti prvého žalobného dôvodu, otázky, či opomenutie Rady overiť, či je v Egypte celkovo rešpektovaný právny štát a základné práva, ovplyvnilo zákonnosť obnovenia systému restriktívnych opatrení prijatého v rámci rozhodnutia 2011/172. Spor sa týka otázky, či údajné nezohľadnenie porušení práva žalobcu v prvom rade na spravodlivý proces v trestných konaniach, ktoré sa proti nemu vedú, zo strany Rady ovplyvnilo zákonnosť individuálnych opatrení spočívajúcich v predĺžení zmrazenia jeho majetku na jednej strane a na druhej strane majetku žalobkyní v druhom až štvrtom rade.

174 Okrem toho treba ako ďalšiu poznámku na úvod uviesť, že žalobcovia, aspoň v žalobe, netvrdia porušenia práva žalobkyní v druhom až štvrtom rade na spravodlivý proces a prezumpciu neviny v súdnych konaniach, ktoré sa proti nim vedú. Tieto žalobkyne sú označené v prílohe rozhodnutia 2011/172 z dôvodu, že sa proti nim vedú súdne konania súvisiace s trestnými konaniami proti žalobcovi v prvom rade. Z toho teda treba vyvodiť, že žalobcovia sa domnievajú, že neplatnosť označenia žalobcu v prvom rade vyplývajúca z porušenia jeho základných práv má za následok neplatnosť označenia žalobkyní v druhom až štvrtom rade.

175 Najprv treba preskúmať druhú časť.

1) O druhej časti založenej na tom, že predĺženie označenia žalobcov je v rozpore s cieľmi uvedenými v odôvodnení 1 rozhodnutia 2011/172

176 Treba pripomenúť, že ako bolo uvedené v bode 68 vyššie, cieľ rozhodnutia 2011/172, ktorým je uľahčiť egyptským orgánom zistenie sprenevery štátnych finančných prostriedkov, ku ktorej došlo, a zachovať možnosť týchto orgánov vymôcť výnos z tejto sprenevery späť, nie je relevantný, ak je toto zistenie

a vymáhanie postihnuté odmietnutím spravodlivosti alebo dokonca arbitrárnosťou, a to najmä s prihliadnutím na ciele podpory demokracie, právneho štátu a ľudských práv uvedené v odôvodnení 1 tohto rozhodnutia, ku ktorým prispieva toto zmrazenie majetku.

- 177 V opačnom prípade by takéto zmrazenie majetku zjavne nemohlo prispieť ani k boju egyptských orgánov proti sprenevere štátnych finančných prostriedkov a tým skôr ani k cieľom politiky podpory demokracie, právneho štátu a ľudských práv, ktorej súčasťou je rozhodnutie 2011/172, a bolo by preto zjavne neprimerané vo vzťahu k týmto cieľom.
- 178 V rámci tejto časti žalobného dôvodu však žalobcovia tvrdia, že dôkazy, ktoré predložili Rade, preukazovali, že Rada mala očakávať, že egyptské orgány neponúknu žalobcovi v prvom rade spravodlivé, nezávislé a nestranné zaobchádzanie v trestných konaniach vedených proti nemu. Aby tejto argumentácii bolo možné vyhovieť, je preto nevyhnutné, aby dôkazy predložené žalobcami zjavne odkazovali na porušenia práva žalobcu v prvom rade na spravodlivý proces a prezumpciu nevinu, ktoré sú dostatočne závažné na to, aby to Radu viedlo k záveru, že z toho pre žalobcu v prvom rade v danom trestnom konaní pravdepodobne vyplynie nenapraviteľná ujma a že výsledok tohto konania by pravdepodobne viedol k odmietnutiu spravodlivosti. Tieto dôkazy mali byť teda dostatočne presvedčivé na to, aby bola Rada iba na základe ich preskúmania presvedčená, že už ďalej nemôže predĺžiť zmrazenie majetku žalobcov, pokiaľ nemá prijať rozhodnutie zjavne nevhodné s prihliadnutím na jeho ciele.
- 179 V tejto súvislosti treba v rozsahu, v akom sa táto časť žalobného dôvodu týka obnovenia rozhodnutia 2011/172 v roku 2015, pripomenúť, že pred prijatím rozhodnutia 2015/486 žalobcovia predložili Rade okrem iného správy pána D. a pána M. opísané v bodoch 92 až 98 vyššie, ktoré sa priamo zaoberajú otázkou porušenia práva žalobcu v prvom rade na spravodlivý proces a jeho prezumpcie nevinu v konkrétnych trestných konaniach. Treba tiež pripomenúť, že ako to vyplýva z bodov 99 a 103 vyššie, Rada sa k tomuto dňu mohla oboznámiť aj s odôvodnením rozsudkov egyptského Kasačného súdu rozhodujúceho v týchto trestných konaniach, ktoré mohlo byť relevantné pri posúdení tvrdení žalobcov týkajúcich sa uvedených porušení. Napokon dôkazy vzťahujúce sa na egyptský súdny systém, spomenuté v bodoch 140 až 142 vyššie, mohli predstavovať kontextuálne dôkazy na účely posúdenia pravdepodobnosti rizika, že výsledok trestných konaní proti žalobcovi v prvom rade bude ovplyvnený takýmito porušeniami.
- 180 Najprv treba uviesť, že správy pána D. a pána M. obsahujú niekoľko skutočností naznačujúcich, že v jednotlivých štádiách trestného konania skúmaných v týchto správach neboli rešpektované rôzne zložky práva na spravodlivý proces, a obe dochádzajú k záveru, že existuje riziko rozhodnutí o dôvodnosti obvinení vznesených proti žalobcovi v prvom rade, ktoré právne neobstoja.
- 181 Po prvé uvedené správy obsahujú niekoľko pripomienok naznačujúcich, že podmienky, za akých prebiehali v nich opísané pojednávania, neboli úplne vhodné na výkon práv obžalovaných, vrátane žalobcu v prvom rade, na obhajobu, vzhľadom na po prvé ťažkosti advokátov a ešte viac žalobcu v prvom rade sledovať priebeh pojednávania a zúčastniť sa na ňom za obvyklých podmienok, po druhé ťažkosti advokátov žalobcu v prvom rade komunikovať s ním a po tretie vzhľadom na to, že trestný súd obmedzil možnosť obžalovaných a ich zástupcov predkladať dôkazy a navrhovať svedkov obhajoby, ako aj účinne spochybňovať dôkazy a svedkov navrhnutých obžalobou, ba dokonca možnosť samotných obžalovaných vyjadriť sa.
- 182 Po druhé uvedené správy, najmä správa pána D., v podstate uvádzajú, že obavy žalobcu v prvom rade z nedostatku nestrannosti voči nemu sú objektívne odôvodnené. Po prvé podľa správy pána D. zvlášť krátka doba vyšetrovaní vedených prokurátorom a to, že nedošlo k obvineniu ostatných egyptských podnikateľov v priemysle, ktorí dostali bezodplatné energetické licencie, predstavuje nepriame dôkazy zaujatosti proti tejto osobe, ktorou sú poznačené uvedené vyšetrovania. Rovnako sa autor tejto správy domnieva, že podobná zaujatosť zo strany súdu sa na pojednávaniach prejavila protikladným postojom trestného súdu voči rôznym prednesom v neprospech obžalovaných alebo dokonca nepriateľskému

- správaniu vyvolanému svedectvami v ich prospech na jednej strane a voči prednesom obhajcov a obžalovaných na druhej strane. Po druhé v správe pána M. je nedostatok nestrannosti trestného súdu vyvolaný tak z priestorovej blízkosti medzi členmi rozhodovacieho zloženia a prokurátorom, ako aj z prednesov predsedu rozhodovacieho zloženia, ktoré zjavne vyjadrovali vôľu vyhovieť obžalobe.
- 183 Po tretie z ich správ vyplýva, že pán D. a pán M. sa domnievali, že neboli splnené podmienky pre zachovanie rešpektovania prezumpcie nevinu žalobcu v prvom rade. Pán D. sa odvoláva jednak na nedostatočné vyhľadávanie dôkazov v rámci vyšetrovania obžaloby vedeného podľa jeho názoru unáhlene a jednak na výhodu, ktorú priznal obžalobe trestný súd z dôvodu vedenia pojednávania, ktoré podľa jeho názoru vyvolávalo dojem, že trestný súd sa obával, „že mu bude vytýkaný nepriateľský postoj voči občanom“. Pán M. sa domnieva, že jednak opatrenia spočívajúce vo fyzickej izolácii prijaté voči obžalovaným na pojednávaní a jednak medializácia pojednávania, ktorú považoval za rušivú, mohli porušovať túto zásadu.
- 184 Po štvrté a naposledy pán D. vo svojej správe vyjadruje pochybnosti o nezávislosti súdnych orgánov v prejednávanej veci na základe rovnakých nepriamych dôkazov, ktoré ho viedli k spochybneniu ich nestrannosti. Zdôrazňuje predovšetkým pravdepodobný vplyv, ktorý podľa neho mala obava z verejnej mienky na posúdenie viny žalobcu v prvom rade súdom.
- 185 Ďalej treba uviesť, že z dvoch rozsudkov egyptského Kasačného súdu vyplýva, že v trestných konaniach vo veciach č. 38 a 291 z roku 2011 tento súd zistil, že neboli zohľadnené jednak námietky žalobcov a jednak ich žiadosti o prerušenie konania. Okrem toho treba uviesť, že v troch trestných konaniach (veci č. 38, 107 a 291 z roku 2011) je prvostupňovému súdu vytýkané okrem iného to, že nepreukázal, že vina obžalovaných sa zakladala na konkrétnych dôkazoch, a vo veci č. 291 z roku 2011 to, že vychádzal z domnienky o vine žalobcu v prvom rade v prípade skutkov sprenevery štátnych prostriedkov prejednávanych v dvoch iných veciach, ktorá bola nevyhnutným predpokladom pre konštatovanie jeho viny v prípade skutku legalizácie príjmov z trestnej činnosti, ktorý bol predmetom konania.
- 186 Napokon treba uviesť, že správy IBAHRI identifikovali niektoré črty a poruchy egyptského súdneho systému, ktoré môžu ovplyvniť nezávislosť súdnych orgánov (pozri body 140 a 141 vyššie).
- 187 Napriek tomu treba uviesť, že bez ohľadu na význam skutočností obsiahnutých v daných dokumentoch pre posúdenie existencie porušenia práva na spravodlivý proces a na rešpektovanie prezumpcie nevinu žalobcu v prvom rade, tieto skutočnosti neboli v žiadnom prípade samy osebe také, aby viedli Radu k záveru, že spoľahlivosť trestných konaní vedených proti tejto osobe bude pravdepodobne nezvratne ovplyvnená vážnymi porušeniami uvedených práv a aby ju v dôsledku toho zaväzovali definitívne ukončiť označenie žalobcov. Vzhľadom na všetky informácie, ktoré mala Rada k dispozícii v čase prijatia rozhodnutia 2015/486, totiž predpoklad, že tieto konania môžu naopak viesť ku konečnému rozhodnutiu, ktoré nebude postihnuté takýmito porušeniami, nebol nepravdepodobný.
- 188 V tejto súvislosti ku dňu prijatia rozhodnutia 2015/486 vyplývalo z informácií, ktoré poskytli egyptské orgány o stave trestných konaní vedených proti žalobcovi v prvom rade (pozri body 82, 83 a 87 vyššie), že po zrušení prvostupňových rozsudkov egyptským Kasačným súdom boli veci vrátené súdu rozhodujúcemu vo veci samej a konanie ďalej prebiehalo. Navyše bolo spresnené, že vo veci č. 107 z roku 2011 bol vyžiadaný znalecký posudok a že vo veci č. 291 z roku 2011 bolo konanie prerušené až do právoplatného rozhodnutia vo veciach č. 38 a 107 z roku 2011.
- 189 Na základe týchto informácií sa teda Rada mohla dôvodne domnievať, že príslušný egyptský súd môže po vrátení veci egyptským Kasačným súdom znovu rozhodnúť vo veci samej za podmienok nevyznačujúcich sa okolnosťami, ktoré boli uvedené v správach pána D. a pána M. ako spôsobilé porušiť právo žalobcu v prvom rade na spravodlivý proces, a teda že tieto podmienky umožňujú vylúčiť riziko, že jeho rozhodnutia nebudú spoľahlivé.

- 190 Tieto informácie predovšetkým nasvedčujú tomu, že v daných veciach boli niektoré z úvah, na ktorých sa zakladá zrušenie vyslovené egyptským Kasačným súdom, zohľadnené v novom konaní po vrátení veci. Nemožno tak vylúčiť, že znalecký posudok vyžiadaný vo veci č. 107 z roku 2011 má vyvodiť dôsledky zo zistenia tohto súdu, že nebol preukázaný úmysel obžalovaných spáchať trestný čin. Rovnako sa zdá, že prerušenie konania vo veci č. 291 z roku 2011 reaguje na zistenie egyptského Kasačného súdu, podľa ktorého na účely rozhodnutia v tejto veci prvostupňový súd vychádzal z domnienky o vine žalobcu v prvom rade v prípade skutkov sprenevery štátnych finančných prostriedkov, na ktoré sa vzťahovali veci č. 38 a 107 z roku 2011.
- 191 Okrem toho ku dňu prijatia rozhodnutia 2015/486 žalobcovia nepredložili žiadne dôkazy nasvedčujúce tomu, že právo na spravodlivý proces a na rešpektovanie prezumpcie neviny žalobcu v prvom rade nebolo vo veciach č. 38, 107 a 291 z roku 2011 dodržané v nových konaniach na súde rozhodujúcom vo veci samej po vrátení veci po rozsudkoch egyptského Kasačného súdu.
- 192 V každom prípade z vyhlásenia KGP z 9. februára 2015 mohla Rada vyvodiť, že žalobca v prvom rade bude mať možnosť podať na egyptský Kasačný súd nový opravný prostriedok proti budúcemu rozhodnutiu prvostupňového súdu, pričom Kasačný súd v prípade, ak odvolaniu vyhovie, sám právoplatne rozhodne vo veci. Na Všeobecnom súde však žalobcovia nepopreli správnosť týchto informácií.
- 193 V dôsledku toho treba dospieť k záveru, že ku dňu prijatia rozhodnutia 2015/486, informácie, ktoré mala Rada k dispozícii, neumožňovali domnievať sa, že žalobca v prvom rade bude pravdepodobne odsúdený na základe porušenia jeho práva na spravodlivý proces a na rešpektovanie prezumpcie neviny a že tieto porušenia pravdepodobne spôsobia žalobcom nenapraviteľnú ujmu. Rozhodnutie predĺžiť označenie žalobcov v prílohe rozhodnutia 2011/172 nebolo teda zjavne nevhodné s prihliadnutím jednak na ciele zmrazenia ich majetku a jednak na ciele politiky podpory egyptských orgánov, ktorej súčasťou bolo toto zmrazenie.
- 194 Dôkazy predložené žalobcami pred prijatím rozhodnutia 2016/411 a rozhodnutia 2017/496 neboli také, aby v rokoch 2016 a 2017 odôvodnili zmenu stanoviska Rady k otázke, či je namieste predĺžiť ich označenie.
- 195 Na jednej strane v prvom návrhu na úpravu žaloby sa žalobcovia odvolávajú na tri skutočnosti, a to po prvé na právne stanovisko ich egyptských právnych zástupcov z 10. marca 2016, z ktorého vyplýva, že rozhodnutie egyptského súdu z 23. februára 2011 potvrdzujúce uznesenie o zmrazení ich prostriedkov, vydané egyptským generálnym prokurátorom 21. februára 2011, bolo prijaté v rozpore s ich právom na spravodlivý proces, po druhé celkovú súhrnnú dĺžku rôznych trestov odňatia slobody uložených žalobcovi v prvom rade, ktorá predstavuje neľudské a ponižujúce zaobchádzanie v zmysle článku 4 Charty a článku 3 EDLP, a po tretie skutočnosť, že egyptské orgány vo svojom liste z 2. februára 2016 odkazujú na viacero súdnych vyšetrovaní, o ktorých žalobca v prvom rade a jeho právni zástupcovia v Egypte podľa dokumentu pochádzajúceho od týchto zástupcov z 28. februára 2016 neboli informovaní.
- 196 Pokiaľ ide o prvú skutočnosť, teda právne stanovisko egyptských právnych zástupcov žalobcov z 10. marca 2016, nie je sporné, že žalobcovia ho priložili k listu zo 14. marca 2016, ktorý každý z nich zaslal Rade.
- 197 V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že ako vyplýva z listu egyptských orgánov zo 14. marca 2016, súdne rozhodnutia potvrdzujúce uznesenia o zmrazení prostriedkov vydané egyptským generálnym prokurátorom možno napadnúť v trojmesačnej lehote. Žalobcovia tieto informácie nespochybnili. V právnom stanovisku ich právnych zástupcov v Egypte, na ktoré sa žalobcovia odvolávajú, sa však nenachádza žiadna zmienka o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu egyptského súdu z 23. februára 2011 alebo o obsahu prípadného rozsudku rozhodujúceho o takom opravnom

prostriedku. Aj keby teda tvrdenia obsiahnuté v tomto právnom stanovisku boli dostatočne presvedčivé, nijako z nich nevyplýva, že súdna ochrana, ktorú egyptské právo priznáva voči takým rozhodnutiam, ako je rozhodnutie z 23. februára 2011, nebola účinná.

- 198 Žalobcovia ďalej nepopierajú, že uznesenie o zmrazení prostriedkov z 21. februára 2011, potvrdené súdnym rozhodnutím z 23. februára 2011, je odôvodnené existenciou prebiehajúceho trestného konania vo veci č. 38 z roku 2011 pre skutky, ktoré egyptský generálny prokurátor kvalifikoval ako spreneveru štátnych finančných prostriedkov, a nevyhnutnosťou predbežným opatrením zabrániť úniku prípadne spreneverených prostriedkov. Bez ohľadu na otázku dôvodnosti trestnoprávnej kvalifikácie uvedených skutkov, ktorá nie je nastolená v rámci prejednávaneho žalobného dôvodu, preto porušenia uvádzané v právnom stanovisku z 10. marca 2016 nemôžu v žiadnom prípade spochybníť základ uvedeného uznesenia a jeho uplatnenie na majetok všetkých žalobcov. Okrem toho nie je sporné, ako to vyplýva z toho istého listu egyptských orgánov, že žalobkyňa v štvrtom rade získala od egyptského generálneho prokurátora na základe svojho návrhu to, že z pôsobnosti okrem iného uznesenia o zmrazení prostriedkov z 21. februára 2011 bol vylúčený určitý majetok, ktorý jej patril pred uzavretím manželstva. Zdá sa teda, že rozhodnutie o potvrdení uznesenia o zmrazení prostriedkov z 23. februára 2011 nepoškodzuje možnosť predovšetkým žalobkyň v druhom až štvrtom rade podávať návrhy na vylúčenie niektorých častí ich majetku z pôsobnosti uvedeného uznesenia a dosiahnuť tak, aby jeho negatívne dôsledky na ich právo vlastníť majetok boli obmedzené na to, čo je nevyhnutné na splnenie cieľov tohto uznesenia. Rada bola preto oprávnená domnievať sa, že toto uznesenie, z ktorého vychádzala pri označení týchto osôb, bolo spoľahlivé bez ohľadu na tvrdenia obsiahnuté v právnom stanovisku z 10. marca 2016.
- 199 Napokon nie je sporné, ako to vyplýva z listu egyptských orgánov zo 14. marca 2016, že voči všetkým žalobcom boli prijaté ďalšie dve uznesenia o zmrazení majetku vo veciach č. 107 a 291 z roku 2011 a že tieto uznesenia boli stále platné ku dňu tohto listu. Aj keby teda tvrdenia obsiahnuté v právnom stanovisku z 10. marca 2016 mohli spochybníť možnosť Rady vychádzať z uznesenia z 21. februára 2011 pri označení žalobkyň v druhom až štvrtom rade, v žiadnom prípade ju nemohli zaväzovať k tomu, aby prestala predlžovať toto označenie, keďže toto označenie sa mohlo zakladať prinajmenšom na ďalších vyššie uvedených uzneseniach.
- 200 Pokiaľ ide o druhú skutočnosť, a to celkovú dĺžku trestov odňatia slobody uložených žalobcovi v prvom rade, aj keby táto skutočnosť bola relevantná pri posúdení porušenia práva žalobcu v prvom rade na spravodlivý proces a na prezumpciu neviny, zo spisu nevyplýva, že bola oznámená Rade pred prijatím rozhodnutia 2016/411. V každom prípade stačí uviesť, že rozsudok ESĽP z 9. júla 2013, Vinter a i. v. Spojené kráľovstvo (CE:ECHR:2013:0709JUD 006606909), citovaný žalobcami na podporu ich tvrdení, neumožňuje dospieť k záveru, že odsúdenie na takú dobu odňatia slobody ako je doba, ktorá vyplýva zo súhrnu trestov uložených žalobcovi v prvom rade, predstavuje samo osebe, bez ohľadu na podmienky výkonu týchto trestov, porušenie zákazu neľudského a ponižujúceho zaobchádzania. Navyše celková súhrnná doba 54 rokov odňatia slobody, uvádzaná žalobcami, bola vypočítaná na základe odsúdení vyhlásených prvostupňovým súdom v trestných konaniach vo veciach č. 38, 107 a 291 z roku 2011. Tieto rozhodnutia však egyptský Kasačný súd zrušil a nič neumožňuje domnievať sa, že v nových konaniach po vrátení veci budú žalobcovi v prvom rade znovu uložené tresty odňatia slobody v podobnej súhrnnej dĺžke. Uvádzané porušenie je teda v každom prípade čisto hypotetické.
- 201 Pokiaľ ide o tretiu skutočnosť, teda súdne vyšetrovania, o ktorých žalobca v prvom rade a jeho právni zástupcovia neboli informovaní, treba uviesť, že táto skutočnosť sa týka vyšetrovaní v troch veciach, a to vo veci č. 376 z roku 2013 týkajúcej sa skutku legalizácie príjmov z trestnej činnosti, vo veci č. 4 z roku 2011 týkajúcej sa skutku dosahovania nedovoleného zisku a vo veci č. 274 z roku 2012 (teraz vec č. 244 z roku 2015) týkajúcej sa znovu skutku legalizácie príjmov z trestnej činnosti. Na rozdiel od trestných konaní vo veciach č. 38, 107 a 291 z roku 2011 však nič v zmienke o týchto veciach v liste egyptských orgánov z 2. januára 2016 neumožňuje preukázať súvislosť medzi týmito vyšetrovaniami a skutkami sprenevery štátnych finančných prostriedkov v zmysle článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172. Komisia teda v každom prípade nemohla vychádzať z týchto vyšetrovaní pri označení

žalobcov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. mája 2013, Al Matri/Rada, T-200/11, neuvverejnený, EU:T:2013:275, body 48 a 73), takže porušenia, ku ktorým v týchto vyšetrovaniach údajne došlo, nemohli mať v žiadnom prípade vplyv na predĺženie tohto označenia.

- 202 Na druhej strane v druhom návrhu na úpravu žaloby sa žalobcovia okrem iného odvolávajú na vzatie žalobcu v prvom rade do väzby 7. marca 2017, ktoré podľa ich názoru porušuje príslušné ustanovenia egyptskej ústavy a článok 143 egyptského trestného poriadku, ako aj garancie proti svojvoľnej väzbe zakotvené v článku 5 EDLP.
- 203 Podľa dôkazov predložených žalobcami bol žalobca v prvom rade pôvodne vzatý do väzby vo veci č. 107 z roku 2011 na 30 mesiacov až do jej ukončenia rozhodnutím trestného súdu z 5. augusta 2013, keďže maximálna doba 18 mesiacov upravená na tento účel článkom 143 egyptského trestného poriadku uplynula. Žalobcovia sa domnievajú, že vzatie žalobcu v prvom rade do väzby po pojednávaní 7. marca 2017 v tejto veci je v rozpore s týmito ustanoveniami a nemá žiadne odôvodnenie. Na podporu týchto tvrdení predkladajú predovšetkým kópiu článku 54 egyptskej ústavy z 18. januára 2014 a kópiu článku 143 egyptského trestného poriadku, stanoviská egyptských právnikov k uplatňovaniu tohto ustanovenia, žiadosť o okamžité prepustenie žalobcu v prvom rade podanú jeho právnymi zástupcami v Egypte 8. apríla 2017, ako aj judikatúru ESLP k článku 5 EDLP.
- 204 Treba však uviesť, že vo svojom liste adresovanom Rade zo 7. marca 2017 žalobca v prvom rade tvrdil iba to, že k jeho vzatiu do väzby došlo podľa jeho právnych zástupcov v Egypte v rozpore s jeho právom na spravodlivý proces a napriek tomu, že už bol vo väzbe viac ako tri roky a že jeho odsúdenia zrušil egyptský Kasačný súd. Naproti tomu žalobca v prvom rade v tomto liste neuviedol dôkazy predložené žalobcami na Všeobecnom súde na podporu ich tvrdení o porušení ustanovení egyptského vnútroštátneho práva a garancií proti svojvoľnej väzbe, vrátane kópie príslušných ustanovení egyptského vnútroštátneho práva. Navyše zo spisu nevyplýva, že žalobca v prvom rade predložil Rade pred prijatím rozhodnutia 2017/496 konkrétne dôkazy umožňujúce podporiť jeho tvrdenie, že bol skutočne vzatý do väzby po pojednávaní 7. marca 2017.
- 205 Treba však pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa zákonnosť aktu Únie musí posudzovať v závislosti od skutkových a právnych okolností existujúcich v čase jeho prijatia (pozri rozsudky z 3. septembra 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Komisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovanú judikatúru, a zo 4. septembra 2015, NIOC a i./Rada, T-577/12, neuvverejnený, EU:T:2015:596, bod 112 a citovanú judikatúru).
- 206 Zákonnosť predĺženia označenia žalobcov v roku 2017 teda nemožno posudzovať s prihliadnutím na dôkazy, ktoré po prvýkrát predložili v druhom návrhu na úpravu žaloby a ktoré sú uvedené v bodoch 202 a 203 vyššie. Na tieto dôkazy sa totiž v každom prípade nemožno s úspechom odvolávať s cieľom preukázať pochybenie Rady pri posúdení dôkazov, o ktorých ju žalobcovia upovedomili pred prijatím rozhodnutia 2017/496.
- 207 Aj keby za týchto okolností vzatie žalobcu v prvom rade do väzby bolo relevantné pri posúdení porušenia jeho práva na spravodlivý proces a prezumpciu neviny, informácie poskytnuté Rade ku dňu prijatia rozhodnutia 2017/496 v každom prípade zjavne neumožňovali dospieť k záveru o existencii alebo dokonca pravdepodobnosti takého vážneho porušenia základných práv žalobcu v prvom rade, že predĺženie jeho označenia by bolo zjavne v rozpore s cieľmi rozhodnutia 2011/172.
- 208 Na jednej strane totiž tieto informácie neumožňovali ubezpečiť sa dostatočne presvedčivým spôsobom, že žalobca v prvom rade bol skutočne vzatý do väzby a aká bola jej skutočná dĺžka. Na druhej strane okolnosti, za ktorých bol žalobca v prvom rade predtým vo väzbe viac ako tri roky a za ktorých boli zrušené tresty odňatia slobody, ktoré mu boli uložené, neboli samy osebe také, aby odhaľovali nezákonnú alebo svojvoľnú povahu tohto vzatia do väzby. Tieto informácie teda nemohli zaväzovať Radu, aby ukončila označenie žalobcu v prvom rade.

209 Druhú časť druhého žalobného dôvodu treba preto zamietnuť.

2) O prvej časti založenej na tom, že Rada sa neubezpečila, že základné práva žalobcov boli rešpektované, a uplatnila nevyvrátiteľnú domnienku, že egyptské orgány rešpektujú tieto základné práva

210 Žalobcovia v podstate tvrdia, že vzhľadom na ustanovenia Zmluvy o EÚ a zásady práva Únie, ktorými sa riadia povinnosti Rady pri rešpektovaní základných práv, Rada nemohla na základe dôkazov, ktoré jej títo predložili, uplatniť v ich neprospech nevyvrátiteľnú domnienku rešpektovania práva na spravodlivý proces a na prezumpciu nevinu žalobcu v prvom rade a v dôsledku toho nevykonať žiadne overenia. Podľa ich názoru Rada tým, že predĺžila ich označenie predovšetkým na základe trestných konaní vedených proti žalobcovi v prvom rade bez vykonania vyšetrovaní, odobrila porušenie jeho práv, ku ktorému došlo v uvedených konaniach.

211 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pri prijímaní reštriktívnych opatrení, ktoré majú pre dotknutú osobu individuálnu pôsobnosť, je Rada povinná dodržať zásadu riadnej správy vecí verejných, ktorá od nej vyžaduje najmä to, aby starostlivo a nestranne preskúmala dôkazy, ktoré jej boli predložené, s prihliadnutím najmä na pripomienky a prípadné oslobodzujúce dôkazy predložené týmito osobami (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 114, 115 a 119).

212 Účinnosť súdneho preskúmania zaručeného článkom 47 Charty teda vyžaduje, aby bola v zásade úplne preskúmaná zákonnosť odôvodnenia, na ktorom sa zakladá rozhodnutie zapísať meno osoby na zoznam osôb podliehajúcich reštriktívnym opatreniam. Súd Únie sa predovšetkým musí ubezpečiť, že toto rozhodnutie, ktoré má individuálnu pôsobnosť pre túto osobu, sa zakladá na dostatočne pevnom skutkovom základe (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neuvverejnený, EU:T:2016:376, bod 49 a citovanú judikatúru).

213 Ako to Všeobecný súd skonštatoval v bode 69 vyššie, v systéme reštriktívnych opatrení zavedenom rozhodnutím 2011/172 nemôže existencia súdnych konaní v Egypte proti dotknutej osobe predstavovať dostatočne pevný skutkový základ vtedy, ak sa treba domnievať, že rozhodnutie prijaté na záver týchto konaní nebude spoľahlivé, teda predovšetkým bude v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z práva na spravodlivý proces a na rešpektovanie prezumpcie nevinu.

214 V súlade s vyššie uvedenými všeobecnými zásadami teda prináleží Všeobecnému súdu, aby vykonal v zásade úplné preskúmanie toho, či Rada splnila svoju povinnosť starostlivého a nestranného preskúmania tým, že sa ubezpečila, že môže považovať trestné konania vedené proti žalobcovi v prvom rade za spoľahlivé. Toto preskúmanie znamená predovšetkým overiť, či Rada oprávnené rozhodla, že má k dispozícii dostatok dôkazov, aby sa domnievala, že to tak bolo, bez ohľadu na opačné tvrdenia žalobcov.

215 Je pravda, že Rada nemôže byť povinná vyžiadať si od egyptských orgánov ďalšie informácie bez konkrétnych dôkazov, ktoré podopierajú tieto tvrdenia. Rada však nemá žiadnu voľnú úvahu pri určení, či dôkazy predložené žalobcami vyžadovali, aby podnikla také kroky (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neuvverejnený, EU:T:2016:376, body 68 až 73).

216 V prejednávanej veci Všeobecný súd v bodoch 110 až 112 vyššie s prihliadnutím na dokumenty, ktoré mala Rada k dispozícii, a vysvetlenia, ktoré poskytla, skonštatoval, že Rada sa domnievala, že dôkazy predložené žalobcami, bez ohľadu na ich relevantnosť a dôveryhodnosť, nespochybňovali posúdenie rešpektovania základných práv zaručeného v egyptských súdnych konaniach, ktoré mohla Rada vykonať najmä na základe vyhlásenia KGP z 9. februára 2015, potvrdeného vyhlásením NCRAA z 5. decembra 2016. Okrem toho [*dôverne*].

- 217 V tejto súvislosti treba uviesť, že vzhľadom na dôkazy predložené žalobcami a informácie, ktoré mala Rada k dispozícii ku dňu prijatia napadnutých rozhodnutí, Rada nemohla byť povinná vykonať ďalšie overenia.
- 218 Je pravda, ako to preukazuje opis obsahu vyhlásenia KGP z 9. februára 2015 v bodoch 85 a 86, že toto vyhlásenie a vyhlásenie NCRAA z 5. decembra 2016, ktorého obsah je rovnaký, uvádzajú iba právny rámec, ktorého súčasťou sú trestné konania vedené proti osobám označeným na zozname priloženom k rozhodnutiu 2011/172 a poskytujú iba všeobecné ubezpečenia o rešpektovaní práva na spravodlivý proces a prezumpciu nevinu egyptskými súdnymi orgánmi. Toto vyhlásenie naproti tomu neobsahuje konkrétnu reakciu na tvrdenia žalobcov o porušení uvedených práv v trestných konaniach vedených proti žalobcovi v prvom rade a na dôkazy na podporu týchto tvrdení, vyplývajúce najmä zo správ pána D. a pána M.
- 219 Ako však bolo uvedené v bode 188 vyššie, ku dňu prijatia rozhodnutia 2015/486 mala Rada k dispozícii niekoľko informácií o neskorších štádiách trestných konaní, na ktoré sa vzťahovali tvrdenia o porušení základných práv.
- 220 Po prvé bola Rada prinajmenšom od roku 2014 informovaná o tom, že egyptský Kasačný súd zrušil odsúdenia vyhlásené voči žalobcovi v prvom rade v prvostupňovom konaní. Rada sa teda mohla oprávnene domnievať, že porušenia práva na spravodlivý proces a na rešpektovanie zásady prezumpcie nevinu žalobcu v prvom rade, ktorými bolo najmä podľa správ pána D. a pána M. postihnuté konanie, ktoré viedlo k uvedeným odsúdeniam, už nemohli, ani keby boli preukázané, negatívne ovplyvniť spoľahlivosť dotknutých trestných konaní.
- 221 Obsah rozsudkov egyptského Kasačného súdu, s ktorým sa, ako bolo uvedené v bode 103 vyššie, Rada mohla oboznámiť už v konaniach o žalobách žalobcov vo veciach T-375/14 až T-378/14, umožňoval potvrdiť túto analýzu. Z odôvodnenia týchto rozsudkov totiž vyplýva, že rozhodnutia prvostupňového súdu neboli zrušené iba pre vady konania, ale pre nesprávne právne posúdenie ovplyvňujúce odôvodnenie, ktoré je základom týchto rozhodnutí ako celok, a týkajúce sa najmä, ako bolo uvedené v bode 185 vyššie, nedostatkov pri zohľadnení námietok obžalovaných a preukazovaní ich viny. V dôsledku toho bolo možné z uvedeného vyvodiť, že po vrátení veci prvostupňovému súdu prináleží tomuto súdu, aby znovu v celom rozsahu meritórne preskúmal zodpovednosť obžalovaných a prípadne z toho vyplývajúce sankcie.
- 222 Navyše Rada mohla z týchto rozsudkov oprávnene vyvodiť, že súdna ochrana zaručená v egyptskom trestnom práve možnosťou podať opravný prostriedok na egyptský Kasačný súd bola v prípade žalobcu v prvom rade účinná a predstavovala konkrétnu garanciu ochrany jeho práva na spravodlivý proces a prezumpciu nevinu. Táto analýza mohla byť podporená tým, že v trestných konaniach vo veciach č. 38 a 291 z roku 2011 uvedené rozsudky egyptského Kasačného súdu nariadili, aby veci boli prikázané inému rozhodovaciemu zloženiu a že v trestnom konaní vo veci č. 107 z roku 2011 bola vec prikázaná inému súdu.
- 223 Po druhé, ako bolo uvedené v bode 190 vyššie, zo znaleckého posudku vyžiadaného vo veci č. 107 z roku 2011 a z prerušenia konania vo veci č. 291 z roku 2011 až do vyhlásenia právoplatného rozhodnutia vo veciach č. 38 a 107 z roku 2011, čo sú skutočnosti, ktoré žalobcovia nepopreli, bolo možné vyvodiť, že prvostupňový súd zohľadnil úvahy egyptského Kasačného súdu, ktoré viedli k zrušeniu odsúdení žalobcu v prvom rade.
- 224 Po tretie možnosť, spomenutá vo vyhlásení KGP z 9. februára 2015, podať v trestných veciach druhé odvolanie na egyptský Kasačný súd vedúca v prípade, ak sa tomuto odvolaniu vyhovie k tomu, že Kasačný súd svojím rozhodnutím právoplatne rozhodne o veci samej, predstavovala skutočnosť, ktorá hoci nie je sama osebe dostatočná na vylúčenie akéhokoľvek rizika porušení základných práv žalobcu v prvom rade, bola napriek tomu v prejednávanej veci relevantná.

- 225 Keďže totiž, ako bolo uvedené v bode 222 vyššie, odôvodnenie rozsudkov egyptského Kasačného súdu odrážalo existenciu účinnej súdnej ochrany, Rada sa mohla dôvodne domnievať, že v prípade, ak by žalobca v prvom rade musel podať druhé odvolanie proti rozhodnutiam prvostupňového súdu rozhodujúceho po vrátení veci v daných trestných konaniach, bola by mu znovu poskytnutá takáto súdna ochrana.
- 226 Po štvrté a naposledy z bodu 191 vyššie vyplýva, že žalobcovia ku dňu prijatia rozhodnutia 2015/486 neuviedli žiadnu skutočnosť, ktorá mohla vyvolať oprávnené otázky týkajúce sa rizika, že právo na spravodlivý proces a rešpektovanie prezumpcie nevinu žalobcu v prvom rade bolo porušené prvostupňovým súdom po vrátení vecí egyptským Kasačným súdom.
- 227 Za týchto okolností treba uviesť, že vzhľadom na všetky informácie, ktoré mala Rada k dispozícii k tomuto dňu, sa táto mohla oprávnenne domnievať, že mala dostatok dôkazov umožňujúcich dospieť k záveru, že na jednej strane, aj keby boli údajné porušenia základných práv žalobcu v prvom rade preukázané, nemohli už ovplyvniť priebeh daných trestných konaní a na druhej strane, že neexistovali oprávnené dôvody na obavy, že výsledok týchto trestných konaní môže byť negatívne ovplyvnený takýmito porušeniami, ku ktorým by došlo v neskoršom štádiu. Rada sa teda mohla na základe týchto dôkazov dôvodne domnievať, že uvedené trestné konania boli spoľahlivé bez toho, aby bolo v tejto súvislosti potrebné vykonať ďalšie overenia u egyptských orgánov.
- 228 Pokiaľ ide o dôkazy predložené žalobcami, pokiaľ ide o prijatie rozhodnutí 2016/411 a 2017/496, z ich analýzy v bodoch 195 až 208 vyššie treba vyvodit', že nemohli spochybniť toto posúdenie.
- 229 Na jednej strane totiž z bodov 197 až 201 vyššie vyplýva, že žalobcovia nepreukázali, že porušenia základných práv, ktoré uvádzali, aby napadli predĺženie ich označenia v roku 2016, mohli ovplyvniť spoľahlivosť trestných konaní, z ktorých bola Rada oprávnená vychádzať pri tomto predĺžení.
- 230 Na druhej strane z bodov 204 až 208 vyššie vyplýva, že dôkazy predložené žalobcami Rade pred prijatím rozhodnutia 2017/496, ktoré neboli dostatočne podporené, nemohli samy osebe vyvolať oprávnené otázky týkajúce sa rizika, že základné práva žalobcu v prvom rade boli ignorované z dôvodu jeho údajného vzatia do väzby a že Rade nemožno vytýkať, že nezohľadnila dôkazy, ktoré jej na účely preukázania existencie takéhoto porušenia boli predložené po prvýkrát na Všeobecnom súde. Práve Rade prináleží posúdiť, či tieto dôkazy prípadne vyžadujú, aby si vyžiadala od egyptských orgánov ďalšie informácie na účely prípadného neskoršieho predĺženia označenia žalobcov.
- 231 Tieto úvahy nemôžu byť spochybnené rozsudkom švajčiarskeho federálneho trestného súdu z 12. decembra 2012 a dvomi rozsudkami lichtenštajnskeho ústavného súdu z 28. augusta 2012 a 30. septembra 2013, citovanými žalobcami na podporu ich tvrdení. Ako totiž bolo uvedené v bodoch 101 a 102 vyššie, tieto rozhodnutia zrušili opatrenia právnej pomoci prijaté voči egyptským orgánom nie pre porušenia práva dotknutých osôb na spravodlivý proces, ale pre riziko, že dotknuté osoby utrpia ujmu z dôvodu takých porušení. Okrem toho, pokiaľ ide konkrétnejšie o dva posledné vyššie uvedené rozsudky, tieto sa týkali žiadosti egyptských orgánov založenej na trestných konaniach proti žalobcovi v prvom rade a daný súd rozhodoval najmä s prihliadnutím na správy IBAHRI a správu pána M., ktoré boli odovzdané aj Rade. Napriek tomu, ako bolo uvedené v bode 149 vyššie, aj keby opatrenia právnej pomoci zrušené týmito súdmi boli porovnateľné s opatreniami týkajúcimi sa žalobcov v prejednávanej veci, rozhodnutia prijaté uvedenými súdmi sa zakladali na iných skutkových okolnostiach, než boli oznámené Rade. Ako totiž bolo uvedené v bodoch 218 až 230 vyššie, vzhľadom na informácie, ktoré mala Rada k dispozícii ku dňu prijatia napadnutých rozhodnutí, sa mohla oprávnenne domnievať, že neexistovali oprávnené dôvody na obavy, že výsledok súdnych konaní proti žalobcom by mohol byť negatívne ovplyvnený porušením ich práva na spravodlivý proces a na prezumpciu nevinu.

232 Zo všetkého, čo bolo uvedené, vyplýva, že vzhľadom na všetky informácie, ktoré mala Rada k dispozícii, sa táto nedopustila nesprávneho posúdenia dôkazov, ktoré jej predložili žalobcovia, o porušeníach základných práv v kontexte súdnych konaní vedených proti nim v Egypte, keď sa domnievala, že nevyžadovali ďalšie overenia. Žalobcovia preto neoprávnene tvrdia, že Rada uplatnila v ich neprospech nevyvrátiteľnú domnienku rešpektovania týchto práv egyptskými orgánmi a porušila svoju povinnosť zabezpečiť takéto rešpektovanie, najmä pokiaľ ide o práva zakotvené v článkoch 47 a 48 Charty. Prvú časť druhého žalobného dôvodu, a teda aj tento žalobný dôvod v celom rozsahu, treba preto zamietnuť.

2. O treťom žalobnom dôvode založenom na nerešpektovaní všeobecných kritérií uvedených v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 a článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011

233 Prostredníctvom tretieho žalobného dôvodu žalobcovia tvrdia, že predĺženie ich označenia nie je v súlade so všeobecnými kritériami uvedenými v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 a článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011 z dôvodu, že Rada na jednej strane nepredložila dôkazy umožňujúce preukázať, že žalobcovia boli uznaní za zodpovedných za spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov, a na druhej strane, že nepreukázala, že dôvod, na ktorom sa zakladá toto predĺženie, teda skutočnosť, že sa proti nim viedli súdne konania začaté egyptskými orgánmi za spreneveru štátnych finančných prostriedkov na základe Dohovoru OSN proti korupcii (UNCAC), mal dostatočný skutkový základ. Tento žalobný dôvod má v podstate štyri časti. V prvej časti žalobcovia tvrdia, že proti žalobcovi v prvom rade sa nevedú súdne konania pre spreneveru štátnych finančných prostriedkov v zmysle UNCAC, keďže skutky, ktoré sú mu vytýkané, nemožno takto kvalifikovať. V druhej časti tvrdia, že ako to preukazujú rozsudky egyptského Kasačného súdu, ktoré zrušili trestné odsúdenia žalobcu v prvom rade, konania začaté proti nemu sa nezakladajú na žiadnom dôkaze. V tretej časti žalobcovia tvrdia, že súdne konania vedené proti žalobcovi v prvom rade sú politicky motivované. V štvrtej časti v podstate tvrdia, že dôkazy predložené egyptskými orgánmi o osobnej situácii žalobkyň v druhom až štvrtom rade nepredstavujú dostatočný základ pre ich označenie.

234 Rada k tomu uvádza, že žalobcovia iba opakujú tvrdenia, ktoré boli výslovne zamietnuté Súdnym dvorom a Všeobecným súdom v rozsudkoch z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), a z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), a ignorujú zásadu právnej sily rozhodnutej veci. Navyše Rada vo svojich pripomienkach k prvému návrhu na úpravu žaloby tvrdí, že výklad pojmu sprenevery štátnych finančných prostriedkov prijatý v rámci systému reštriktívnych opatrení nariadeného podľa rozhodnutia 2011/172 treba uprednostniť pred odlišným výkladom uskutočneným v rámci iného systému reštriktívnych opatrení.

a) Úvodné pripomienky

235 Po prvé treba uviesť, že prejednávaný žalobný dôvod je neúčinný v rozsahu, v akom sa týka nerešpektovania kritérií uvedených v článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011 napadnutými rozhodnutiami. Tieto rozhodnutia sa totiž týkajú iba predĺženia označenia žalobcov v prílohe rozhodnutia 2011/172. Z tohto dôvodu sa uvedené kritériá v prejednávanej veci neuplatňujú. Prejednávaný žalobný dôvod preto treba vecne preskúmať iba v rozsahu, v akom sa týka nerešpektovania kritérií uvedených v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 a obnovených rozhodnutiami 2015/486, 2016/411 a 2017/496.

236 Po druhé, ako vyplýva z judikatúry pripomenutej v bodoch 64 a 65 vyššie, vzhľadom na povahu a cieľ zmrazenia majetku žalobcov prináležalo Rade, aby na účely ich označenia overila jednak to, že dôkazné prostriedky, ktoré mala k dispozícii, umožňovali preukázať, že proti týmto osobám sa viedlo jedno alebo viaceré súdne konania súvisiace so skutkami, ktoré môžu byť spreneverou štátnych finančných prostriedkov, a jednak to, že toto konanie alebo konania ich umožňovali kvalifikovať v súlade s kritériami uvedenými v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172.

- 237 V tejto súvislosti treba uviesť, že ako zdôrazňuje Rada, Všeobecný súd a Súdny dvor už rozhodli o otázke, či bola Rada oprávnená vychádzať so súdnych konaní vedených proti žalobcom pri ich pôvodnom označení so zreteľom na kritériá uvedené najmä v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172.
- 238 Na jednej strane sa totiž v rozsudku z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), Všeobecný súd domnieval, že Rada mohla oprávnené zapísať meno žalobcov do prílohy rozhodnutia 2011/172 iba na základe toho, že sa proti nim v Egypte viedlo súdne konanie majúce akúkoľvek súvislosť s vyšetrovaniami skutkov sprenevery štátnych finančných prostriedkov. Kritériá definované v článku 1 ods. 1 tohto rozhodnutia zahŕňajú totiž tak osoby trestne stíhané za to, že sa v rôznej miere zúčastnili na skutkoch sprenevery egyptských štátnych finančných prostriedkov, ako aj spriaznené osoby, proti ktorým sa vedú konania súvisiace s týmito stíhaniami, najmä konania o nariadení ochranných opatrení, ktoré majú ochrániť prípadne spreneverený majetok (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, body 67, 95 a 97). Okrem toho Súdny dvor v konaní o odvolaní proti tomuto rozsudku vo veci C-220/14 P potvrdil úvahu Všeobecného súdu (rozsudok z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, body 71 až 73).
- 239 Na druhej strane sa Všeobecný súd v rozsudku z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93, body 132 až 134 a 137 až 140), domnieval, že dôkazné prostriedky predložené egyptskými orgánmi Rade umožňovali domnievať sa jednak to, že skutky vytýkané žalobcovi týmito orgánmi tieto orgány subsumovali pod kvalifikáciu, ktorá zodpovedala pojmu sprenevery štátnych finančných prostriedkov, a jednak to, že žalobkyne v druhom až štvrtom rade, na ktoré sa vzťahovalo uznesenie egyptského generálneho prokurátora o zmrazení majetku, potvrdené trestným súdom a spojené s vyšetrovaniami skutkov sprenevery štátnych finančných prostriedkov, boli osobami, proti ktorým sa viedlo súdne konanie súvisiace s vyšetrovaniami sprenevery štátnych finančných prostriedkov. Súdny dvor sa zase domnieval, že táto úvaha neobsahuje nesprávne právne posúdenie (rozsudok z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, body 75 až 84).
- 240 Navyše treba uviesť, že vo veci T-279/13 Všeobecný súd rozhodujúci o žalobe podanej okrem iného proti predĺženiu označenia žalobcov rozhodnutím 2013/144, zamietol ako zjavne nedôvodný žalobný dôvod založený na nerešpektovaní kritérií uvedených najmä v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 obnoveného rozhodnutím 2013/144 z dôvodu že výhrady uvádzané na podporu tohto dôvodu už boli Všeobecným súdom zamietnuté vo veci T-256/11 (uznesenie z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada, T-279/13, neuvyverejnené, EU:T:2016:78, body 54 až 64).
- 241 Z toho vyplýva, že v súlade s judikatúrou týkajúcou sa právnej sily rozhodnutej veci, pripomenutou v bode 52 vyššie, žalobcovia nie sú v rámci prejednávaneho žalobného dôvodu oprávnení spochybňovať zákonnosť ich pôvodného označenia alebo predĺženia ich označenia rozhodnutím 2013/144 tým, že Všeobecnému súdu predložia otázky už vyriešené v odôvodnení rozhodnutí Všeobecného súdu a Súdneho dvora spomenutých v bodoch 238 až 240 vyššie.
- 242 Okrem toho výhrady alebo tvrdenia uvádzané v rámci rôznych častí tvoriacich tento žalobný dôvod, ktoré sa zakladajú na rovnakých skutkových a právnych okolnostiach ako tie, ktoré už Všeobecný súd a Súdny dvor preskúmali vo vyššie uvedených odôvodneniach ich rozhodnutí, treba zamietnuť ako zjavne nedôvodné.
- 243 Ako však bolo uvedené v bode 53 vyššie, prináleží Všeobecnému súdu, aby overil, či žalobcovia uvádzajú v prejednanom rámci nové skutkové a právne okolnosti, ktoré ešte nepreskúmal a či tieto okolnosti môžu spochybniť súlad predĺženia ich označenia s kritériami uvedenými v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172.
- 244 Po tretie treba uviesť, že pri predĺžení označenia žalobcov prináleží v zásade iba Rade, aby overila, že proti žalobcom sa naďalej vedú tie isté súdne konania. Keďže sa totiž Rada počas ich pôvodného označenia mohla z právneho hľadiska dostatočne ubezpečiť, že zodpovednosť týchto osôb za skutky,

ktoré možno kvalifikovať ako spreneveru štátnych finančných prostriedkov, bola v týchto konaniach prinajmenšom predmetom sporu alebo alternatívne, že sa proti nim ako spriazneným osobám viedli spojené súdne konania, nemožno od nej vyžadovať, aby z úradnej moci vykonala takéto overenie pri každom predĺžení tohto označenia. Takáto povinnosť môže existovať iba vtedy, ak sú dané nové skutočnosti, ktoré spochybňujú účasť týchto osôb alebo kvalifikáciu uvedených skutkov.

245 V tejto súvislosti, ako bolo pripomenuté v bode 66 vyššie, Rade v zásade neprináleží, aby posudzovala správnosť a relevantnosť skutočností, na ktorých sa zakladajú egyptské súdne konania, keďže toto posúdenie je úlohou egyptských orgánov. Rada je iba povinná s prihliadnutím predovšetkým na pripomienky žalobcu vyžiadať si od egyptských orgánov vysvetlenia k uvedeným skutočnostiam, ak má oprávnené otázky o dostatočnosti dôkazov, ktoré tieto orgány už predložili.

246 S prihliadnutím na tieto úvahy treba preskúmať rôzne časti prejednávaného žalobného dôvodu.

b) O prvej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na nesprávnej právnej kvalifikácii súdnych konaní vedených proti žalobcovi v prvom rade

247 Na podporu prvej časti tretieho žalobného dôvodu žalobcovia tvrdia, že iba jedna z vecí týkajúcich sa žalobcu v prvom rade, konkrétne vec č. 38 z roku 2011, sa vzťahuje na skutky, ktoré egyptské orgány kvalifikujú ako spreneveru štátnych finančných prostriedkov. V tejto súvislosti tvrdia, že skutky, ktoré sú mu vytýkané, nemožno kvalifikovať ako spreneveru štátnych finančných prostriedkov v zmysle UNCAC, predovšetkým preto, že jednak tieto skutky súvisia s činnosťami súkromnej spoločnosti a jednak preto, že konanie vytýkané tomuto žalobcovi nebolo uskutočnené v postavení verejného činiteľa. V prvom návrhu na úpravu žaloby žalobcovia dodávajú, že spomedzi vecí týkajúcich sa žalobcu v prvom rade, spomenutých v liste egyptských orgánov z 2. januára 2016, sa iba štyri týkajú súdnych konaní. Navyše popierajú kvalifikáciu sprenevery štátnych finančných prostriedkov so zreteľom na právo Únie a predovšetkým judikatúru Všeobecného súdu a „všeobecné medzinárodné právo“. Žalobcovia tiež tvrdia, že Rada musí vychádzať z autonómnej definície tohto pojmu, odlišnej od významu, ktorý mu dávajú egyptské orgány. V druhom návrhu na úpravu žaloby žalobcovia tvrdia, že súlad s definíciou pojmu sprenevery štátnych finančných prostriedkov v práve Únie sa musí posudzovať s prihliadnutím na tri podmienky, ktorými sú nedovolené použitie prostriedkov alebo majetku v držbe alebo pod kontrolou verejného subjektu v rozpore s ich účelom, ujma spôsobená tomuto subjektu, ktorú možno finančne vyčíslieť, a požiadavka, aby vytýkaná sprenevera porušovala rešpektovanie právneho štátu v Egypte. Tieto podmienky nie sú splnené vo veci č. 38 z roku 2011. Napokon sa žalobcovia domnievajú, že veci č. 107, 291 a 639 z roku 2011 sa netýkajú skutkov sprenevery štátnych finančných prostriedkov. Podľa ich názoru sa prvá z týchto vecí týka iba uzavretia nedovolenej dohody, ktorej cieľom bolo získanie energetických licencií, druhá obvinení z legalizácie príjmov z trestnej činnosti a tretia obvinení z pochybení pri výpočte platby dane, ktorú má zaplatiť spoločnosť El-Dekheila.

248 Na úvod treba uviesť, že dokumenty, ktoré egyptské orgány pôvodne odovzdali Rade, priložené k žalobe, uvádzali v prípade žalobcu v prvom rade iba jedno trestné konanie vedené proti nemu vo veci č. 38 z roku 2011. Naproti tomu, ako bolo uvedené v bode 83 vyššie, aktualizované informácie poskytnuté egyptskými orgánmi v rokoch 2014 a 2015 uvádzali sedem trestných konaní (veci č. 38, 107, 291, 457, 541 z roku 2011 a č. 156 a 376 z roku 2013). Napokon, ako bolo uvedené v bode 88 vyššie, informácie odovzdané egyptskými orgánmi pred prijatím rozhodnutia 2016/411 a rozhodnutia 2017/496 spomínali ďalšie tri konania prebiehajúce proti žalobcovi v prvom rade vo veciach č. 4 a 5482 z roku 2011, ako aj č. 244 z roku 2015.

249 Ako ďalšiu poznámku na úvod treba uviesť, že žalobcovia sa vo svojej korešpondencii s Radou pred predĺžením ich označenia v rokoch 2015, 2016 a 2017, v podstate odvolávali na výhrady a tvrdenia, ktoré sú v rámci prejednáwanej žaloby uvádzané na podporu teraz prejednáwanej časti tretieho žalobného dôvodu. Vo svojich listoch z 24. marca 2015, 21. marca 2016 a 22. marca 2017 Rada

odpovedala žalobcom, že proti žalobcovi v prvom rade sa stále vedú súdne konania pre skutky sprenevery štátnych finančných prostriedkov a že prináležalo egyptským súdom, aby rozhodli o základe týchto konaní. Pokiaľ ide konkrétnejšie o vec č. 38 z roku 2011, Rada v prvom z týchto listov poznamenala najmä to, že pojem sprenevery egyptských štátnych finančných prostriedkov mohol zahŕňať konanie, ktorého sa dopustil verejný činiteľ, spočívajúce v získaní prospechu z verejného majetku a jeho úmyselnom znehodnocovaní. Rada zdôraznila, že trestné stíhanie proti žalobcovi v prvom rade v tejto veci sa zakladalo na predpoklade, že El-Dekheila mala byť v rozhodnom čase kvalifikovaná ako verejný podnik, keďže Egyptská republika v nej mala podstatnú minoritnú účasť, že v dôsledku toho sa majetok tejto spoločnosti mal považovať za verejný majetok a že žalobca v prvom rade, ktorý bol v rozhodnom čase predsedom predstavenstva tejto spoločnosti, sa mal považovať za verejného činiteľa.

1) O tvrdeniach a výhradách uvádzaných na podporu návrhov obsiahnutých v žalobe

- 250 Najprv treba uviesť, že výhrady a tvrdenia uvádzané žalobcami na podporu návrhov obsiahnutých v žalobe sa týkajú výlučne veci č. 38 z roku 2011, keďže žalobcovia tvrdia bez toho, aby svoje tvrdenie podporili, že iba skutky uvedené v tejto veci mohli spĺňať kritériá článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172. V súlade s úvahami uvedenými v bode 244 vyššie treba tieto výhrady a tvrdenia preskúmať iba s prihliadnutím na dôkazy predložené egyptskými orgánmi po pôvodnom označení žalobcov. Naproti tomu v rozsahu, v akom majú tieto výhrady a tvrdenia spochybniť samotné pôvodné označenie, ich treba v súlade s bodom 241 vyššie zamietnuť ako neprípustné.
- 251 V tejto súvislosti treba uviesť, že v dokumente z 13. februára 2014 odovzdanom egyptskými orgánmi sa uvádza, že vec č. 38 z roku 2011 sa týka skutku dosahovania nedovoleného zisku, ktorého sa mal dopustiť žalobca v prvom rade vo svojom postavení predsedu predstavenstva spoločnosti El-Dekheila tým, že získal 67 % majetkovú účasť na základnom imaní tejto spoločnosti a zmenil ceny uplatňované touto spoločnosťou, aby predával hutnícke výrobky vyrábané svojou vlastnou spoločnosťou ako výrobky jedného a toho istého subjektu. Rozsudok egyptského Kasačného súdu zo 14. decembra 2013 o odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu v tejto veci v podstate potvrdzuje tento opis skutku vytýkaného žalobcovi v prvom rade. Tento rozsudok tiež potvrdzuje, že proti žalobcovi v prvom rade bola zohľadnená skutočnosť, že Egyptská republika mala majetkovú účasť v danej spoločnosti, že táto spoločnosť podliehala verejnej kontrole a že žalobca sa ako predseda jej predstavenstva považoval za verejného činiteľa. Navyše sa v tomto rozsudku uvádza, že okrem týchto obvinení je žalobcovi v prvom rade vytýkané, že spoločnosti El-Dekheila spôsobil významné finančné straty v rámci zmluvy o úvere uzavretej v jej mene.
- 252 Treba uviesť, že tieto skutočnosti nemôžu viesť k spochybneniu zistenia vykonaného Všeobecným súdom v bodoch 137 až 140 rozsudku z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), a potvrdeného Súdnym dvorom, podľa ktorého informácie poskytnuté Rade umožňovali domnievať sa, že sa proti žalobcovi v prvom rade viedli trestné stíhanie za skutky, ktorých kvalifikácia zodpovedá pojmu sprenevery štátnych finančných prostriedkov.
- 253 V tejto súvislosti v kontexte podobného rozhodnutia 2011/72, týkajúceho sa situácie v Tunise, Všeobecný súd rozhodol, že pojem sprenevery štátnych finančných prostriedkov v zmysle článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/72 zahŕňa každé neoprávnené použitie prostriedkov, ktoré patria verejnoprávnym subjektom alebo sú pod ich kontrolou na účely, ktoré sú v rozpore s tými, na ktoré sú tieto prostriedky určené, a to najmä na súkromné účely, z ktorého vyplýva pre tieto verejnoprávne subjekty ujma, ktorú možno finančne vyčíslieť (rozsudky z 30. júna 2016, CW/Rada, T-224/14, neuvverejnený, EU:T:2016:375, bod 89; z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neuvverejnený, EU:T:2016:376, bod 98, a z 30. júna 2016, CW/Rada T-516/13, neuvverejnený, EU:T:2016:377, bod 69). Tento výklad možno použiť v prejednávanej veci, keďže znenie článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/72 je v podstate rovnaké ako znenie zodpovedajúcich ustanovení rozhodnutia 2011/172 a sleduje podobné ciele.

- 254 V prejednávanej veci z dôkazov, ktoré mala Rada k dispozícii, vyplýva, že egyptské orgány sa domnievali, že žalobca v prvom rade, ktorý podľa ich názoru vykonával funkciu verejného činiteľa ako predseda predstavenstva spoločnosti pod verejnou kontrolou, v ktorej mala Egyptská republika v rozhodnom čase podiel na základnom imaní, využil túto funkciu na to, aby na ujmu finančných záujmov tejto spoločnosti dosiahol nedovolený zisk, z ktorého mali mať prospech najmä jeho vlastné súkromné spoločnosti. Hoci teda egyptské orgány z trestnoprávneho hľadiska výslovne nekvalifikovali tento skutok ako spreneveru egyptských štátnych finančných prostriedkov, ich kvalifikácia zodpovedá tomuto pojmu tak, ako je definovaný judikatúrou.
- 255 Navyše treba uviesť, že žalobcovia nepopierajú, že trestnoprávna kvalifikácia skutku vytýkaného žalobcovi vo veci č. 38 z roku 2011 vykonaná egyptskými orgánmi zodpovedá pojmu sprenevery štátnych finančných prostriedkov. Ich výhrady v rámci prejednávanej časti žalobného dôvodu sa totiž zakladajú práve na predpoklade, že egyptské orgány sa nesprávne domnievali, že na tento skutok sa vzťahuje uvedený pojem a že Rada nemala odobrať toto stanovisko na účely určenia, či súdne konanie v tejto veci umožňovalo domnievať sa, že žalobca v prvom rade spĺňal kritériá uvedené v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172.
- 256 Ako však už Všeobecný súd a Súdny dvor rozhodli, Rada bola oprávnená označiť žalobcu iba z dôvodu, že sa proti nemu v Egypte viedlo súdne konanie majúce akúkoľvek súvislosť s vyšetrovaniami skutkov sprenevery štátnych finančných prostriedkov, teda, ako to Všeobecný súd uviedol na základe úvahy, o ktorej sa Súdny dvor domnieval, že neobsahuje nesprávne právne posúdenie, skutkov, ktoré egyptské orgány kvalifikovali spôsobom zodpovedajúcim tomuto pojmu. V dôsledku toho, keďže informácie týkajúce sa veci č. 38 z roku 2011 a aktualizované v rokoch 2014 a 2015 nespochybňovali analýzu stanoviska egyptských orgánov vykonanú Radou a Všeobecným súdom v tejto veci, Rada mohla z toho istého dôvodu predĺžiť toto označenie, keďže súdne konanie v uvedenej veci stále prebiehalo.
- 257 Naproti tomu v rozpore s predpokladom, na ktorom sa zakladá argumentácia žalobcov, zo zásad pripomenutých v bodoch 66 a 245 vyššie vyplýva, že neprináležalo Rade, aby rozhodovala o tom, či je trestnoprávna kvalifikácia skutkov, pre ktoré egyptské orgány stíhali žalobcu v prvom rade, zohľadnená týmito orgánmi, správna a relevantná, keďže táto úloha patrí do právomoci egyptských súdov, ktoré majú povinnosť rozhodnúť o vine tejto osoby. V prejednávanej veci nie je sporné, že ku dňu predĺženia označenia žalobcu v prvom rade v roku 2015 súd rozhodujúci vo veci samej ešte v danej veci v tejto súvislosti nerozhodol v novom konaní po vrátení veci egyptským Kasačným súdom po tom, čo tento súd zrušil prvý rozsudok.
- 258 Okrem toho skutočnosti, ktoré uvádzali žalobcovia, aby spochybnili trestnoprávnu kvalifikáciu zohľadnenú egyptskými orgánmi, nemohli v Rade vyvolať oprávnené otázky a vyžadovať ďalšie informácie.
- 259 V tejto súvislosti tvrdenie, že trestnoprávna kvalifikácia zohľadnená egyptskými orgánmi nezodpovedala ustanoveniam UNCAC, nemôže spochybniť možnosť Rady vychádzať zo súdneho konania vo veci č. 38 z roku 2011. Odkaz na tento dohovor v odôvodnení označenia žalobcu v prvom rade totiž znamená iba to, že na tento dohovor chceli odkázať egyptské orgány v daných súdnych konaniach. Naproti tomu Rada nepristúpila k zmrazeniu majetku žalobcov na základe ustanovení tohto dohovoru, ale v rámci politiky spolupráce s egyptskými orgánmi, o ktorej rozhoduje na základe autonómnej právomoci, ktorú jej zveruje SZBP, a s prihliadnutím na jej vlastné ciele uvedené v odôvodneniach 1 a 2 rozhodnutia 2011/172. Hoci teda samozrejme nemožno vylúčiť, že otázku súladu medzi trestnoprávnou kvalifikáciou zohľadnenou egyptskými orgánmi a ustanoveniami UNCAC musí preskúmať príslušný egyptský súd, táto otázka nepatrí do právomoci Rady, pretože Rada bola schopná overiť, že uvedená trestnoprávna kvalifikácia zodpovedala pojmu sprenevery štátnych finančných prostriedkov v zmysle článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172.

- 260 V každom prípade ustanovenia článku 2 písm. a) bodu iii) UNCAC, na ktoré sa odvolávajú žalobcovia, stanovujú, že verejným činiteľom je „každý, koho za ‚verejného činiteľa‘ označuje vnútroštátny právny poriadok štátu, zmluvnej strany“. Žalobcovia však sami uznávajú, že článok 119 písm. g) egyptského trestného zákona, ktorého ustanovenia boli prevzaté do prílohy žaloby, na účely kvalifikácie sprenevery štátnych finančných prostriedkov stanovuje, že výraz „verejný činiteľ“ sa má v zmysle tohto právneho predpisu vykladať tak, že sa uplatňuje na zamestnancov každej spoločnosti, v ktorej má Egyptská republika majetkovú účasť. Okrem toho z tohto ustanovenia egyptského trestného zákona nevyplýva, že je rozhodujúce, či spoločnosť treba kvalifikovať ako „verejný podnik“ alebo „verejnú spoločnosť“, pokiaľ časť prostriedkov tejto spoločnosti vlastní štát. Z dôkazov predložených samotnými žalobcami teda vyplýva, že keď egyptské orgány považovali žalobcu v prvom rade v jeho postavení predsedu predstavenstva spoločnosti El-Dekheila za verejného činiteľa, uplatnili egyptský trestný zákon a že takéto uplatnenie je v súlade s článkom 2 písm. a) bodom iii) UNCAC. Údajná okolnosť, že táto kvalifikácia nebola v súlade s inými ustanoveniami egyptského vnútroštátneho práva, najmä v oblasti práva obchodných spoločností, je skutočnosťou, ktorú prináleží posúdiť iba príslušnému egyptskému súdu. Navyše je bezvýznamné, ako tvrdia žalobcovia, že žalobca v prvom rade nemohol byť kvalifikovaný ako verejný činiteľ podľa kritérií uvedených v článku 2 písm. a) bode i) a v článku 2 písm. a) bode ii) UNCAC. Zo znenia tohto článku 2 ako celku totiž vyplýva, že kritériá postupne uvedené v bodoch i), ii) a iii) tohto článku sú alternatívne a nie kumulatívne.
- 261 Zo všetkého, čo bolo uvedené, vyplýva, že Rada bola oprávnená vychádzať z existencie súdneho konania vo veci č. 38 z roku 2011, aby sa domnievala, že má k dispozícii dostatočný skutkový základ na predloženie označenia žalobcu v prvom rade v rozhodnutí 2015/486, bez ohľadu na to, či iné súdne konania vedené proti žalobcovi v prvom rade, o ktorých sa dozvedela, mohli spĺňať kritériá článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neuvverejnený, EU:T:2016:376, body 49 a 100).
- 262 Navyše, ako bolo uvedené v bode 201 vyššie, súdne konania prebiehajúce vo veciach č. 107 a 291 z roku 2011, ktoré boli medzi súdnymi konaniami, o ktorých bola Rada informovaná pred prijatím rozhodnutia 2015/486, majú tiež súvislosť so skutkami sprenevery štátnych finančných prostriedkov. V prvej z týchto vecí sa totiž žalobcovi v prvom rade vytýka, že sa dohodol s ministrom obchodu a priemyslu a s predsedom Úradu priemyselného rozvoja, aby v rozpore s príslušnými pravidlami získal energetické licencie pre spoločnosti svojej skupiny v rámci verejného predaja týchto licencií v hutníckom odvetví. V tejto veci sa teda žalobcovi vytýka, že sa vo svoj prospech zúčastnil na nezákonnom pridelovaní zdrojov pod kontrolou štátu prostredníctvom verejných činiteľov zodpovedných za pridelovanie týchto zdrojov, čo spôsobilo štátu finančnú stratu zodpovedajúcu sume, ktorú by spoločnosti žalobcu boli museli uhradiť za využívanie týchto zdrojov. Trestnoprávna kvalifikácia týchto skutkov teda zodpovedá pojmu sprenevery egyptských štátnych finančných prostriedkov v zmysle článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 tak, ako je definovaný v bode 253 vyššie. Okrem toho, vec č. 291 z roku 2011 sa týka činností legalizácie príjmov z trestnej činnosti vykonávaných s prostriedkami, ktoré žalobca v prvom rade podľa egyptských orgánov nezákonne získal za okolností, ktoré sú predmetom vecí č. 38 a 107 z roku 2011. Hoci sa teda vec č. 291 z roku 2011 vzťahovala na skutky, ktoré samy osebe nezodpovedajú pojmu sprenevery štátnych finančných prostriedkov, s prihliadnutím na informácie poskytnuté egyptskými orgánmi mala priamu súvislosť so skutkami sprenevery štátnych finančných prostriedkov. Treba uviesť, že hoci žalobcovia tvrdili, že žiadna z vecí spomenutých egyptskými orgánmi, okrem vecí č. 38 z roku 2011, sa nevzťahuje na skutky, ktoré možno kvalifikovať ako spreneveru štátnych finančných prostriedkov, neuviedli žiadne tvrdenie, ktoré by mohlo spochybniť predchádzajúce úvahy.
- 263 Z uvedeného vyplýva, že prvú časť tretieho žalobného dôvodu treba zamietnuť v rozsahu, v akom má podporovať návrhy na zrušenie obsiahnuté v žalobe.

2) O tvrdeniach a výhradách uvádzaných na podporu návrhov obsiahnutých v prvom návrhu na úpravu žaloby

- 264 V prvom návrhu na úpravu žaloby žalobcovia naďalej napádajú kvalifikáciu skutku, na ktorý sa vzťahuje vec č. 38 z roku 2011, ako sprenevery štátnych finančných prostriedkov, pričom sa opierajú o dôkazy pripravené právnymi zástupcami žalobcu v prvom rade v Egypte a jeho svedeckú výpoveď. Z dôvodov vysvetlených v bode 257 vyššie však túto argumentáciu a tieto dôkazy treba zamietnuť. Ich cieľom totiž nie je napadnúť to, že egyptský generálny prokurátor trestnoprávne kvalifikoval skutok, na ktorý sa vzťahuje táto vec, formuláciou zodpovedajúcou pojmu sprenevery štátnych finančných prostriedkov, ale iba napadnúť túto kvalifikáciu samu osebe a dôvodnosť obvinení vznesených proti žalobcovi v prvom rade v tomto rámci. Žalobcovia predovšetkým v podstate tvrdia, že transakcie, ktoré boli žalobcovi v prvom rade vytýkané, boli vykonané v súlade so zákonom a so súhlasom príslušných orgánov. Hoci však tieto dôkazy môže príslušný egyptský súd zohľadniť pri rozhodovaní o zodpovednosti žalobcu v prvom rade v tejto veci, nemohli spochybniť dostatočnosť dôkazov, ktoré mala k dispozícii Rada a ktoré jej umožňovali domnievať sa, že trestnoprávna kvalifikácia uvedených skutkov vykonaná na základe egyptského trestného práva zodpovedala kritériám uvedeným v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172. V tejto súvislosti treba uviesť, že dôkazy predložené egyptskými orgánmi v ich liste z 2. januára 2016 sa v prípade tejto veci podstatne nelíšili od dôkazov, ktoré už boli Rade predložené predtým, a preto nemohli spochybniť jej posúdenie.
- 265 Tvrdenia žalobcov, ktoré majú preukázať, že toto posúdenie nie je v súlade s judikatúrou Všeobecného súdu a ESLP, nie sú presvedčivé.
- 266 Po prvé v rozpore s tým, čo naznačujú žalobcovia, skutočnosť, že pojem sprenevery štátnych finančných prostriedkov v zmysle článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 treba vykladať autonómne a nezávisle od akéhokoľvek vnútroštátneho systému (rozsudok z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neverejnený, EU:T:2016:376, body 84 a 96), neznamená, že z pôsobnosti tohto pojmu možno prípadne vylúčiť konania, ktoré takto trestnoprávne kvalifikovali egyptské orgány. Práve naopak, v súlade s touto judikatúrou sa tento pojem týka prinajmenšom konaní, ktoré takto možno kvalifikovať podľa egyptského trestného práva (pozri analogicky rozsudok z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neverejnený, EU:T:2016:376, bod 95). Ako bolo zdôraznené v bode 260 vyššie, v prejednávanej veci však žalobcovia uznávajú, že kvalifikácia zohľadnená v tomto prípade egyptskými orgánmi je v súlade s egyptským trestným zákonom.
- 267 Navyše akýkoľvek iný výklad by spochybňoval úvahu Všeobecného súdu, potvrdenú Súdny dvorom a uvedenú v bode 238 vyššie, podľa ktorej označenie žalobcov v prílohe rozhodnutia 2011/172 iba na základe toho, že sa proti nim v Egypte viedlo súdne konanie majúce akúkoľvek súvislosť s vyšetrovaniami skutkov sprenevery štátnych finančných prostriedkov, bolo v súlade s kritériami uvedenými v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, body 71 až 73, a z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, body 67, 95 a 97).
- 268 Po druhé judikatúra Všeobecného súdu a ESLP k pojmu verejného orgánu, citovaná žalobcami, nie je relevantná. Na jednej strane totiž, ako bolo uvedené v bode 260 vyššie, otázka, či spoločnosť El-Dekheila možno kvalifikovať ako verejný podnik alebo ako verejnú spoločnosť nie je rozhodujúca pre kvalifikáciu sprenevery štátnych finančných prostriedkov podľa egyptského trestného práva, pokiaľ má štát majetkovú účasť v tejto spoločnosti, dokonca aj minoritnú. Na druhej strane sa citovaná judikatúra týka otázky úplne odlišnej od toho, či možno konania vytýkané žalobcovi v prvom rade vo veci č. 38 z roku 2011 kvalifikovať ako spreneveru štátnych finančných prostriedkov, v tiež úplne odlišnom kontexte reštriktívnych opatrení proti Iránu prijatých s cieľom zabrániť šíreniu jadrových zbraní. Vo veciach, ktoré viedli k tejto judikatúre, totiž vznikla otázka, či bol žalujúci podnik inštitúciou iránskeho štátu v tom zmysle, že sa podieľal na výkone verejnej moci alebo riadil verejnú službu pod kontrolou orgánov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. januára 2013, Bank Mellat/Rada, T-496/10, EU:T:2013:39, bod 42 a citovanú judikatúru). Okrem toho treba uviesť, že v týchto veciach

sa kvalifikácia dotknutých spoločností ako inštitúcií iránskeho štátu vykonaná orgánom, ktorý prijal reštriktívne opatrenia voči Iránu, nezakladala tak, ako v prejednávanej veci, na vnútroštátnych súdnych konaniach založených na tejto kvalifikácii.

- 269 Po tretie odkazy žalobcov na rozsudok z 15. septembra 2016, Kľujev/Rada (T-340/14, EU:T:2016:496), nie sú relevantné. Ako totiž vyplýva z týchto odkazov, v tomto rozsudku Všeobecný súd uviedol, že dotknuté reštriktívne opatrenia sa zakladali výlučne na liste generálneho prokurátora Ukrajiny, ktorý obsahoval iba všeobecné a vágne tvrdenie spájajúce meno žalobcov, medzi menami iných bývalých vysokých úradníkov, s vyšetrovaním, ktoré malo v podstate overiť samotnú existenciu skutku sprenevery štátnych finančných prostriedkov, a neobsahoval žiadne ďalšie podrobnosti. Rada tak nemala k dispozícii informácie o skutkoch alebo správaniach konkrétne vytýkaných žalobcovi ukrajinskými orgánmi (rozsudok z 15. septembra 2016, Kľujev/Rada, T-340/14, EU:T:2016:496, body 40 a 41).
- 270 V prejednávanej veci to však tak nie je na jednej strane preto, že proti žalobcovi v prvom rade sa vedú súdne konania a nie iba predbežné vyšetrovanie. Na druhej strane informácie poskytnuté egyptskými orgánmi v rokoch 2014, 2015 a 2016 sa neobmedzovali na obyčajné všeobecné tvrdenie o skutkoch sprenevery štátnych finančných prostriedkov, ale obsahovali prinajmenšom vo veciach č. 38, 107 a 291 z roku 2011 presný a konkrétny opis skutkov, ktoré boli žalobcovi v prvom rade vytýkané, umožňujúci pochopiť presnú povahu trestných činov, na ktoré sa vzťahujú tieto veci a mieru účasti, ktorá mu bola pripisovaná, ako aj vývoj súdnych konaní v týchto veciach. Skutkový kontext prejednávanej veci teda nie je v žiadnom prípade porovnateľný so skutkovým kontextom vo veci T-340/14, a to bez ohľadu na otázku, či reštriktívne opatrenia prijaté v rámci rozhodnutia 2011/172 sú porovnateľné s takými opatreniami, aké boli preskúmané v tejto veci.
- 271 Ak chcú žalobcovia vychádzať z rozsudku z 15. septembra 2016, Kľujev/Rada (T-340/14, EU:T:2016:496), aby tvrdili, že prináleží Rade, aby overila tvrdenia egyptských orgánov týkajúce sa skutkov, na ktoré sa vzťahujú súdne konania vedené proti žalobcovi v prvom rade, z bodov 256, 257 a 264 vyššie vyplýva, že s takouto úvahou nemožno súhlasiť.
- 272 Ani argumentácia žalobcov, podľa ktorej posúdenie Rady nie je v súlade so „všeobecným medzinárodným právom“, nie je presvedčivá. V tejto súvislosti stačí uviesť, že žalobcovia odkazujú na pojem „štátneho orgánu“ tak, ako bol definovaný v komentári Komisie pre medzinárodné právo OSN k rezolúcii z roku 2001 o zodpovednosti štátov za medzinárodné protiprávne správanie a v medzinárodných arbitrážnych rozhodnutiach o zodpovednosti štátov v kontexte sporov medzi štátmi a súkromnými spoločnosťami. Tieto odkazy sú teda z dôvodov podobných dôvodom vysvetleným v bode 268 vyššie v prejednávanej veci irelevantné.
- 273 Okolnosť uvádzaná žalobcami, že iba štyri z vecí spomenutých v liste egyptských orgánov z 2. januára 2016 sa týkajú prebiehajúcich súdnych konaní, je irelevantná, keďže z rovnakých dôvodov, ako sú uvedené v bodoch 261 a 262 vyššie, Rada mohla naďalej vychádzať z vecí č. 38, 107 a 291 z roku 2011, aby sa domnievala, že ku dňu prijatia rozhodnutia 2016/411 prebiehali proti žalobcovi v prvom rade súdne konania súvisiace so skutkami sprenevery štátnych finančných prostriedkov.
- 274 Tvrdenia a výhrady uvádzané na podporu návrhov obsiahnutých v prvom návrhu na úpravu žaloby treba teda zamietnuť.

3) O tvrdeniach a výhradách uvádzaných na podporu návrhov obsiahnutých v druhom návrhu na úpravu žaloby

- 275 V druhom návrhu na úpravu žaloby žalobcovia z veľkej časti preberajú argumentáciu obsiahnutú v žalobe a v prvom návrhu na úpravu žaloby. Žalobcovia predovšetkým naďalej spochybňujú správnosť a relevantnosť skutočností, na ktorých sa zakladajú obvinenia proti žalobcovi v prvom rade vo veci

č. 38 z roku 2011, najmä pokiaľ ide o posúdenie ujmy spôsobenej štátu. Z rovnakých dôvodov, ako boli vysvetlené v bodoch 251 až 262 a 264 až 273 vyššie, však túto argumentáciu treba zamietnuť. K novým výhradám a tvrdeniam treba uviesť toto.

- 276 Po prvé je v rozpore s judikatúrou Všeobecného súdu a Súdneho dvora uplatniteľnou v prejednávanej veci tvrdenie žalobcov, že kritériá uvedené v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 sa majú vykladať tak, že prináleží Rade, aby overila, si skutky sprenevery štátnych finančných prostriedkov môžu so zreteľom na hodnotu alebo druh spreneverených prostriedkov, alebo okolnosti, za ktorých k sprenevere došlo, poškodiť právny štát v Egypte.
- 277 Treba totiž predovšetkým uviesť, že ako vyplýva z bodov 238 až 240 vyššie, Súdny dvor a Všeobecný súd už rozhodovali o otázke, aké požiadavky mali spĺňať skutkové okolnosti, z ktorých Rada vychádzala pri označení žalobcov, na to, aby boli v súlade s kritériami uvedenými v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172. Treba však uviesť, že Súdny dvor a Všeobecný súd sa nedomnievali, že medzi týmito požiadavkami sa nachádza nevyhnutnosť, aby skutky sprenevery štátnych finančných prostriedkov mohli poškodiť právny štát v Egypte.
- 278 Ďalej treba pripomenúť, že ako rozhodol Všeobecný súd, rozhodnutie 2011/172 plne patrí do oblasti SZBP a sleduje ciele uvedené v článku 21 ods. 2 písm. b) a d) ZEÚ (pozri bod 122 vyššie). Všeobecný súd tiež rozhodol, že údaj nachádzajúci sa v odôvodnení 2 rozhodnutia 2011/172, podľa ktorého osoby uvedené v článku 1 ods. 1 tohto rozhodnutia „oberajú egyptský ľud o prínosy vyplývajúce z udržateľného rozvoja ich hospodárstva a spoločnosti a narušajú rozvoj demokracie v krajine“, nie je ďalšou podmienkou, ktorú treba dodržať pri označení novej osoby na zozname priloženom k tomuto rozhodnutiu. Ide iba o vysvetlenie konečného cieľa sledovaného týmto rozhodnutím (rozsudok z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 143). Túto úvahu v podstate potvrdil Súdny dvor (rozsudok z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, body 44 až 46 a 70).
- 279 Z týchto úvah teda treba vyvodiť, že tým, že zmrazenie majetku osôb zodpovedných za spreneveru štátnych finančných prostriedkov alebo spriaznených osôb uvedených v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 prispieva k boju egyptských orgánov proti sprenevere štátnych finančných prostriedkov, považuje sa za opatrenie, ktoré je v súlade so všeobecnými cieľmi politiky Rady spočívajúcej v podpore Egypta uvedenými v odôvodnení 1 tohto rozhodnutia, ktorými sú najmä rešpektovanie právneho štátu a základných práv. V dôsledku toho článok 1 ods. 1 tohto rozhodnutia na označenie osoby na zozname priloženom k tomuto rozhodnutiu nevyžaduje, aby skutky sprenevery štátnych finančných prostriedkov, na ktoré sa vzťahujú súdne konania odôvodňujúce toto označenie, mali s prihliadnutím na hodnotu alebo povahu spreneverených prostriedkov alebo okolnosti týchto skutkov špecifickú povahu umožňujúcu domnievať sa, že poškodzujú právny štát v Egypte.
- 280 Napokon žalobcovia nemôžu v tejto súvislosti odkazovať na judikatúru Všeobecného súdu týkajúcu sa reštriktívnych opatrení nariadených v rozhodnutiach prijatých Radou s ohľadom na situáciu na Ukrajine, keďže výklad všeobecných kritérií umožňujúcich určiť okruh osôb, na ktoré sa vzťahujú tieto opatrenia, bol Všeobecným súdom podaný s prihliadnutím na osobitný právny kontext týchto rozhodnutí, ktorý je odlišný od právneho kontextu rozhodnutia 2011/172.

281 Predovšetkým treba uviesť, že odôvodnenie 2 rozhodnutia Rady 2014/119/SZBP z 5. marca 2014 o reštriktívnych opatreniach voči určitým osobám, subjektom a orgánom s ohľadom na situáciu na Ukrajine (Ú. v. EÚ L 66, 2014, s. 26), na ktoré sa vzťahovali veci, v ktorých boli vyhlásené rozsudky z 15. septembra 2016, Kľujev/Rada (T-340/14, EU:T:2016:496), a z 15. septembra 2016, Janukovyč/Rada (T-348/14, EU:T:2016:508), citované žalobcami, uvádza:

„Rada sa... dohodla, že s cieľom upevniť a podporiť právny štát a dodržiavanie ľudských práv na Ukrajine zameria sankcie na opatrenia na zmrazenie a vymáhanie aktív osôb identifikovaných ako osoby zodpovedné za spreneveru ukrajinských štátnych finančných prostriedkov a osôb zodpovedných za porušovanie ľudských práv.“

282 Upevnenie a podpora právneho štátu a dodržiavania ľudských práv na Ukrajine predstavujú teda cieľ zmrazenia majetku osôb identifikovaných okrem iného ako osoby zodpovedné za spreneveru štátnych finančných prostriedkov. Práve v tomto kontexte sa Všeobecný súd mohol domnievať, že kritérium zápisu stanovené v rozhodnutí 2014/119 sa malo vykladať v tom zmysle, že sa nevzťahuje abstraktne na akúkoľvek spreneveru štátnych prostriedkov, ale vzťahuje sa skôr na spreneveru štátnych prostriedkov alebo štátneho majetku, ktorá so zreteľom na hodnotu spreneverených prostriedkov alebo majetku alebo ich druh či okolnosti, za ktorých k tejto sprenevere došlo, prinajmenšom môže viesť k ohrozeniu inštitucionálnych a právnych základov Ukrajiny, a to najmä k porušeniu zásad zákonnosti, zákazu svojvôle exekutívy, účinného súdneho preskúmania a rovnosti pred zákonom, a v konečnom dôsledku k poškodeniu rešpektovania právneho štátu v tejto krajine (rozsudky z 15. septembra 2016, Kľujev/Rada, T-340/14, EU:T:2016:496, bod 91, a z 15. septembra 2016, Janukovyč/Rada, T-348/14, EU:T:2016:508, bod 102).

283 Naproti tomu, ako bolo uvedené v bode 279 vyššie, cieľom rozhodnutia 2011/172 je pomoc egyptským orgánom v ich boji proti sprenevere štátnych finančných prostriedkov, pričom rešpektovanie právneho štátu a základných práv predstavujú iba jeden zo všeobecných cieľov politiky Rady spočívajúcej v celkovej podpore Egypta, ktorej súčasťou je okrem iného uvedené rozhodnutie. Zásady formulované Všeobecným súdom v rozsudkoch uvedených v bodoch 281 a 282 preto nemožno uplatniť v prejednávanej veci.

284 Po druhé žalobcovia nesprávne odkazujú na kritériá, ktoré majú určiť, či je právnická osoba vlastnená alebo ovládaná inou osobou alebo subjektom, ktoré sú uvedené v bodoch 62 a 63 dokumentu Rady z 24. júna 2015 s názvom „Najvhodnejšie postupy EÚ pri účinnom vykonávaní reštriktívnych opatrení“. Ako totiž vyplýva najmä z bodu 66 tohto dokumentu, tieto kritériá majú iba určiť, s cieľom zabrániť riziku, že osoba alebo subjekt obide zmrazenie vlastného majetku, či je majetok inej právnickej osoby v držbe alebo pod kontrolou prvej osoby alebo subjektu a či treba alebo netreba tento majetok zmraziť. Tieto kritériá nie sú teda nijako uplatniteľné pri určení, či sa má Rada domnievať, že sa súdne konania prebiehajúce v Egypte, z ktorých vychádza pri predĺžení označenia osôb v prílohe rozhodnutia 2011/172, týkajú sprenevery štátnych finančných prostriedkov.

285 Po tretie a naposledy treba uviesť, že nemožno prihliadať na dôkazy predložené po prvýkrát v druhom návrhu na úpravu žaloby, ktoré majú spochybniť kvalifikáciu skutkov, na ktoré sa vzťahujú súdne konania vo veciach č. 107 a 291 z roku 2011, ako sprenevery štátnych finančných prostriedkov. Pokiaľ ide o prvú z týchto vecí, v bode 262 vyššie bolo uvedené, že skutok, na ktorý sa vzťahuje dotknuté súdne konanie, zodpovedal pojmu sprenevery štátnych finančných prostriedkov v zmysle článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172. Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobcovia, opis tohto skutku egyptskými orgánmi v dokumentoch zapísaných do registra na Rade 6. januára 2017, ktorý sa podstatne nelíši od opisu nachádzajúceho sa v dokumentoch, ktoré mala Rada k dispozícii v rokoch 2015 a 2016, nespochybňuje túto analýzu. Pokiaľ ide o vec č. 291 z roku 2011, v bode 262 vyššie bolo tiež uvedené, že hoci sa táto vec vzťahovala na skutok legalizácie príjmov z trestnej činnosti, mala súvislosť so skutkami sprenevery štátnych finančných prostriedkov, pretože legalizácia príjmov, z ktorej bol obvinený žalobca v prvom rade, sa vzťahovala na spreneverené prostriedky, ktoré mal získať vo veciach

č. 38 a 107 z roku 2011. Opis veci č. 291 z roku 2011 vo vyššie uvedených dokumentoch neobsahuje žiadnu novú skutočnosť, ktorá by mohla spochybniť súvislosť medzi touto vecou a skutkami sprenevery štátnych finančných prostriedkov, ktoré sú predmetom ostatných vyššie uvedených vecí.

286 Z uvedeného vyplýva, že treba zamietnuť výhrady a tvrdenia uvádzané v druhom návrhu na úpravu žaloby na podporu prvej časti tretieho žalobného dôvodu, a teda treba zamietnuť túto časť v celom rozsahu.

c) O druhej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na tom, že súdne konania proti žalobcovi v prvom rade nemajú vecný základ, ako to zistil egyptský Kasačný súd

287 Na podporu druhej časti tretieho žalobného dôvodu žalobcovia uvádzajú, že egyptský Kasačný súd „zamietol“ trestné stíhanie začaté proti žalobcovi v prvom rade vo svojich rozhodnutiach z 20. decembra 2012, 12. mája 2013 a zo 14. decembra 2013. Navyše v rozhodnutí zo 14. decembra 2013 sa tento súd domnieval, že vo veci č. 38 z roku 2011 žiadny dôkaz neumožňoval obviniť žalobcu na základe zohľadnenej trestnoprávnej kvalifikácie a že prvostupňový súd nesprávne odmietol zohľadniť obžalovaným predložené dôkazy a uvádzané tvrdenia. Z toho teda treba vyvodiť, že toto konanie sa zakladá na neistých a nepodložených tvrdeniach a že Rada nemôže naďalej vychádzať iba z vyhlásení egyptských orgánov, ale musí vykonať svoje vlastné vyšetrovanie. Navyše žalobcovia tvrdia, že v tomto istom rozhodnutí tento súd konštatoval, že Egyptskej republike nevznikla žiadna ujma.

288 Po prvé, pokiaľ žalobcovia v rámci prejednávanej časti žalobného dôvodu tvrdia, že egyptský Kasačný súd vyrátil obvinenia vznesené proti žalobcovi v prvom rade vo veciach č. 38, 107 a 291 z roku 2011, stačí pripomenúť, že v rozsudkoch, na ktoré sa odvolávajú, tento súd nerozhodol meritorne, ale iba zrušil odsudzujúce rozsudky vyhlásené prvostupňovým súdom a vrátil mu veci na nové rozhodnutie. Okrem toho sa zdá, že po uvedených rozsudkoch konania v týchto veciach pokračovali až dovtedy, kým prijme nové rozhodnutie súd rozhodujúci vo veci samej. Rada sa teda mohla oprávnené domnievať, že rozhodnutia Kasačného súdu v týchto veciach neukončili príslušné súdne konania a že v dôsledku toho mohla aj naďalej na základe týchto konaní predlžovať označenie žalobcu v prvom rade.

289 Po druhé, pokiaľ žalobcovia v rámci prejednávanej časti žalobného dôvodu tvrdia, že úvahy formulované egyptským Kasačným súdom v jeho rozsudku zo 14. decembra 2013 spochybňujú základ obvinení vo veci č. 38 z roku 2011, treba uviesť, že žalobcovia netvrdia, že to platí aj vo veciach č. 107 a 291 z roku 2011. Ako však bolo uvedené v bodoch 262 a 285 vyššie, Rada bola oprávnená vychádzať zo súdnych konaní v týchto dvoch veciach pri predĺžení označenia žalobcu v prvom rade.

290 Pokiaľ ide o vec č. 38 z roku 2011, z obsahu rozsudku egyptského Kasačného súdu zo 14. decembra 2013 vyplýva, že tento súd preskúmal prvostupňový rozsudok iba so zreteľom na dodržanie uplatniteľných právnych pravidiel a nie so zreteľom na dôvodnosť posúdení skutkového stavu. Tento súd teda nerozhodoval ani o tom, či sú skutočnosti, na ktorých sa zakladá trestné stíhanie v tejto veci preukázané, ani o povahe a miere zodpovednosti obžalovaných, o čom v dôsledku toho prináleží rozhodnúť súdu rozhodujúcemu vo veci samej po jej vrátení. Túto analýzu potvrdzujú vysvetlenia egyptských orgánov poskytnuté vo vyhlásení KGP z 9. februára 2015 a vo vyhlásení NCRAA z 5. decembra 2016, v ktorých sa uvádza, že na základe prvého odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového súdu v trestnej veci egyptský Kasačný súd preskúma iba právne otázky.

291 Úvahy egyptského Kasačného súdu v jeho rozsudku zo 14. decembra 2013, na ktoré odkazujú žalobcovia, teda v rozpore s ich výkladom nepredstavujú posúdenie dôvodnosti obvinení vznesených proti žalobcovi v prvom rade a dostatočnosti dôkazov, na ktorých sa tieto obvinenia zakladajú, ale iba posúdenie súladu odôvodnenia prvostupňového súdu rozhodujúceho o týchto obvineniach a dôkazoch s právnymi predpismi.

- 292 Okrem toho treba uviesť, že v časti rozsudku egyptského Kasačného súdu zo 14. decembra 2013, na ktorú konkrétne odkazujú žalobcovia vo svojej žalobe, sa tento súd v rozpore s tým, čo žalobcovia tvrdia, nedomnieval, že žiadny dôkaz neumožňoval obviniť žalobcu na základe obvinení formulovaných proti nemu, ani že prvostupňový súd nesprávne odmietol zohľadniť dôkazy predložené a tvrdenia uvádzané obžalovaným. V danej časti tohto rozsudku totiž Kasačný súd preskúmal odvolanie generálneho prokurátora proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, ktorým tento súd oslobodil niektorých obžalovaných spod časti alebo všetkých obvinení. Táto časť uvedeného rozsudku sa teda netýka preskúmania odvolania podaného žalobcom v prvom rade proti odsudzujúcemu výroku vyhlásenému voči nemu prvostupňovým rozsudkom a žalobcovia preto v každom prípade na ňu nemôžu odkazovať na podporu prejednávanej časti tretieho žalobného dôvodu.
- 293 Pokiaľ ide o časť rozsudku egyptského Kasačného súdu zo 14. decembra 2013, ktorú citujú žalobcovia v druhom návrhu na úpravu žaloby na podporu svojho tvrdenia založeného na neexistencii ujmy spôsobenej Egyptskej republike vo veci č. 38 z roku 2011, stačí uviesť, že tento súd iba zdôraznil jednak rozpor v odôvodnení prvostupňového súdu spočívajúci v tom, že tento súd vytýkal žalobcovi v prvom rade to, že sa pokúšal ovládnuť spoločnosť El-Dekheila, a zároveň, že sa ju pokúšal zničiť, a jednak nepodloženosť odhadu ujmy spôsobenej štátu a peňažných trestov uložených obžalovaným. Tieto úvahy tak znamenajú iba to, aby prvostupňový súd v ďalšom konaní po vrátení veci dbal na logickosť svojho odôvodnenia pri rozhodovaní o existencii ujmy spôsobenej štátu a prípadne, aby bol odhad tejto ujmy dostatočne podporený. Naproti tomu tieto úvahy neumožňujú nijako vylúčiť zistenie existencie tejto ujmy prvostupňovým súdom.
- 294 Z toho vyplýva, že druhú časť tretieho žalobného dôvodu treba zamietnuť.

d) O tretej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na tom, že súdne konania proti žalobcovi v prvom rade sú politicky motivované

- 295 Na podporu tretej časti tretieho žalobného dôvodu žalobcovia uvádzajú, že trestné stíhania proti žalobcovi v prvom rade neboli začaté v dobrej viere, čo podľa ich názoru možno vyvodíť z neexistencie akéhokoľvek dôkazu na podporu tvrdení formulovaných egyptským generálnym prokurátorom, z rozsudkov egyptského Kasačného súdu z 20. decembra 2012, z 12. mája 2013 a zo 14. decembra 2013, ako aj z dôkazov o porušení základných práv predložených žalobcami v rámci prvého a druhého žalobného dôvodu. V tejto súvislosti sa žalobcovia domnievajú, že Rada vo svojom liste z 24. marca 2015 neuviedla, na akom základe odmietla ich tvrdenie, že začaté trestné stíhania sú politicky motivované.
- 296 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie o neexistencii dôkazov, na ktorých sa zakladajú súdne konania proti žalobcovi v prvom rade, stačí pripomenúť, že ako to vyplýva z preskúmania argumentácie žalobcov uvedenej na podporu prvej časti tohto žalobného dôvodu Všeobecným súdom v bodoch 250 až 285 vyššie, neprináleží ani Rade, ani Všeobecnému súdu, aby rozhodovali o dostatočnosti dôkazov zhromaždených obžalobou proti žalobcovi v prvom rade v dotknutých súdnych konaniach, pretože to patrí do právomoci egyptského súdu rozhodujúceho vo veci samej. Okrem toho z dokumentov predložených egyptskými orgánmi Rade vyplýva, že súdne konania, prinajmenšom vo veciach č. 38, 107 a 291 z roku 2011, sa zakladali na viacerých konkrétnych skutkových okolnostiach, ktoré zhromaždil egyptský generálny prokurátor, aby preukázal zodpovednosť okrem iného žalobcu v prvom rade za trestné činy identifikované v týchto konaniach. Bez toho, aby bola dotknutá právna kvalifikácia týchto okolností, o ktorej prináleží rozhodnúť príslušnému egyptskému súdu, tak nemožno tvrdiť, že uvedené súdne konania sa nezakladajú na žiadnom dôkaze.
- 297 Po druhé z obsahu rozsudkov egyptského Kasačného súdu z 20. decembra 2012, z 12. mája 2013 a zo 14. decembra 2013 nevyplýva, že trestné stíhania neboli začaté v dobrej viere. Je pravda, ako bolo uvedené v bodoch 185 a 221 vyššie, že v uvedených rozsudkoch Kasačný súd zdôraznil nedostatky zo strany prvostupňového súdu v preskúmaní predložených dôkazov o vine okrem iného žalobcu

v prvom rade vo veciach č. 38, 107 a 291 z roku 2011. Kasačný súd však týmto nevyslovil výhrady voči trestným stíhaniam začatým proti tejto osobe, ktoré by mohli spochybniť úmysel v pozadí týchto trestných stíhaní, ale iba voči preskúmaniu ich dôvodnosti prvostupňovým súdom. Navyše z týchto rozsudkov bolo možné vyvodiť iba to, že prináleží prvostupňovému súdu, aby znovu meritórne preskúmal zodpovednosť obžalovaných, ale nie že musí zamietnuť obvinenia, ktoré proti nim boli vznesené.

298 Po tretie a naposledy, aj keby dôkazy predložené žalobcami v rámci prvého a druhého žalobného dôvodu na podporenie existencie porušení základných práv a právneho štátu v Egypte predovšetkým v súdnych konaniach proti žalobcovi v prvom rade boli spôsobilé vyvolať oprávnené otázky týkajúce sa týchto porušení, v každom prípade z toho nebolo možné automaticky vyvodiť, že uvedené konania boli motivované výlučne politicky. Okrem toho, hoci niektoré z dokumentov predložených žalobcami v tejto súvislosti, predovšetkým správa IBAHRI a správa pána D. o priebehu konania vo veci č. 107 z roku 2011, výslovne uvádzajú riziko politického využívania súdnych konaní proti osobám, ktoré patrili k vládnucim kruhom počas výkonu funkcie bývalého prezidenta republiky, pána Moubaraka, tieto dokumenty neobsahujú dostatočne presné a zhodujúce sa dôkazy spôsobilé podporiť takéto riziko v prípade žalobcu v prvom rade. Navyše, ako bolo zdôraznené v bodoch 221 až 226 vyššie, Rada sa mohla s prihliadnutím na rozsudky egyptského Kasačného súdu a neskoršie štádiá konania oprávnene domnievať, že žalobca v prvom rade mohol požívať dostatočnú súdnu ochranu proti riziku, že trestné stíhanie proti nemu povedú k rozhodnutiu poškodzujúcemu jeho právo na spravodlivý proces a rešpektovanie prezumpcie neviny. To isté zistenie platí pre riziko, že toto rozhodnutie bude negatívne ovplyvnené údajnými politickými pohnútkami, ktoré mali byť v pozadí začatia uvedených trestných stíhaní.

299 Zo všetkého, čo bolo uvedené, teda vyplýva, že Rada sa mohla oprávnene domnievať, že súdne konania, na ktorých sa zakladalo predĺženie označenia žalobcu v prvom rade, nemohli byť negatívne ovplyvnené politickými úvahami. Tretiu časť tretieho žalobného dôvodu treba preto zamietnuť.

e) O štvrtej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na nedostatočnosti dôkazov o osobnej situácii žalobkyň v druhom až štvrtom rade

300 V žalobe žalobcovia tvrdia iba to, že nesúlad označenia žalobcu v prvom rade so všeobecnými kritériami definovanými v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 má za následok aj neplatnosť označenia žalobkyň v druhom až štvrtom rade, keďže ich označenie sa zakladá iba na uznesení o zmrazení prostriedkov vydanom v trestných konaniach vedených proti ich manželovi. V replike žalobcovia tvrdia, že uvedené uznesenie nemôže slúžiť ako základ pre predĺženie ich označenia z dôvodu, že žiadne trestné stíhanie proti žalobcovi v prvom rade nebolo úspešne ukončené a že proti žalobkyňiam v druhom až štvrtom rade nebolo začaté žiadne konanie. Takéto uznesenie je však podľa nich svojou povahou akcesorické ku konaniu, ktorého predmetom je vymáhanie dotknutých finančných prostriedkov. Žalobcovia spresňujú, že na žalobkyne v treťom a štvrtom rade sa už nevzťahuje uznesenie o zmrazení majetku, pokiaľ ide o ich osobný majetok. V prvom návrhu na úpravu žaloby žalobcovia tvrdia, že list egyptských orgánov z 2. januára 2016 nespomína žalobkyne v druhom až štvrtom rade a že nemohli predložiť svoje pripomienky k listu týchto orgánov zo 7. marca 2016. Navyše tvrdia, že žalobkyňa v druhom rade už od decembra 2013 nie je vydatá za žalobcu v prvom rade a že Rada o tom bola informovaná listom z 29. januára 2016. V druhom návrhu na úpravu žaloby žalobcovia tvrdia, že žalobkyne v druhom až štvrtom rade nedostali pred predĺžením ich označenia rozhodnutím 2017/496 informácie, z ktorých Rada vychádzala pri tomto predĺžení. Okrem toho informácie poskytnuté egyptskými orgánmi neodkazujú na žalobkyne v druhom až štvrtom rade. Iba uznesenie o zmrazení majetku prijaté vo veci č. 38 z roku 2011 môže slúžiť ako základ pre predĺženie označenia týchto osôb, keďže ostatné uznesenia o zmrazení majetku súvisia s trestnými konaniami, ktoré sa nevzťahujú na spreneveru štátnych finančných prostriedkov. Navyše žiadna z informácií poskytnutých egyptskými orgánmi neuvádza, že na žalobkyne v druhom až štvrtom rade sa naďalej

vzťahovalo rozhodnutie o zmrazení majetku. Napokon žalobcovia tvrdia, že zmena rozsahu zmrazenia majetku žalobkyní v treťom a štvrtom rade potvrdzuje, že ich nemožno považovať za zodpovedné za spreneveru štátnych finančných prostriedkov.

- 301 Na úvod treba pripomenúť, že ako bolo uvedené v bodoch 238 a 239 vyššie, Všeobecný súd, ktorého posúdenie potvrdil Súdny dvor, sa domnieval, že Rada mohla založiť označenie žalobkyní v druhom až štvrtom rade na existencii uznesenia o zmrazení majetku spojeného s vyšetrovaniami skutkov sprenevery štátnych finančných prostriedkov vedenými proti žalobcovi v prvom rade, keďže kritériá uvedené v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 zahŕňajú nielen osoby trestne stíhané za také skutky, ale aj s nimi spriaznené osoby, na ktoré sa vzťahujú najmä ochranné opatrenia určené na ochranu prípadne sprenevereného majetku.
- 302 Za týchto okolností, pokiaľ má argumentácia žalobcov vysvetlená v bode 300 vyššie spochybníť pôvodné označenie žalobkyní v druhom až štvrtom rade predovšetkým z dôvodov, že uznesenie z roku 2011 nepredstavuje spoľahlivý základ a že proti týmto osobám sa nikdy nevedli trestné konania, potom táto argumentácia nezohľadňuje právnu silu rozhodnutej veci, ktorá sa vzťahuje na odôvodnenie rozsudkov z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), a z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93). Táto argumentácia je preto neprípustná.
- 303 Pokiaľ má argumentácia žalobcov vysvetlená v bode 300 vyššie spochybníť predĺženie tohto označenia, je čiastočne zjavne nedôvodná. S prihliadnutím na úvahy Všeobecného súdu, potvrdené Súdnym dvorom (pozri body 238 a 239 vyššie), sa totiž žalobcovia predovšetkým nemôžu odvolávať na to, že súdne konania vedené proti žalobcovi v prvom rade neboli úspešne ukončené, keďže Všeobecný súd a Súdny dvor rozhodli, že Rada mohla vychádzať z existencie prebiehajúceho súdneho konania. Žalobcovia sa ďalej nemôžu odvolávať ani na to, že proti žalobkyniam v druhom až štvrtom rade nebolo začaté žiadne súdne konanie, pretože Rada bola podľa Všeobecného súdu a Súdného dvora oprávnená označiť ich z dôvodu, že sa proti nim ako spriazneným osobám v zmysle článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 vedie konanie spojené s trestnými konaniami pre skutky sprenevery štátnych finančných prostriedkov, keďže takéto spojené konanie je v prejednávanej veci samo osebe súdnym konaním. Rovnako tvrdenie nachádzajúce sa v druhom návrhu na úpravu žaloby, že vylúčenie osobného majetku žalobkyní v treťom a štvrtom rade z pôsobnosti uznesenia o zmrazení majetku prijatého voči nim preukazuje, že nie sú zodpovedné za spreneveru štátnych finančných prostriedkov, spočíva na zjavne nesprávnom predpoklade, že majetok týchto osôb bol zmrazený z dôvodu, že egyptské orgány podozrievali samotné tieto žalobkyne zo skutkov sprenevery štátnych finančných prostriedkov.
- 304 V konečnom dôsledku je jedinou novou otázkou, ktorú nastoľujú tvrdenia uvedené na podporu tejto časti tretieho žalobného dôvodu to, či po pôvodnom označení žalobkyní v druhom až štvrtom rade došlo k zmenám v situácii žalobcu v prvom rade alebo v ich vlastnej osobnej situácii, ktoré by bránili tomu, aby ich pôvodné označenie bolo predĺžené najmä na základe uznesenia o zmrazení majetku, ktoré slúžilo ako základ tohto pôvodného označenia.
- 305 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie založené na nedôvodnosti predĺženia označenia žalobcu v prvom rade, ktoré je uvedené v žalobe, stačí uviesť, že prvé tri časti prejednávaneho žalobného dôvodu, ktoré majú spochybníť túto dôvodnosť, boli zamietnuté v bodoch 250 až 299 vyššie, prinajmenšom pokiaľ ide o veci č. 38, 107 a 291 z roku 2011. Platnosť predĺženia označenia žalobkyní v druhom až štvrtom rade preto nemožno napadnúť na tomto základe.
- 306 Po druhé, aj keby boli tvrdenia o obmedzení rozsahu zmrazenia majetku žalobkyní v treťom a štvrtom rade, po prvýkrát uvedené v replike, prípustné, sú irelevantné. Žalobcovia totiž tvrdia iba to, že toto zmrazenie majetku sa už nevzťahuje na osobný majetok týchto osôb, ale netvrdia, že bolo definitívne zrušené, aj pokiaľ ide o majetok, ktorý majú v spoluvlastníctve so žalobcom v prvom rade. Tento výklad potvrdzujú dokumenty, ktoré predložili žalobcovia na podporu svojich tvrdení. Žalobcovia totiž na jednej strane uvádzajú, že v prípade žalobkyne po tretie sa už zmrazenie jej majetku na základe

rozhodnutia súdu nevzťahuje na majetok a aktíva, ktoré zdedila po svojom otcovi pred súdnymi konaniami vedenými proti žalobcovi v prvom rade, a na druhej strane, že v prípade žalobkyne v štvrtom rade egyptský generálny prokurátor ukončil zmrazenie majetku, ktorý mala vo vlastníctve pred uzavretím manželstva so žalobcom v prvom rade. V dôsledku toho treba z týchto dôkazov vyvodiť, že na časť majetku žalobkyň v treťom a štvrtom rade, ktorá nie je dotknutá vyššie uvedenými súdnymi rozhodnutiami, sa naďalej vzťahuje zmrazenie majetku nariadené v roku 2011 egyptským generálnym prokurátorom proti všetkým žalobcom, čo títo nepopierajú. Tieto tvrdenia treba preto zamietnuť.

307 Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenia uvedené v prvom návrhu na úpravu žaloby týkajúce sa informácií o žalobkyniach v druhom až štvrtom rade, ktoré mala Rada k dispozícii pred prijatím rozhodnutia 2016/411, žalobcovia nepopierajú, že v liste zo 7. marca 2016 egyptské orgány informovali Radu, že na všetky tieto osoby sa naďalej vzťahovali tri uznesenia o zmrazení majetku vydané v štyroch trestných konaniach proti žalobcovi v prvom rade vo veciach č. 38, 107 a 291 z roku 2011 a že na žalobkyne v druhom a treťom rade sa vzťahovalo aj zmrazenie majetku vo veci č. 4 z roku 2011. Za týchto okolností je to, že tieto osoby nie sú spomenuté v liste egyptských orgánov z 2. januára 2016, irelevantné. Navyše skutočnosť, že žalobcovia nemohli predložiť svoje pripomienky k informáciám nachádzajúcim sa v liste zo 7. marca 2016, je irelevantná v rámci prejednávaneho žalobného dôvodu a možno ju preskúmať iba v rámci štvrtého žalobného dôvodu založeného okrem iného na porušení práva žalobcov na obhajobu. Napokon okolnosť, že žalobkyňa v druhom rade sa rozviedla so žalobcom v prvom rade, nemohla mať žiadny vplyv na predĺženie označenia tejto osoby, keďže ako to potvrdil list zo 7. marca 2016, sa na ňu napriek tomu naďalej vzťahuje zmrazenie majetku nariadené v niektorých trestných konaniach vedených proti jej bývalému manželovi. Toto predĺženie sa teda nezakladá na dôvode založenom na povahe jej vzťahov s bývalým manželom, ale na dôvode založenom na tom, že sa proti nej vedú súdne konania spojené s konaniami vzťahujúcimi sa na skutky sprenevery štátnych finančných prostriedkov. Navyše žalobcovia netvrdia, že pre tento rozvod už žalobkyňa nebola v žiadnom vzťahu, najmä majetkovej povahy, so žalobcom v prvom rade. Z tohto dôvodu okolnosť, že Rada počas prijatia rozhodnutia 2016/411 naďalej označila túto osobu v prílohe rozhodnutia 2011/172 ako manželku žalobcu v prvom rade, nemôže ovplyvniť zákonnosť predĺženia jej označenia. Tieto tvrdenia treba preto zamietnuť.

308 Po štvrté a naposledy, pokiaľ ide o tvrdenia uvedené v druhom návrhu na úpravu žaloby, najprv treba uviesť, že z rovnakých dôvodov, ako sú uvedené v bode 307 vyššie, okolnosť, že informácie obsiahnuté v liste Rady z 27. januára 2017 boli konkrétne žalobkyniam v druhom až štvrtom rade zaslané až po predĺžení ich označenia, je irelevantná. Navyše žalobcovia uznávajú, že keďže tento list bol zaslaný právnym zástupcom žalobcu v prvom rade, ktorí zastupujú aj žalobkyne v druhom až štvrtom rade, mohli tieto žalobkyne pred predĺžením ich označenia preskúmať dôkazy, z ktorých Rada vychádzala. Žalobcovia ďalej nesprávne tvrdia, že Rada mohla vychádzať iba z uznesenia o zmrazení majetku prijatého vo veci č. 38 z roku 2011. Ako totiž bolo uvedené v bodoch 262 a 285 vyššie, aj veci č. 107 a 291 z roku 2011 sa vzťahujú na skutky sprenevery štátnych finančných prostriedkov, takže Rada mohla vychádzať aj z uznesení o zmrazení majetku, ktoré boli prijaté voči všetkým žalobcom v týchto veciach. Napokon k tvrdeniu, že žiadna z informácií poskytnutých Radou, pokiaľ ide o prijatie rozhodnutia 2017/496, nepreukazuje, že na žalobkyne v druhom až štvrtom rade sa naďalej vzťahuje zmrazenie ich majetku, stačí uviesť, že medzi týmito informáciami Rada odovzdala kópiu rôznych uznesení prijatých v roku 2011 voči všetkým žalobcom. Žalobcovia však tvrdia iba to, že rozsah týchto uznesení bol neskôr zmenený, ako to uviedli v prvom návrhu na úpravu žaloby, ale nepredkladajú žiadny konkrétny dôkaz, ktorý by nasvedčoval tomu, že tieto uznesenia už nie sú účinné voči žalobkyniam v druhom až štvrtom rade. Tieto tvrdenia treba preto zamietnuť.

309 Zo všetkého, čo bolo uvedené, vyplýva, že štvrtú časť tretieho žalobného dôvodu treba zamietnuť. V dôsledku toho treba zamietnuť tento žalobný dôvod v celom rozsahu.

3. O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu

- 310 Štvrtý žalobný dôvod obsahuje v podstate päť častí. V prvej časti žalobcovia tvrdia, že Rada im nikdy neposkytla dôveryhodné a konkrétne dôkazy umožňujúce odôvodniť uplatnenie reštriktívnych opatrení voči nim. V druhej časti žalobcovia uvádzajú, že Rada nepredložila žiadny dôkaz, že vykonala dôkladné a nestranné preskúmanie toho, či je najmä s prihliadnutím na ich pripomienky dôvodné odôvodnenie predĺženia označenia. V tretej časti žalobcovia tvrdia, že Rada im nepredložila všetky dôkazy, z ktorých vychádzala pri predĺžení ich označenia. V štvrtej časti žalobcovia tvrdia, že ak im Rada odovzdala všetky dokumenty, ktoré má k dispozícii, treba sa domnievať, že iba prevzala vyhlásenia egyptských orgánov bez vykonania vlastných overení. V piatej časti žalobcovia tvrdia, že Rada nevyhovela ich žiadostiam o vypočutie napriek tomu, že toto vypočutie bolo s prihliadnutím na ich pripomienky nevyhnutné.
- 311 Rada tvrdí, že v rozsudkoch z 5. marca 2015, Ezz a i./Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), a 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), už boli zamietnuté výhrady žalobcov týkajúce sa porušenia ich práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu, pokiaľ ide o ich pôvodné označenie. Pokiaľ ide o predĺženie tohto označenia, tieto výhrady boli rovnako zamietnuté v uznesení z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada (T-279/13, neuvverejnené, EU:T:2016:78). Navyše vo svojich pripomienkach k prvému návrhu na úpravu žaloby Rada popiera, že porušila svoju povinnosť oznámiť informácie, ktoré mala k dispozícii, a umožniť žalobcom, aby predložili svoje pripomienky počas prijatia rozhodnutia 2016/411. Vo svojich pripomienkach k druhému návrhu na úpravu žaloby Rada dodáva, že skutočnosť, že nevyhovela pripomienkam žalobcov alebo ich nezohľadnila, neznamená, že ich nepreskúmala. Tvrdí tiež, že nebola povinná oznamovať oddelene žalobkyniam v druhom až štvrtom rade informácie odovzdané právnym zástupcom žalobcu v prvom rade, ktoré sa vzťahovali iba na právnu situáciu tohto žalobcu. Napokon v podstate tvrdí, že označenie žalobkyne v druhom rade ako manželky žalobcu v prvom rade je irelevantné.
- 312 Podľa ustálenej judikatúry majú sudy Únie v súlade s právomocami, ktoré sú im zverené podľa Zmluvy o FEÚ, zabezpečiť v podstate úplné preskúmanie zákonnosti všetkých aktov Únie vzhľadom na základné práva, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť všeobecných zásad práva Únie, čo zahŕňa najmä dodržiavanie práva na obhajobu a na účinnú súdnu ochranu (rozsudky z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 326, a z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 97 a 98).
- 313 Predovšetkým v rámci konania týkajúceho sa prijatia rozhodnutia označiť osobu na zozname osôb a subjektov, ktorých majetok sa zmrazuje, alebo rozhodnutia predĺžiť toto označenie, dodržanie práva na obhajobu vyžaduje, aby príslušný orgán Únie oznámil dotknutej osobe skutočnosti, ktoré má voči nej k dispozícii na účely odôvodnenia svojho rozhodnutia, a to preto, aby sa tejto osobe umožnilo brániť svoje práva za najlepších možných podmienok a pri plnej znalosti veci sa rozhodnúť, či je potrebné obrátiť sa na súd Únie. Navyše pri tomto oznámení musí príslušný orgán Únie umožniť tejto osobe účinne sa vyjadriť k dôvodom zohľadneným v danej veci. Napokon, ak ide o rozhodnutie ponechať meno dotknutej osoby na takomto zozname, dodržanie tejto dvojitej procesnej povinnosti musí, na rozdiel od prípadu pôvodného zapísania na zoznam, predchádzať prijatiu tohto rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 111 až 113 a citovanú judikatúru). Táto dvojitá procesná povinnosť však existuje iba vtedy, keď pri predĺžení označenia dotknutých osôb príslušný orgán vychádza z nových skutočností. Okrem toho dotknuté osoby majú v každom prípade trvalé právo predkladať pripomienky, predovšetkým pri pravidelnom opätovnom preskúmaní reštriktívnych opatrení, ktoré sa ich týkajú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júna 2015, Ipatau/Rada, C-535/14 P, EU:C:2015:407, body 26 a 27 a citovanú judikatúru).

- 314 Okrem toho nevyhnutným dôsledkom práva byť vypočutý je povinnosť príslušného orgánu odôvodniť svoje rozhodnutie uvedením individuálnych, osobitných a konkrétnych dôvodov, pre ktoré sa príslušné orgány domnievajú, že na dotknutú osobu sa majú naďalej vzťahovať reštriktívne opatrenia napriek prípadným dôkazom, ktoré svedčia v jej prospech, predloženým touto osobou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. novembra 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 88, a z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 114 a 116).
- 315 Navyše treba zohľadniť skutočnosť, že existencia porušenia práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu musí byť posudzovaná v závislosti od špecifických okolností každej veci, najmä v závislosti od povahy dotknutého aktu, kontextu, v ktorom bol prijatý a právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť (rozsudok z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 102).
- 316 Ako bolo uvedené v bodoch 81 až 88 vyššie, v prejednávanej veci Rada na účely prijatia napadnutých rozhodnutí nevychádzala len z informácií, ktoré mala k dispozícii už počas pôvodného označenia žalobcov v roku 2011, ale aj z aktualizácie týchto informácií v rokoch 2014, 2015, 2016 a 2017 týkajúcej sa predovšetkým vývoja súdnych konaní proti žalobcom. Pokiaľ sa totiž dôvod označenia žalobcov zakladá na existencii prebiehajúcich súdnych konaní, prináleží Rade, aby predovšetkým pri pravidelnom opätovnom preskúmaní tohto označenia na účely jeho prípadného predĺženia overila štádium, v akom sa nachádzajú tieto súdne konania a prípadne ich výsledok (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 26. júla 2017, Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, body 46 a 52). Aby teda bolo rešpektované právo žalobcov na obhajobu a ich právo na účinnú súdnu ochranu, bolo povinnosťou Rady, aby im oznámila tieto aktualizované informácie, aby im pred prijatím napadnutých rozhodnutí umožnila predložiť v tejto súvislosti pripomienky a aby im v odôvodnení týchto rozhodnutí uviedla dôvody, pre ktoré sa naďalej domnievala, že bolo odôvodnené predĺženie ich označenia.
- 317 V tejto súvislosti treba uviesť, že ako to žalobcovia spresnili v replike, v rámci prejednávaneho žalobného dôvodu nechcú namietat porušenie ich práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu pri ich pôvodnom označení, čo je výhrada, o ktorej už Všeobecný súd rozhodol, čo žalobcovia uznávajú. Naproti tomu sa chcú odvolávať na obdobné porušenie, ktorého sa Rada dopustila v napadnutých rozhodnutiach. V dôsledku toho skutočnosť, že Všeobecný súd už preskúmal existenciu takéhoto porušenia pri pôvodnom označení žalobcov a predĺžení tohto označenia v roku 2013, nemožno v rámci prejednávaneho žalobného dôvodu v rozpore s tvrdením Rady namietat voči žalobcom.
- 318 S prihliadnutím na tieto úvahy treba preskúmať rôzne časti prejednávaneho žalobného dôvodu. Najprv treba preskúmať spolu prvú a tretiu časť tohto žalobného dôvodu, v ktorých oboch sa uvádza, že Rada porušila svoju povinnosť vopred oznámiť skutočnosti, na ktorých chcela založiť napadnuté rozhodnutia.

a) O prvej a tretej časti, ktoré sa v podstate zakladajú na porušení povinnosti vopred oznámiť skutočnosti slúžiace ako skutkový základ napadnutých rozhodnutí

- 319 Najprv treba uviesť, že v rozsahu, v akom sa prvá časť týka toho, že neexistujú vážne nepriame dôkazy alebo spoľahlivé dôkazy spôsobilé podporiť predĺženie označenia žalobcov, musí byť v rámci prejednávaneho žalobného dôvodu zamietnutá ako neúčinná. Ide totiž o otázku, ktorá sa vzťahuje na dôvodnosť tohto predĺženia, o ktorej už navyše bolo rozhodnuté v rámci tretieho žalobného dôvodu, a teda otázku, ktorá je odlišná od otázky, či bolo porušené právo žalobcov na obhajobu a ich právo na účinnú súdnu ochranu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 30. júna 2016, Al Matri/Rada, T-545/13, neuvverejnený, EU:T:2016:376, bod 134).

- 320 Napriek tomu treba uviesť, že Rada pred prijatím napadnutých rozhodnutí neoznámila všetky informácie, ktoré jej odovzdali egyptské orgány a z ktorých vychádzala pri závere, že predĺženie označenia žalobcov je naďalej dôvodné.
- 321 Po prvé [dôverné]. Ako to spresnili vo svojej odpovedi na otázky Všeobecného súdu z 1. júna 2016, až následne, na účely prijatia rozhodnutí 2016/411 a 2017/496, im Rada poskytla dokumenty s podobným obsahom. Okrem toho Rada vo svojom liste z 24. marca 2015 žalobcom, v ktorom odôvodňuje predĺženie označenia žalobcov na rok 2015, nijako výslovne neodkázala na tento dokument [dôverné]. Navyše, ako bolo uvedené v bodoch 157, 192, 224 a 290 vyššie, tento dokument poskytoval údaje užitočné na posúdenie tohto rizika, ako aj vo všeobecnosti na posúdenie právneho kontextu súdnych konaní vedených proti žalobcom [dôverné]. Okrem toho skutočnosť, že pred prijatím rozhodnutia 2016/411 a vykonávacieho nariadenia 2017/491 im Rada poskytla dokumenty s podobným obsahom, skôr vyvracia tento názor.
- 322 Po druhé, ako bolo uvedené v bode 307 vyššie, Rada odovzdala list egyptských orgánov zo 7. marca 2016 až po prijatí rozhodnutia 2016/411. Tento list však obsahoval konkrétne informácie o zachovaní uznesení o zmrazení majetku voči všetkým žalobcom, ktoré mohli odpovedať na námietky žalobcov voči tomu, že žalobkyne v druhom až štvrtom rade neboli vôbec spomenuté v liste egyptských orgánov z 2. januára 2016, ktorý bol žalobcom odovzdaný. Tento list zo 7. marca 2016 teda zjavne predstavoval skutočnosť, z ktorej Rada mohla vychádzať pri predĺžení označenia vyššie uvedených osôb, čo navyše potvrdzuje jej list z 21. marca 2016 žalobcom, v ktorom odpovedá na ich námietky tým, že odkazuje na uvedený list, ktorý zároveň prikladá.
- 323 Po tretie, ako bolo uvedené v bode 308 vyššie, list Rady z 27. januára 2017, ktorý obsahoval informácie konkrétne sa týkajúce osobnej situácie žalobkyň v druhom až štvrtom rade, bol doručený právnym zástupcom žalobcov ako určený iba pre žalobcu v prvom rade. Napriek tomu, keďže adresáti tohto listu zastupovali na Rade aj žalobkyne v druhom až štvrtom rade, mohli sa v mene svojich klientok oboznámiť s informáciami, ktoré sa týkali ich konkrétne, a predložiť v tejto súvislosti pripomienky. Nemožno sa teda domnievať, že Rada porušila svoje povinnosti voči žalobkyniam v druhom až štvrtom rade tým, že doručila list z 27. januára 2017 právnym zástupcom všetkých žalobcov iba ako zástupcom žalobcu v prvom rade.
- 324 Naproti tomu z bodov 321 a 322 vyššie vyplýva, že počas prijatia rozhodnutia 2015/486 a rozhodnutia 2016/411 Rada porušila svoje povinnosti tým, že včas neoznámila určité informácie, z ktorých vychádzala pri predĺžení označenia žalobcov v týchto rozhodnutiach a v dôsledku toho im neumožnila, aby v tejto súvislosti predložili pripomienky pred uvedeným predĺžením.
- 325 Napriek tomu treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je na to, aby existencia nezrovnalosti týkajúcej sa práva na obhajobu viedla k zrušeniu napadnutého aktu, nevyhnutné, aby z dôvodu tejto nezrovnalosti konanie mohlo viesť k inému výsledku, čím je konkrétne dotknuté právo navrhovateľa na obhajobu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. júna 2016, Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, bod 81 a citovanú judikatúru).
- 326 Na jednej strane, pokiaľ ide o vyhlásenie KGP z 9. februára 2015, v bode 158 vyššie bolo uvedené, že žalobcovia mohli na Všeobecnom súde v konaní o prejednávanej žalobe predložiť pripomienky k tomuto dokumentu [dôverné] vo svojej písomnej odpovedi z 1. júna 2017 [dôverné]. Ich právo na účinnú súdnu ochranu bolo teda zachované. Okrem toho z týchto pripomienok nevyplýva, že ak by sa žalobcovia mohli oboznámiť s týmto dokumentom pred prijatím rozhodnutia 2015/486, boli by schopní spochybniť jeho obsah alebo relevantnosť na účely predĺženia ich označenia. V dôsledku toho žalobcovia nepreukázali, že ak by to tak bolo, konanie by mohlo viesť k inému výsledku.
- 327 Na druhej strane, pokiaľ ide o list egyptských orgánov zo 7. marca 2016, nie je sporné, že žalobcovia sa s týmto listom mohli oboznámiť prostredníctvom listu Rady z 21. marca 2016 a že žalobcovia nepopierajú, že sa s ním oboznámili v lehote, ktorá bola dostatočná na to, aby im umožnila predložiť

v tejto súvislosti pripomienky v ich prvom návrhu na úpravu žaloby. Ako však preukazuje preskúmanie týchto pripomienok v bode 307 vyššie, tieto pripomienky by nemohli zmeniť výsledok konania, ani ak by mohli byť predložené pred prijatím rozhodnutia 2016/411.

328 V dôsledku toho porušenia konštatované v bodoch 321, 322 a 324 vyššie nemôžu mať za následok zrušenie napadnutých rozhodnutí. Prvú a tretiu časť prejednávaneého žalobného dôvodu treba teda zamietnuť.

b) O druhej časti štvrtého žalobného dôvodu založenej na neexistencii dôkazu, že Rada vykonala dôkladné a nestranné preskúmanie dôvodnosti odôvodnenia predĺženia označenia žalobcov

329 V tejto časti žalobcovia tvrdia, že Rada nepredložila žiaden dôkaz umožňujúci overiť, že dostatočne zohľadnila pripomienky, ktoré predložili pred každým predĺžením ich označenia, pričom vychádzajú z predpokladu, že zohľadnenie týchto pripomienok malo viesť k záveru, že odôvodnenie týchto postupných predĺžení nie je dôvodné.

330 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že hoci rešpektovanie práva na obhajobu vyžaduje, aby inštitúcie Únie umožnili dotknutým osobám účinne vyjadriť svoje stanovisko, nemôže pre tieto inštitúcie znamenať povinnosť súhlasiť s ním. Účinnosť predloženia stanoviska týchto osôb vyžaduje iba to, aby mohlo byť toto stanovisko predložené vo vhodnom čase, aby sa inštitúcie Únie s ním mohli oboznámiť a s náležitou starostlivosťou posúdiť jeho relevantnosť pre obsah prijímaného aktu (pozri rozsudok z 30. júna 2016, Jinan Meide Casting/Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, bod 126 a citovanú judikatúru).

331 V prejednávanej veci samotná skutočnosť, že Rada nedospela k záveru, že predĺženie označenia žalobcov je nedôvodné, ani nepovažovala za užitočné vykonať s prihliadnutím na pripomienky žalobcov vlastné overenia, nemôže sama osebe v žiadnom prípade predstavovať porušenie práva žalobcov na obhajobu, keďže žalobcovia mohli svoje pripomienky predložiť v potrebnom čase.

332 Ak by žalobcovia v prejednávanej časti chceli namietat' nedostatok odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, treba uviesť, že Rada vo svojich listoch z 24. marca 2015, 21. marca 2016 a 22. marca 2017 identifikovala individuálne, osobitné a konkrétne dôvody, na základe ktorých považovala za nevyhnutné predĺžiť označenie žalobcov. Vo svojich listoch Rada tiež odpovedala na niektoré pripomienky žalobcov. Skutočnosť, že sa nezaoberala všetkými otázkami, ktoré žalobcovia nastolili v mnohých svojich listoch, neznamená, že ich nezohľadnila, ale iba to, že ich nepovažovala za rozhodujúce pre predĺženie ich označenia.

333 Okrem toho treba uviesť, že napadnuté rozhodnutia, ktoré obnovujú označenie žalobcov po štvrtý, piaty a šiestykrát, boli prijaté v kontexte, ktorý žalobcovia poznali. Na jednej strane sa dôvod ich označenia od ich pôvodného označenia nezmenil. Navyše Všeobecný súd a Súdny dvor už rozhodli o dôležitých otázkach týkajúcich sa zákonnosti týchto dôvodov. Na druhej strane zo spisu vyplýva, že od pôvodného označenia žalobcov Rada dbala na to, aby žalobcom dodala, keď už nie pred prijatím svojich postupných rozhodnutí, tak aspoň okamžite po ňom, dokumenty pochádzajúce od egyptských orgánov, na ktorých založila svoje rozhodnutia, takže žalobcovia sa mohli s prihliadnutím na tieto dokumenty rozhodnúť, či je potrebné podať žalobu, a mohli účinne napadnúť ich platnosť. Rovnako Všeobecný súd mohol s prihliadnutím na všetky tieto dôkazy z právneho hľadiska dostatočne určiť osobitné a konkrétne dôvody, na ktorých sa zakladajú napadnuté rozhodnutia, a tieto rozhodnutia preskúmať.

334 Druhú časť treba preto zamietnuť.

c) O štvrtej časti štvrtého žalobného dôvodu založenej na tom, že Rada bez vykonania overenia iba prevzala vyhlásenia egyptských orgánov

335 Pokiaľ ide o túto časť, treba uviesť, že je uplatnená iba subsidiárne pre prípad, že Rada odovzdala žalobcom všetku dokumentáciu, ktorú mala k dispozícii. V bode 321 vyššie však bolo uvedené, že to tak nebolo, pretože Rada im neodovzdala vyhlásenie KGP z 9. februára 2015. V každom prípade skutočnosť, že Rada sa spoľahla na vyhlásenia egyptských orgánov bez overenia, nemôže predstavovať porušenie práva žalobcov na obhajobu a ich práva na účinnú súdnu ochranu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. februára 2016, Rada/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, body 89 a 90). Túto časť štvrtého žalobného dôvodu treba preto zamietnuť.

d) O piatej časti štvrtého žalobného dôvodu založenej na tom, že Rada neodpovedala na žiadosti žalobcov o vypočutie

336 V rámci tejto časti žalobcovia tvrdia, že požadovali „naliehavé“ vypočutie vo svojich listoch z 23. decembra 2014, 12. januára 2015, 3. februára 2015, 2. marca 2015 a 29. januára 2016 a že toto vypočutie bolo nevyhnutné na to, aby sa podľa nich zabránilo „zjavným pochybeniam“, ktorých sa dopustila Rada.

337 V tejto súvislosti z judikatúry pripomenutej v bode 313 vyššie vyplýva, že Rada v prejednávanej veci disponovala voľnou úvahou pri určení, či bolo alebo nebolo potrebné vyhovieť žiadostiam žalobcov o vypočutie. V rámci obyčajného obnovenia pôvodného rozhodnutia totiž právo žalobcov na to, aby boli vypočutí, znamená iba to, aby žalobcovia mohli účinne vyjadriť svoje stanovisko tým, že kedykoľvek a zvlášť pri opätovnom preskúmaní ich označenia predložia svoje pripomienky, ktoré musí Rada preskúmať nestranne a dôkladne. Keďže žalobcovia mohli v potrebnom čase predložiť Rade niekoľko dokumentov spôsobilých predstavovať dôkazy v ich prospech a mohli uviesť závery, ktoré vyvodzovali z týchto dokumentov, nepreukázali, že za okolností prejednávanej veci bolo vypočutie nevyhnutné. Rada totiž mala pred prijatím napadnutých rozhodnutí dostatočnú lehotu na to, aby si v prípade, ak by to považovala za potrebné, vyžiadala od žalobcov predloženie dodatočných písomných vysvetlení alebo spresnení týkajúcich sa uvedených dôkazov alebo prípadne vykonala overenia u egyptských orgánov. Navyše, ako bolo pripomenuté v bode 330 vyššie, Rada nebola povinná súhlasiť so stanoviskom vyjadreným žalobcami v ich pripomienkach. V dôsledku toho údajná okolnosť, že vypočutie bolo nevyhnutné na to, aby sa zabránilo tomu, že Rada sa dopustí „zjavných“ pochybení vo svojom posúdení, nemôže preukazovať, že právo žalobcov na to, aby boli vypočutí, bolo porušené pre to, že k takémuto vypočutiu nedošlo. Navyše z preskúmania prvého, druhého a tretieho žalobného dôvodu Všeobecným súdom v bodoch 114 až 308 vyššie vyplýva, že žalobcovia nepredložili pred prijatím napadnutých rozhodnutí žiadny dôkaz, ktorý by vyžadoval, aby sa konalo vypočutie.

338 Treba teda zamietnuť piatu časť štvrtého žalobného dôvodu a v dôsledku toho tento žalobný dôvod v celom rozsahu.

4. O piatom žalobnom dôvode založenom na neodôvodnenom a neprimeranom obmedzení práva žalobcov vlastníť majetok a na poškodení ich dobrej povesti

339 Na podporu tohto žalobného dôvodu žalobcovia odkazujú na tvrdenia uvedené v bodoch 102 až 110 žaloby vo veci T-279/13. Podľa ich názoru tieto tvrdenia potvrdzuje skutočnosť, že zmrazenie majetku sa na nich vzťahuje už viac ako štyri roky. Rada tak mala značný čas na to, aby u egyptských orgánov overila sumu údajne spreneverených prostriedkov, a napriek tomu to neurobila. V prvom návrhu na úpravu žaloby žalobcovia predovšetkým tvrdia, že podmienka, podľa ktorej zásada proporcionality vyžaduje, aby ustanovenie bolo vhodné na dosiahnutie oprávnených cieľov, ktoré sleduje, nie je splnená z dôvodu, že zachovanie reštriktívnych opatrení voči žalobcom nie je ani podstatné, ani vhodné na dosiahnutie cieľa spočívajúceho v podpore právneho štátu v Egypte uvedeného v rozhodnutí 2011/172. Žalobcovia odkazujú na svoju argumentáciu uvedenú v tejto súvislosti v rámci prvého žalobného

dôvodu. Žalobcovia ďalej tvrdia, že ich označenie nie je nevyhnutné z dôvodu, že jeho ciele možno dosiahnuť rozhodnutiami súdnych orgánov členských štátov, a to menej obmedzujúcim spôsobom. Napokon žalobcovia uvádzajú, že v súdnych konaniach, z ktorých vychádzala Rada, egyptské orgány netvrdia, že žalobcovia previedli prostriedky pochádzajúce zo sprenevery egyptských štátnych finančných prostriedkov do Únie. Žalobcovia okrem toho zdôrazňujú, že ich tvrdenia posilňuje značná doba, ktorá uplynula od ich pôvodného označenia, a to doba šiestich rokov.

- 340 Rada popiera túto argumentáciu, pričom v podstate tvrdí, že Všeobecný súd už rozhodoval o tom, či sporné opatrenia rešpektujú zásadu proporcionality.
- 341 Po prvé stačí uviesť, že v bodoch 70 až 74 uznesenia z 15. februára 2016, Ezz a i./Rada (T-279/13, neuvyverejnené, EU:T:2016:78), Všeobecný súd vo veci, v ktorej bolo vydané toto uznesenie, zamietol tvrdenia žalobcov uvádzané na podporu žalobného dôvodu obdobného prejednávanej žalobnému dôvodu. Bez toho, aby bolo potrebné preskúmať, či je prípustné, aby žalobcovia odkazovali na vyjadrenie priložené k žalobe bez prevzatia jeho obsahu do tejto žaloby, teda treba zamietnuť ich odkazy na body 102 až 110 žaloby vo vyššie uvedenej veci.
- 342 Po druhé, pokiaľ ide o to, že Rada neoverila sumu spreneverených prostriedkov napriek času, ktorý mala k dispozícii od pôvodného označenia žalobcov, treba pripomenúť, že Všeobecný súd rozhodol, že vzhľadom na chýbajúce súdne rozhodnutie k dôvodnosti súdnych konaní vedených v Egypte Rada nemohla poznať povahu prípadnej sprenevery egyptských štátnych finančných prostriedkov, ktorej sa mal dopustiť žalobca v prvom rade, ani sama uviesť jej rozsah (rozsudok z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 208). V prejednávanej veci zo spisu vyplýva, že žiadne trestné konanie proti žalobcovi v prvom rade nedospelo v tomto štádiu k právoplatnému súdному rozhodnutiu. Predovšetkým, pokiaľ ide o konania vo veciach č. 38, 107 a 291 z roku 2011, zdá sa, že po zrušení rozhodnutí súdu rozhodujúceho vo veci samej egyptským Kasačným súdom a vrátení týchto vecí na nové rozhodnutie, tieto konania stále prebiehajú. Toto tvrdenie treba preto zamietnuť.
- 343 Po tretie, z preskúmania prvej časti prvého žalobného dôvodu a druhej časti druhého žalobného dôvodu, vykonaného Všeobecným súdom v bodoch 118 až 165 a 176 až 208 vyššie, vyplýva, že žalobcovia nepreukázali, že Rada sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia otázky, či je s prihliadnutím na ciele politiky, ktorej súčasťou je rozhodnutie 2011/172, nevyhnutné vo všeobecnosti zachovať uplatňovanie tohto rozhodnutia a konkrétne predĺžiť označenie žalobcov. Tvrdenie založené na tom, že napadnuté rozhodnutia nie sú ani podstatné, ani vhodné pre dosiahnutie cieľa spočívajúceho v podpore právneho štátu, ktorý sleduje Rada, treba v dôsledku toho zamietnuť.
- 344 Po štvrté treba pripomenúť, že vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), sa Všeobecný súd domnieval, že opatrenia, ktoré prijala Rada najmä na základe článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172, boli vhodné na dosiahnutie cieľov tohto rozhodnutia. Tieto opatrenia totiž účinne prispievajú k zjednodušeniu zistenia sprenevery štátnych finančných prostriedkov spáchanej na ujmu egyptských orgánov a umožňujú, aby tieto orgány ľahšie dosiahli vrátenie výnosu z tejto sprenevery (rozsudok z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 206). V dôsledku toho žalobcovia nemôžu byť oprávnení spochybníť tieto úvahy tým, že tvrdia, že list egyptských orgánov z 24. februára 2011 bol určený vnútroštátnym súdnym orgánom a že administratívne a politické rozhodnutie Rady nebolo preto ani potrebné, ani vhodné na zmrazenie ich majetku. Toto tvrdenie treba preto zamietnuť ako neprípustné.
- 345 Po piate, pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, že egyptské orgány v súdnych konaniach vedených proti žalobcom netvrdili, že došlo k prevodu prostriedkov pochádzajúcich zo sprenevery egyptských štátnych finančných prostriedkov do Únie, už bolo pripomenuté v bode 238 vyššie, že vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 27. februára 2014, Ezz a i./Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), Všeobecný súd, ktorého posúdenie potvrdil v odvolacom konaní Súdny dvor, rozhodol, že Rada bola oprávnená označiť žalobcov v prílohe rozhodnutia 2011/172 iba na základe toho, že sa proti nim viedlo súdne konanie v Egypte majúce akúkoľvek súvislosť s vyšetrovaniami skutkov sprenevery štátnych finančných

prostriedkov. Toto tvrdenie je teda čiastočne neprípustné v rozsahu, v akom má spochybníť pôvodné označenie žalobcov a čiastočne zjavne bez základu v rozsahu, v akom má spochybníť predĺženie tohto označenia.

- 346 Po šieste a naposledy treba pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol, že obmedzenia v užívaní práva vlastníť majetok v prípade osôb, ktorých sa týka také reštriktívne opatrenie, akým je zmrazenie majetku žalobcov, vyplývajú nielen zo všeobecnej pôsobnosti daného opatrenia, ale prípadne aj zo skutočnej dĺžky jeho uplatňovania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 132 a citovanú judikatúru). Dĺžka obdobia, počas ktorého sa uplatňuje také opatrenie, ako je sporné opatrenie, teda predstavuje jednu zo skutočností, ktoré musí súd Únie zohľadniť na účely preskúmania jeho proporcionality (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. júna 2016, CW/Rada, T-516/13, neuvverejnený, EU:T:2016:377, bod 172).
- 347 V prejednávanej veci však samotná okolnosť, že zmrazenie majetku žalobcov v Únii bolo znovu obnovené rozhodnutím 2017/496 po tom, čo bolo zachované počas obdobia šiestich po sebe nasledujúcich rokov, nemôže sama osebe znamenať porušenie zásady proporcionality. V tejto súvislosti na jednej strane platí, ako už bolo uvedené v bode 135 vyššie, že vzhľadom na cieľ rozhodnutia 2011/172 musia byť reštriktívne opatrenia nariadené v tomto rámci v zásade zachované až do skončenia súdnych konaní v Egypte, aby bol zachovaný ich potrebný účinok. Nie je však sporné, že ku dňu predĺženia označenia žalobcov v roku 2017 trestné konania vedené proti žalobcovi v prvom rade stále prebiehali. Okrem toho, ako bolo uvedené v bode 308 vyššie, žalobcovia nepredložili žiaden dôkaz, ktorý by mohol nasvedčovať tomu, že uznesenia o zmrazení majetku prijaté voči všetkým žalobcom už neboli účinné. Na druhej strane žalobcovia na podporu prejednávaneho tvrdenia neuvádzajú neprímerane dlhú dĺžku týchto konaní. Navyše treba uviesť, že tieto konania, ktoré sa týkajú zložitých skutkov, sa vyvíjali a predovšetkým, že rozhodnutia vyhlásené v prvostupňovom konaní egyptský Kasačný súd zrušil a veci vrátil na nové rozhodnutie. Zo spisu teda nevyplýva zjavne neprímeraná dĺžka týchto konaní. Prejednávané tvrdenie treba preto zamietnuť.
- 348 Z uvedených dôvodov treba zamietnuť piaty žalobný dôvod.
- 349 V dôsledku toho, keďže žiadnemu zo žalobných dôvodov, na ktorých sa zakladá prejednávaná žaloba, nemožno vyhovieť, treba zamietnuť túto žalobu v celom rozsahu bez toho, aby bolo potrebné nariadiť dokazovanie navrhnuté žalobcami.

IV. O trovách

- 350 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku sa účastníkovi konania, ktorý vo veci nemal úspech, uloží povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 351 Keďže žalobcovia nemali vo veci úspech, je opodstatnené uložiť im povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhmi Rady.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamietla.

2. Pán Ahmed Abdelaziz Ezz a pani Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, pani Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin a pani Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Rada Európskej únie.

Gratsias

Labucka

Dittrich

Ulloa Rubio

Xuereb

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 27. septembra 2018.

Podpisy

Obsah

I. Okolnosti predchádzajúce sporu a skutkový rámec	2
A. Akty prijaté Radou voči žalobcom	2
B. Konania začaté žalobcami na súdoch Únie pred alebo súčasne s prejednáványm sporom	3
II. Konanie a návrhy účastníkov konania	4
III. Právny stav	6
A. O prípustnosti žalobných návrhov	6
B. O veci samej	7
1. O prvom a druhom žalobnom dôvode, ktoré sa zakladajú na jednej strane na námietke nezákonnosti článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 tak, ako bolo obnovené rozhodnutiami 2015/486, 2016/411 a 2017/496, a článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011 a na druhej strane na tom, že Rada porušila článok 6 ZEÚ v spojení s článkom 2 a článkom 3 ods. 5 ZEÚ, ako aj články 47 a 48 Charty	9
a) Úvodné úvahy	9
1) Právny kontext	9
2) Skutkový kontext	12
i) O dôkazoch týkajúcich sa súdnych konaní proti žalobcom v Egypte	12
ii) O dôkazoch predložených žalobcami pred predĺžením ich označenia na roky 2015, 2016 a 2017	13
iii) O preskúmaní dôkazov predložených žalobcami Radou	16
b) K prvému žalobnému dôvodu založenému na námietke nezákonnosti rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 a nariadenia č. 270/2011	17
1) O prvej časti založenej na námietke nezákonnosti rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 v rozsahu, v akom obnovujú článok 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172	17
i) O výhrade založenej na nedostatku právneho základu	18
ii) O výhrade založenej na porušení zásady proporcionality	19
– O prvom tvrdení založenom na odvolaní „nových egyptských orgánov“ podporovaných Radou	19
– O druhom tvrdení založenom na rizikách spôsobených nestabilitou egyptského politického kontextu a na údajných porušeníach právneho štátu a základných práv	20
– O treťom tvrdení založenom na riziku, že právo žalobcu v prvom rade na spravodlivý proces nie je rešpektované v trestných konaniach, ktoré sa proti nemu vedú v Egypte	24

2)	O druhej časti založenej na neexistencii právneho základu článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011	24
c)	O druhom žalobnom dôvode založenom na tom, že Rada porušila článok 6 ZEÚ v spojení s článkami 2 a 3 ZEÚ a články 47 a 48 Charty	25
1)	O druhej časti založenej na tom, že predĺženie označenia žalobcov je v rozpore s cieľmi uvedenými v odôvodnení 1 rozhodnutia 2011/172	25
2)	O prvej časti založenej na tom, že Rada sa neubezpečila, že základné práva žalobcov boli rešpektované, a uplatnila nevyvrátiteľnú domnienku, že egyptské orgány rešpektujú tieto základné práva	31
2.	O treťom žalobnom dôvode založenom na nerešpektovaní všeobecných kritérií uvedených v článku 1 ods. 1 rozhodnutia 2011/172 a článku 2 ods. 1 nariadenia č. 270/2011	34
a)	Úvodné pripomienky	34
b)	O prvej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na nesprávnej právnej kvalifikácii súdnych konaní vedených proti žalobcovi v prvom rade	36
1)	O tvrdeniach a výhradách uvádzaných na podporu návrhov obsiahnutých v žalobe	37
2)	O tvrdeniach a výhradách uvádzaných na podporu návrhov obsiahnutých v prvom návrhu na úpravu žaloby	40
3)	O tvrdeniach a výhradách uvádzaných na podporu návrhov obsiahnutých v druhom návrhu na úpravu žaloby	41
c)	O druhej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na tom, že súdne konania proti žalobcovi v prvom rade nemajú vecný základ, ako to zistil egyptský Kasačný súd	44
d)	O tretej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na tom, že súdne konania proti žalobcovi v prvom rade sú politicky motivované	45
e)	O štvrtej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na nedostatočnosti dôkazov o osobnej situácii žalobkyní v druhom až štvrtom rade	46
3.	O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu	49
a)	O prvej a tretej časti, ktoré sa v podstate zakladajú na porušení povinnosti vopred oznámiť skutočnosti slúžiace ako skutkový základ napadnutých rozhodnutí	50
b)	O druhej časti štvrtého žalobného dôvodu založenej na neexistencii dôkazu, že Rada vykonala dôkladné a nestranné preskúmanie dôvodnosti odôvodnenia predĺženia označenia žalobcov	52
c)	O štvrtej časti štvrtého žalobného dôvodu založenej na tom, že Rada bez vykonania overenia iba prevzala vyhlásenia egyptských orgánov	53
d)	O piatej časti štvrtého žalobného dôvodu založenej na tom, že Rada neodpovedala na žiadosti žalobcov o vypočutie	53

4. O piatom žalobnom dôvode založenom na neodôvodnenom a neprimeranom obmedzení práva žalobcov vlastníť majetok a na poškodení ich dobrej povesti	53
IV. O trovách	55